

เป็นต้น อย่างไรก็ตามโรงพยาบาลกลุ่มนี้ก็มีเครื่องมือที่ทันสมัยให้บริการได้ดีกว่า เนื่องจากการได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่จากส่วนกลาง

4. สถานบริการเฉพาะทาง

โรงพยาบาลเฉพาะทางนี้พัฒนาจากโรงพยาบาลศูนย์ขนาดใหญ่ ที่มีขนาดเล็กลงเมื่อมีการกระจายอำนาจการบริหารจัดการและทรัพยากรไปสู่ท้องถิ่นมากขึ้น และเนื่องจากโรงพยาบาลเฉพาะทางนี้ต้องใช้เครื่องมือเครื่องมือที่ทันสมัยทำให้ส่วนใหญ่ต้องอยู่ในสังกัดกระทรวงสาธารณสุข เพื่อจะได้งบประมาณสนับสนุน เนื่องจากการเก็บค่าบริการจากผู้ป่วยคงทำได้น้อยเนื่องจากค่ารักษาพยาบาลค่อนข้างสูงและจำนวนผู้ป่วยเฉพาะทางมีน้อย

5. สถานบริการเอกชน

โรงพยาบาลเอกชนเน้นการให้บริการกับประชาชนที่มีกำลังจ่ายสูงที่ต้องการความสะดวกในการบริการ โรงพยาบาลกลุ่มนี้ในอนาคตอาจจะรวมกลุ่มกับโรงพยาบาลเอกชนที่มีชื่อเสียงเป็นที่นิยมในต่างประเทศ เพื่อให้บริการลูกค้าที่เป็นชาวต่างชาติในประเทศไทย

ปัญหาที่อาจเกิดขึ้น

1. การแข่งขันบริการทำให้เกิดการเลียนแบบและความซ้ำซ้อนของการบริการ
2. การประชาสัมพันธ์ผลิตภัณฑ์สุขภาพ และสถานบริการสุขภาพ เช่น การนวด การดูแลผู้สูงอายุ ฯลฯ ทำให้เกิดการให้บริการเกินความจำเป็น
3. การขาดแคลนบริการบางประเภทที่ไม่มีผลกำไรหรือใช้ทรัพยากรมาก เช่น การรักษาโรคมะเร็ง ทำให้เกิดการเข้าถึงบริการได้ยาก
4. การแย่งชิงบุคลากรที่มีชื่อเสียงหรือผู้เชี่ยวชาญด้านต่างๆ
5. โรงพยาบาลเอกชนที่มีเครือข่ายข้ามชาติ เป็นช่องทางให้เกิดการไหลเวียนของเงินออกนอกประเทศ เนื่องจากการให้บริการข้ามชาติขึ้น
6. ปัญหาในเรื่องข้อกฎหมาย เมื่อมีการฟ้องร้องเอาผิดในกรณีที่มีการให้บริการข้ามท้องถิ่น เช่น ผู้รับบริการผ่าตัดทางไกลโดยแพทย์ต่างชาติ ผ่าน Telesurgery เมื่อเกิดการผิดพลาดจะฟ้องร้องเอาผิดที่ใครเป็นต้น

ชื่อผลงาน	สถานการณ์ของคนจนในภาวะวิกฤติเศรษฐกิจ
ลักษณะงาน	งานวิจัย
ผู้ว่าจ้าง	สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย
ผู้วิจัย	ณรงค์ เพ็ชรประเสริฐ และ ศิริพร ยอดกมลศาสตร์
วัน/เดือน/ปี	ตุลาคม 2541
ข้อมูลที่ใช้	ใช้ข้อมูลการศึกษาต่างๆที่เกี่ยวข้องและใช้วิธีการศึกษาแบบพรรณนา
สรุป	1. คนจน ความจน กับความสับสนของการนิยาม นักเศรษฐศาสตร์พยายามให้นิยามความหมายของคนจน ว่าไม่ใช่เพียงจะหมายถึงบุคคลที่ขาดแคลนปัจจัยการผลิต ประสบปัญหาราคาพืชผลตกต่ำ หรือขาดอำนาจในการต่อรองที่เท่าเทียมและเป็นธรรม ภายใต้ระบบเศรษฐกิจ ตลาดเท่านั้น แต่คนจนยังหมายถึงคนที่จนอำนาจ จนโอกาส ที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในการตรวจสอบกระบวนการพัฒนาของรัฐ ซึ่งเป็นเรื่องของอำนาจและผลประโยชน์ทางการเมืองด้วย 2. คนจน ความจน ในวิถีการพัฒนาที่ผ่านมา ปัญหาความยากจนได้กลายเป็นปัญหาสำคัญของประเทศตั้งแต่ปี 2500 รัฐได้จัดทำแผนพัฒนาชนบทยากจนขึ้นและเป็นส่วนหนึ่งของแผนพัฒนาฉบับที่ 5 เพื่อแก้ระดับพื้นฐาน คือ การขาดแคลน ความไม่รู้ และภาวะการเจ็บป่วย นั่นคือ รัฐมองการแก้ปัญหาคนจนว่าเป็นเพียงปัญหาทางเศรษฐกิจ ทางเทคนิค แทนการพิจารณาในบริบทความขัดแย้งทางอำนาจและการจัดสรรทรัพยากรอย่างไม่เป็นธรรม ซึ่งต้องพิจารณาทั้งมิติทางเศรษฐศาสตร์ การเมือง และสังคมวัฒนธรรม 3. วิกฤติเศรษฐกิจกับผลกระทบต่อคนจน (ก) ผลกระทบต่อความมั่นคงในอาชีพ คนทำงานเริ่มมีรายได้ลดลง จำนวนคนตกงานเพราะพิษเศรษฐกิจมีมากขึ้น (ประมาณว่ามีคนตกงาน 2 ล้านคนเมื่อสิ้นปี 2541 ทั้งนี้ไม่รวมแรงงานเด็ก) นโยบายที่รัฐพยายามทำคือ การผลักดันคนตกงานให้กลับสู่ชนบท แต่วิธีการนี้กลับเท่ากับเป็นการส่งเสริมให้มีการแย่งงานรับจ้างในภาคเกษตรมากขึ้น เนื่องจากแรงงานในเมืองส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ไม่มีที่ดินทำกิน เมื่อกลับชนบทก็ต้องรับจ้างในภาคเกษตร (ข) ผลกระทบด้านรายได้ รายจ่าย และหนี้สิน ในภาวะวิกฤติเศรษฐกิจ ขณะที่รายได้ลดลงแต่ค่าใช้จ่ายต่างๆทั้งสินค้าอุปโภคและบริโภคกลับมีราคาสูงขึ้น ทำให้ค่าอาหารและค่าใช้จ่ายแต่ละเดือนของคน

จนสูงขึ้น 20-50% ครอบครัวที่มีหนี้สินก็ยิ่งลำบาก หนทางแก้ปัญหา คือ ต้องประหยัดค่าใช้จ่ายทุกทาง และพยายามหารายได้พิเศษ บางครอบครัวแก้ปัญหาด้วยการกู้ยืมเงินในอัตราดอกเบี้ยร้อยละ 20 ต่อ 24 วัน

(ค) ผลกระทบต่อครอบครัว ข้อสรุปเบื้องต้นจากการศึกษา เรื่องผลกระทบจากภาวะวิกฤติของสถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่าร้อยละ 7.3 ของครัวเรือนที่สำรวจบอกว่าทำให้เกิดผลดีต่อครอบครัว คือ สมาชิกรู้จักใช้จ่ายและประหยัดมากขึ้น ครอบครัวเหล่านี้มักเป็นผู้ที่มีอันจะกินมาก่อนแต่อีกร้อยละ 25 บอกว่าสภาพครอบครัวเลวลง สมาชิกในครอบครัวเป็นผู้ว่างงานมากขึ้น เกิดความเครียด ความกังวล จนนำไปสู่การทะเลาะเบาะแว้งในครอบครัวมากขึ้น นอกจากนี้ยังพบรายงานจากคลินิกบางแห่งว่ามีการทำแท้งมากขึ้น แสดงว่าพ่อแม่อยู่ในภาวะลำบากที่จะเลี้ยงดูลูก บางครอบครัวลูกต้องลาออกจากโรงเรียน และพบว่าจำนวนหญิงบริการทางเพศก็เพิ่มสูงขึ้น

(ง) ผลกระทบด้านสุขภาพกายและจิต ด้านภาวะทางสุขภาพกาย พบว่ามีการลดค่าใช้จ่ายโดยการหันมากินบะหมี่สำเร็จรูปมากขึ้น หรือกินอาหารในปริมาณน้อยลง ซึ่งการกินอาหารที่ด้อยคุณภาพอาจเป็นที่มาของปัญหาทุโภชนาการในระยะยาวได้ ด้านภาวะทางจิต นายแพทย์ยงยุทธ วงศ์ภิรมย์ศานต์ ชี้ว่าคนจนเมื่อเผชิญกับภาวะกดดันจะแสดงออกโดยรุนแรง เช่น การกินเหล้า การทุบตีทำร้ายคนในครอบครัว เป็นต้น

(จ) ผลกระทบด้านสังคม ปัญหาโสเภณีเด็กและการขายบริการทางเพศ ปัญหายาเสพติด อาชญากรรม พฤติกรรมที่เบี่ยงเบนของบุคคล ความสัมพันธ์ของคนในสังคมที่เปลี่ยนไป ฯลฯ ล้วนเป็นปัญหาที่ทวีขึ้นในช่วงวิกฤติเศรษฐกิจนี้ และเป็นผลกระทบต่อสังคมที่น่าหวั่นวิตกมาศึกษาต่อไป

4. เงินช่วยเหลือกับแนวทางในการให้ความช่วยเหลือของรัฐ

ปกติแต่ละปีรับมืงบประมาณร้อยละ 1.6 เป็นงบประมาณเพื่อการแก้ไขปัญหาความยากจน นอกจากนี้ยังมีโครงการ/หน่วยงานเฉพาะกิจภาวะวิกฤติ คือ โครงการการลงทุนทางสังคม ภายใต้ความช่วยเหลือของธนาคารโลก จัดสรรงบประมาณเป็น 2 ส่วน คือ กองทุนเพื่อการลงทุนทางสังคมและกองทุนพัฒนาภูมิภาค/ โครงการไทยช่วยไทย ภายใต้การดูแลของธนาคารอมสิน (แต่ไม่ค่อยมีผู้บริจาค)/ แผนความร่วมมือไทย-สห

ประเทศไทย/ ภารกิจของคณะกรรมการนโยบายกระจายความเจริญไปสู่
ภูมิภาคและท้องถิ่น (กนภ.)

ชื่อผลงาน	เสถียรภาพของตลาดทุนไทย
ลักษณะงาน	ผลงานวิจัย
ผู้วิจัย	ดร. เอกชัย นิตยาเกษตรวัฒน์ (สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์)
ผู้ว่าจ้าง	สำนักวิจัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
เดือน/ปี	2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อวิเคราะห์โครงสร้างของตลาดทุนไทยในปัจจุบัน + เพื่อศึกษาถึงมาตรการต่างๆ ที่ใช้ในตลาดทุนไทยเปรียบเทียบกับตลาดที่พัฒนาแล้วและในตลาดที่เกิดขึ้นใหม่
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	ทฤษฎีตลาดทุน (Capital Market Theory) และสมมติฐานประสิทธิภาพตลาด (Efficient Market Hypothesis)
แบบจำลอง-เครื่องมือ	เป็นการวิเคราะห์เชิงพรรณนา โดยอาศัยแบบจำลองที่เรียกว่า "Stability-Structure-Challenge Model : SSC" ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ตลาดทุนในลักษณะที่สำคัญ 3 ด้านด้วยกันคือ 1. ด้านเสถียรภาพ (Stability) ได้แก่ สภาพคล่อง (Liquidity), ความผันผวน (Volatility) ของราคาหลักทรัพย์, การรับรู้ข้อมูลข่าวสาร และต้นทุนในการซื้อขายหลักทรัพย์ (Transaction Cost) 2. ด้านโครงสร้าง (Structure) ได้แก่ โครงสร้างภายในของตลาด (Market Microstructure), โครงสร้างของนักลงทุน, โครงสร้างของหลักทรัพย์ และโครงสร้างของตัวกลางหรือสถาบันที่เกี่ยวข้อง (Intermediary Structure) 3. ด้านการทำนาย (Challenge) การปฏิรูปตลาดทุนไทยทั้งทางด้านนโยบาย มาตรการ และกฎระเบียบข้อบังคับต่างๆ (Regulations) ตลอดจนการใช้เทคโนโลยี-กระบวนการต่างๆ และพฤติกรรมของนักลงทุน
สรุปโดยย่อ	ตลาดทุนที่จะมีเสถียรภาพ (Stability) นั้นจะต้องมีสภาพคล่องที่ดี ความผันผวนของราคาหลักทรัพย์มีไม่มากนัก มีประสิทธิภาพในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารหรือราคาของหลักทรัพย์จะต้องสะท้อนตอบต่อข้อมูลข่าวสารที่เป็นจริงและมีต้นทุนของเงินทุนตลอดจนต้นทุนในการซื้อขายหลักทรัพย์อยู่ในระดับต่ำ ซึ่งความมีเสถียรภาพต่างๆ ที่กล่าวมานี้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีปัจจัยส่งเสริมและเอื้ออำนวยได้แก่ ปัจจัยทางด้านโครงสร้าง (Structure) ต่างๆ และการทำนาย (Challenge) การปฏิรูปทางด้านนโยบาย มาตรการและอื่นๆ โดยทางด้านโครงสร้างภายในของตลาดนั้นจะต้องมีการเชื่อมโยง (Integration) ของระบบการซื้อขาย ระบบการสื่อสารขององค์กรต่างๆ ภายในตลาดหนึ่งๆ และระหว่างตลาดการเงินใน

ประเทศต่างๆ ต้องมีการแข่งขันกันในแต่ละระหว่างตลาด ต้องมีความยืดหยุ่นและเข้าถึงได้ง่าย (Flexibility and Accessibility) ทางด้านโครงสร้างของนักลงทุนควรที่จะลดสัดส่วนของนักลงทุนรายย่อยลง เพราะว่านักลงทุนรายย่อยส่วนใหญ่แล้วจะเป็นนักลงทุนระยะสั้นหรือนักเก็งกำไร (Speculator) ทางด้านโครงสร้างของหลักทรัพย์ควรจะมีความหลากหลาย (สำหรับหลักทรัพย์หนึ่งๆ) มีมูลค่าที่เป็นธรรม (Fairness) หรือมูลค่าที่สมดุล (Equilibrium) มีความโปร่งใส (Transparency) และความน่าเชื่อถือ (Integrity) อีกทั้งมีความหลากหลาย (Variety) ของหลักทรัพย์ด้วย ทางด้านโครงสร้างของตัวกลางหรือสถาบันที่เกี่ยวข้องนั้นจะต้องมีความพร้อมทั้งทางความรู้ความสามารถในวิชาชีพและจรรยาบรรณ (Technical and Ethical Complement) ความโปร่งใสและการเปิดเผยข้อมูล ให้มีการเปิดเผยทั้งในส่วนของนายหน้าและค่านายหน้าในการซื้อขาย และที่สำคัญคือตัวกลางหรือสถาบันเหล่านี้จะต้องมีการบริหารความเสี่ยงที่ดีเพื่อลดโอกาสของการล้มละลาย หรือมีปัญหาทางการเงินซึ่งจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่นักลงทุน ส่วนการทำลาย (Challenge) การปฏิรูปนั้นผู้วิจัยมีความเห็นให้มีการเข้มงวดต่อมาตรการที่ส่งเสริมการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารต่อนักลงทุน มาตรการลงโทษผู้ที่สร้างข้อมูลเท็จและการใช้ข้อมูลภายใน (Inside Information) เพื่อหาผลประโยชน์ส่วนตน และเห็นควรให้ผ่อนปรนหรือยกเลิกระบบ Ceilings & Floors อีกทั้งยังเสนอให้มีการปรับปรุงประสิทธิภาพทางคอมพิวเตอร์หรือเทคโนโลยีของการซื้อขายด้วย

ชื่อผลงาน	อิทธิพลของนโยบายการเงินและนโยบายการคลังที่มีผลกระทบต่อรายจ่ายมวลรวมของประเทศไทย
ลักษณะงาน	งานวิจัย
ผู้ว่าจ้าง	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีงบประมาณ 2541
ผู้วิจัย	อ.ปิยลักษณ์ ชูทับทิม คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
เดือนปี	เมษายน 2542
จุดประสงค์	1. เพื่อศึกษาผลกระทบของนโยบายการเงินและนโยบายการคลังต่อการเปลี่ยนแปลงรายจ่ายมวลรวม 2. เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพของนโยบายการเงินและนโยบายการคลังที่มีต่อรายจ่ายมวลรวม
ข้อมูลที่ใช้	ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ที่เก็บรวบรวมโดย สำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานกฤษฎามนตรี และธนาคารแห่งประเทศไทย
แนวคิด-ทฤษฎี	การวิเคราะห์เศรษฐศาสตร์มหภาค เป็นวิธีที่อาศัยการวิเคราะห์ที่อาศัยอุปสงค์มวลรวมและอุปทานมวลรวมเพื่อใช้อธิบายพฤติกรรมของระบบเศรษฐกิจ การเปลี่ยนแปลงของอุปสงค์รวม หรืออุปทานรวมมีผลกระทบต่อรายได้ประชาชาติ การจ้างงาน และระดับราคาสินค้าโดยทั่วไป โดยผลกระทบดังกล่าวจะขึ้นอยู่กับลักษณะของอุปสงค์รวมและอุปทานรวมที่เป็นอยู่ในระบบเศรษฐกิจขณะนั้น
แบบจำลอง-เครื่องมือ	การวิเคราะห์ในเชิงปริมาณ (Quantitative Analysis) โดยใช้สมการเซนต์หลุยส์ (St. Louis Equation) เพื่อวัดผลกระทบโดยเปรียบเทียบของนโยบายการคลัง และนโยบายการเงินที่มีต่อรายจ่ายมวลรวม วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลอาศัยวิธีการทางสถิติ คือวิธีการกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Square: OLS) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป Eview
สรุป	การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลกระทบของนโยบายการเงินและนโยบายการคลังต่อรายจ่ายมวลรวมในกรณีศึกษาประเทศไทย ถ้าหากนโยบายทั้งสองมีผลกระทบต่อรายจ่ายมวลรวมอย่างมีนัยสำคัญแล้ว ก็จะทำให้การเปรียบเทียบนโยบายการเงินกับนโยบายการคลังว่านโยบายใดมีอิทธิพลต่อรายจ่ายมวลรวมมากกว่า โดยเปรียบเทียบขนาดของค่าสัมประสิทธิ์ที่ประมาณได้ การศึกษาครั้งนี้ได้เลือกปริมาณเงินในความหมายกว้าง ณ ระดับราคาคงที่ เป็นตัวแปรแสดงเป้าหมายทางการเงิน และงบประมาณของรัฐบาล ณ ระดับราคาคงที่ เป็นตัวแปรแสดงเป้าหมายทางการคลัง

ผลการศึกษาจากข้อมูลของประเทศไทยในปี พ.ศ.2503-2539 พบว่า การเปลี่ยนแปลงปริมาณเงินในความหมายกว้าง ณ ช่วงเวลาปัจจุบัน และการเปลี่ยนแปลงปริมาณเงินในความหมายกว้าง ในอดีต 1 ปี มีอิทธิพลต่อการกำหนดรายจ่ายมวลรวมของประเทศ โดยที่การเปลี่ยนแปลงปริมาณเงินในความหมายกว้าง 1 ล้านบาท ในเวลาปัจจุบันจะทำให้รายจ่ายมวลรวมเปลี่ยนแปลงไปประมาณ 0.35 - 0.87 ล้านบาท ในทิศทางเดียวกัน และการเปลี่ยนแปลงปริมาณเงินในความหมายกว้าง 1 ล้านบาท ในอดีต 1 ปี จะทำให้รายจ่ายมวลรวมเปลี่ยนแปลงไปประมาณ 0.45 - 0.52 ล้านบาท ในทิศทางเดียวกัน ในขณะที่การเปลี่ยนแปลงขนาดของงบประมาณ ณ ช่วงเวลาปัจจุบัน การเปลี่ยนแปลงขนาดของงบประมาณ ในอดีต 1 ปี และการเปลี่ยนแปลงขนาดของงบประมาณในอดีต 2 ปี ไม่มีอิทธิพลต่อรายจ่ายมวลรวมเลย

สังเกตได้ว่าถึงแม้การเปลี่ยนแปลงปริมาณเงินในระบบเศรษฐกิจจะมีอิทธิพลในการกำหนดรายจ่ายมวลรวมของประเทศไทย แต่ขนาดของอิทธิพลมีค่อนข้างน้อย เพราะเมื่อมีการเพิ่มปริมาณเงินในระบบ จะทำให้รายจ่ายมวลรวมเพิ่มขึ้นในปริมาณที่น้อยกว่าการเปลี่ยนแปลงของปริมาณเงินในระบบเศรษฐกิจ อาจเนื่องมาจากตลาดเงินตราของประเทศไทยยังไม่พัฒนาเท่าที่ควร มาตรการที่ธนาคารแห่งประเทศไทยที่ใช้ควบคุมปริมาณเงินในระบบจึงทำได้ไม่เต็มที่

จากการศึกษาข้างต้น สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการดำเนินนโยบายที่เหมาะสมของรัฐบาล เนื่องจากนโยบายการเงินมีอิทธิพลต่อรายจ่ายมวลรวมอย่างมีนัยสำคัญ ในขณะที่นโยบายการคลังไม่มีผลต่อรายจ่ายมวลรวมเลย ดังนั้นรัฐบาลควรเลือกใช้การเปลี่ยนแปลงปริมาณเงินในระบบเศรษฐกิจเพื่อเป้าหมายในการกำหนดรายจ่ายมวลรวมของประเทศมากกว่าการใช้การเปลี่ยนแปลงขนาดของงบประมาณของรัฐบาล

ชื่อผลงาน	Analysis and Forecast of Registered Motor Vehicles and of Car Ownership in Thailand
ลักษณะงาน	งานวิจัย
ผู้วิจัย	รศ. ปราณี่ ทินกร (มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์) ดร. ฉลองภพ สุตังกริกาญจน์
ผู้ว่าจ้าง	The Ministry of Transport and Communications
เดือน/ปี	มกราคม 2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ เพื่อนำข้อมูลการจดทะเบียนของยานพาหนะประเภทต่างๆ ตามกฎหมายสองฉบับที่ใช้อยู่ในปัจจุบันคือ พรบ. รถยนต์ พ.ศ. 2522 และพรบ. การขนส่งทางบก พ.ศ.2522 มาทำการประมาณค่าแบบจำลองอุปสงค์ต่อยานพาหนะ เพื่อที่จะนำแบบจำลองดังกล่าวมาใช้พยากรณ์จำนวนยานพาหนะในอนาคต
ข้อมูลที่ใช้	ใช้ข้อมูลสถิติภูมิประเภท Cross Sectional Data ของ 73 จังหวัดและข้อมูล Time Series Data จากฝ่ายทะเบียนรถยนต์ กระทรวงคมนาคม โดยศึกษาจาก พรบ. รถยนต์ 3 ฉบับคือ พรบ. รถยนต์ พ.ศ. 2522, พรบ. การขนส่งทางบก พ.ศ.2522 และ พรบ. พาหนะที่ไม่ใช้เครื่อง (Non-Motorized Vehicle Act B.E. 2478) ข้อมูลที่ใช้วิเคราะห์ในการศึกษานี้ใช้ข้อมูลยานพาหนะที่จดทะเบียนในประเทศไทยช่วงปี 2533-2536 ซึ่งเก็บรวบรวมจากแหล่งต่างๆ ของกรมขนส่งทางบกในแต่ละจังหวัดจำนวน 73 จังหวัด ขณะที่จังหวัดสระแก้ว หนองบัวลำพูและอำนาจเจริญนั้นไม่สามารถหาข้อมูลเกี่ยวกับยานพาหนะที่จดทะเบียน รายได้และจำนวนประชากร ย้อนกลับไปได้ตั้งแต่ปี 2532 ได้ ดังนั้น ข้อมูลของ 3 จังหวัดนี้ จึงรวมอยู่ในจังหวัดเดิมก่อนที่ 3 จังหวัดที่จะแยกออกมา
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	ใช้แนวคิดการประมาณอุปสงค์ของรถยนต์ในประเทศไทย การศึกษานี้อาศัยความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณอุปสงค์หรือปริมาณการขายต่อรายได้และราคา
แบบจำลอง-เครื่องมือ	แบบจำลองอุปสงค์ต่อรถยนต์มีอยู่หลายรูปแบบเช่น แบบจำลองอุปสงค์ธรรมดา แบบจำลองการปรับตัวของสต็อก (Stock Adjustment Model) แบบจำลองโลจิต (Logit Model) และแบบจำลองโลจิสติก (Logistic Model) จากการศึกษาครั้งนี้ใช้แบบจำลองล็อก-ลิทิตซึ่งเป็นแบบจำลองที่ใช้ในการศึกษาด้านประชากรศาสตร์มาประยุกต์ใช้กับจำนวนรถโดยแนวโน้มของครัวเรือนในการเป็นเจ้าของรถกำหนดให้เป็นตัวแปรตามให้เป็น 1

เมื่อครัวเรือนเป็นเจ้าของรถ ซึ่งการประมาณแนวโน้มการเป็นเจ้าของรถยนต์ประมาณจากจำนวนผู้ที่ซื้อรถยนต์

สรุปโดยย่อ

จากการศึกษาพบว่า ตัวแปรตาม (จำนวนคนต่อรถปรับตัวขึ้นจำกัด) มีการตอบสนองต่อรายได้แท้จริงต่อหัวและจำนวนประชากรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นบางกรณีที่จำนวนประชากรจะไม่ผ่านการทดสอบทางสถิติ นอกจากนี้ยังพบว่า การตอบสนองต่อรายได้ในภาคต่างๆ จะแตกต่างกันเช่น ในกรณีของรถยนต์นั่งส่วนบุคคลไม่เกิน 7 คนพบว่า ผลของรายได้ในกรุงเทพฯ และในภาคตะวันออกเฉียงเหนือจะมีขนาดที่แตกต่าง จากพฤติกรรมโดยเฉลี่ยของทั้งประเทศ เป็นต้น

จากการพยากรณ์โดยใช้แบบจำลอง log-limit ข้างต้นพบว่า ในปี 2555 จำนวนรถยนต์นั่งส่วนบุคคลไม่เกิน 7 คน และรถจักรยานยนต์ในเขตกรุงเทพฯ จะเพิ่มขึ้นจนถึงจุดอิ่มตัวนั่นคือ จะมีรถยนต์นั่งมากเท่ากับ 4.4 คันต่อคัน (จาก 7.6 ในปี 2537) และมีรถจักรยานยนต์มากเท่ากับ 4.6 คันต่อคัน (จาก 5.5 ในปี 2537) สำหรับรถยนต์นั่งส่วนบุคคลเกิน 7 คน และรถยนต์บรรทุกส่วนบุคคลจะเพิ่มขึ้นเท่ากับ 7.3 คันต่อคัน (จาก 10.4 ในปี 2537) เมื่อนำมาคิดเป็นจำนวนรถแล้ว รถทั้งสามกลุ่มข้างต้นจะเพิ่มขึ้นจากจำนวน 2,772,332 คัน ในปี 2537 เป็น 5,537,905 คัน ในปี 2555 อัตราการเพิ่มโดยเฉลี่ยของรถดังกล่าวตกประมาณปีละ 4 เปอร์เซ็นต์ซึ่งเป็นอัตราการเติบโตที่ค่อนข้างต่ำเมื่อเทียบกับปัจจุบัน แต่ตัวเลขนี้เป็นค่าเฉลี่ยของประมาณสองทศวรรษในอนาคต ซึ่งจากการพยากรณ์พบว่า จำนวนรถในกรุงเทพฯ ใกล้จะถึงจุดอิ่มตัวแล้ว ในเวลาเดียวกันนี้การพยากรณ์พบว่า อัตราจำนวนรถโดยสารจะเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยตกประมาณปีละ 2.7 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น

สำหรับจังหวัดอื่นๆ รวม 72 จังหวัดที่เหลือ แบบจำลองให้ค่าพยากรณ์สำหรับปี 2555 ดังนี้ รถยนต์นั่งส่วนบุคคลไม่เกิน 7 คน จะเพิ่มเป็น 1,032,598 คัน รถยนต์ประเภทรถ.2 และ รถ.3 จะเพิ่มเป็น 2,637,941 คัน รถจักรยานยนต์เพิ่มเป็น 10,113,552 คัน รถบรรทุกเพิ่มเป็น 693,801 คัน รถโดยสารเพิ่มเป็น 107,327 คัน รถโดยสารขนาดเล็กเพิ่มเป็น 43,317 คัน รถใช้งานเกษตรกรรมเพิ่มเป็น 192,151 คัน สำหรับรถอื่นๆ ในทั้งประเทศเพิ่มเป็น 491,493 คัน จำนวนรถที่กล่าวมานี้ยังไม่พิจารณารถประเภทรถ.4 ถึง รถ.11 ซึ่งส่วนใหญ่เป็นรถรับจ้างและอยู่ภายใต้การควบคุม

อย่างไรก็ตามเมื่อคำนวณอัตราการเพิ่มโดยเฉลี่ยของยานพาหนะเหล่านี้ในอนาคตพบว่า อัตราการเพิ่มจะน้อยกว่าในอดีตที่ผ่านมา ซึ่งส่วนหนึ่งอาจมาจากการใช้แบบจำลอง log-limit ของการศึกษานี้ และอาจมาจากการลดลงของอัตราการเพิ่มของยานพาหนะ

ชื่อผลงาน	Assesing The Impact of Government Budget Deficits on Inflation Rate in Thailand
ลักษณะงาน	ผลงานวิจัย
ผู้วิจัย	Assoc. Prof. Komain Jiranyakul (School of Development Economics, National Institute of Development Administration : NIDA)
ผู้ว่าจ้าง	NIDA Research Center
เดือน/ปี	พฤศจิกายน 2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อทดสอบว่าการดำเนินงบประมาณขาดดุลของภาครัฐในประเทศไทยมีผลต่ออัตราเงินเฟ้อหรือไม่อย่างไร + เพื่อศึกษาหาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออัตราเงินเฟ้อในกรณีของประเทศไทย
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทุติยภูมิ แบบอนุกรมเวลารายปี ระหว่าง ค.ศ. 1968-1987
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัยแนวคิดเกี่ยวกับอัตราเงินเฟ้อของพวกนักการเงินนิยม (Monetarist) เป็นพื้นฐาน
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้ การวิเคราะห์เชิงปริมาณโดยการสร้างแบบจำลองสมการถดถอยเชิงซ้อน และประมาณค่าด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (OLS) ทั้งนี้แบบจำลองที่นำมาทดสอบนี้ได้อาศัยแบบจำลองของ Niskanen (1978), Cardoso (1992), Ghura (1994) และแบบจำลองตามแนวคิดของ Monetarist เป็นต้นแบบ รวมแล้วในการศึกษารั้งนี้ได้ใช้สมการทดสอบทั้งสิ้น 4 สมการซึ่งล้วนแต่มีตัวแปรตามเป็นอัตราเงินเฟ้อทั้งสิ้น โดยที่สมการแรกเป็นการทดสอบความสัมพันธ์กับอัตราส่วนของงบประมาณขาดดุลต่อรายได้, ปริมาณเงินในช่วงเวลาที่ผ่านมา (2 ช่วงเวลา) และระดับราคาที่เกิดขึ้นจริงในช่วงเวลาที่ผ่านมา สมการที่สองเป็นการทดสอบความสัมพันธ์กับอัตราส่วนการเปลี่ยนแปลงฐานเงินต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) และอัตราเงินเฟ้อในช่วงเวลาที่ผ่านมา สมการที่สามเป็นการทดสอบความสัมพันธ์กับอัตราส่วนการส่งออกสุทธิต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) และอัตราเงินเฟ้อในช่วงเวลาที่ผ่านมา และสุดท้ายสมการที่สี่เป็นการทดสอบความสัมพันธ์กับอัตราการขยายตัวของปริมาณเงิน ณ เวลาปัจจุบันและในช่วงเวลาที่ผ่านมา (2 ช่วงเวลา), อัตราส่วนของงบประมาณขาดดุล, อัตราการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจ และอัตราเงินเฟ้อในช่วงเวลาที่ผ่านมา

สรุปโดยย่อ

จากผลการศึกษาพบว่างบประมาณขาดดุล (Budget Deficit) และการขาดดุลการค้า (Trade Deficit) ต่างก็ไม่มีผลกระทบต่ออัตราเงินเฟ้อ ส่วนอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจก็ดูเหมือนว่าจะมีบทบาทเพียงเล็กน้อยต่ออัตราเงินเฟ้อ ในขณะที่การขยายตัวของปริมาณเงิน ณ เวลาปัจจุบันและในช่วงเวลาที่ผ่านมาเป็นปัจจัยหลักที่มีบทบาทและผลกระทบต่อกระบวนการเกิดอัตราเงินเฟ้อ และอัตราเงินเฟ้อในช่วงเวลาที่ผ่านมา ก็มีผลกระทบต่ออัตราเงินเฟ้อ ณ เวลาปัจจุบันด้วย หรืออาจกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่าการขยายตัวของปริมาณเงิน ณ เวลาปัจจุบันและในช่วงเวลาที่ผ่านมา กับอัตราเงินเฟ้อในช่วงเวลาที่ผ่านมา นั้นมีบทบาทและผลกระทบต่อระดับราคาโดยทั่วไป

ชื่อผลงาน	Educational Expansions and Labour Earnings Inequality in Thailand : 1988 and 1992
ลักษณะงาน	งานวิจัย
ผู้วิจัย	อิสรา ศานติศาสน์
ผู้ว่าจ้าง	Kyoto University, The Center for South East Asian Studies
วัน/เดือน/ปี	ตุลาคม 1996
วัตถุประสงค์	✦ เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ของความไม่เท่าเทียมกัน ของรายได้ (Income Inequality) โดยให้ความสำคัญกับรายได้ โดยเฉพาะค่าจ้าง (Wages) และเงินเดือน (Salaries) และพื้นฐานการศึกษาของผู้รับค่าจ้าง และเงินเดือนปี 1988 และ 1992
ข้อมูลที่ใช้	ใช้ข้อมูลการสำรวจภาวะเศรษฐกิจสังคมของครัวเรือนในปี 1988 และ 1992 (Household Socio-Economic Surveys (SES)) เป็นแหล่งข้อมูลหลัก งานศึกษานี้อ้างอิง Record 2 ของการสำรวจดังกล่าว ซึ่งมีรายละเอียดเกี่ยวกับสมาชิกครัวเรือน ได้แก่ ทำเลและภูมิภาคที่อยู่อาศัย รายได้และแหล่งที่มาของรายได้ อายุและพื้นฐานการศึกษา ตัวแปรอื่นๆทางประชากร และค่าถ่วงน้ำหนักของข้อมูลสำรวจในแต่ละตัว
แนวคิด-ทฤษฎี	ความไม่เท่าเทียมกันในค่าจ้างและเงินเดือนแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือความเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจน (Pure Inequality Changes), การเปลี่ยนแปลงรายได้เฉลี่ยโดยเปรียบเทียบ (Relative Mean Income Change) และการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากร (Population Structure Changes)
แบบจำลอง-เครื่องมือ	การศึกษาวิเคราะห์เชิงปริมาณโดยใช้ดัชนีที่ใช้วัดระดับความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ในประเทศไทย ดัชนีมีค่าระหว่าง 0 และ $(N-1)/2$ ค่าดัชนีที่สูงขึ้นนี้แสดงให้เห็นความไม่เท่าเทียมที่มีมากขึ้น
สรุป	ผลการศึกษาพบว่า 1. อายุและการศึกษามีบทบาทสำคัญต่อการกระจายรายได้ ความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ของแรงงานกลุ่มอายุ 31-40 ปี และ 41-50 ปี มีค่าสูงที่สุด ความไม่เท่าเทียมกันทางการศึกษาที่ลดลงในปี 1988 และ 1992 ที่พบในกลุ่มอายุ 29-32 ปี แสดงให้เห็นถึงความสำเร็จในการขยายการศึกษา 2. การศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญในการก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันทางรายได้ และความเท่าเทียมกันทางการศึกษาจะช่วยลดความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ของแรงงานได้ถึง 30%

3.การขยายตัวทางการศึกษาสามารถเป็นทั้ง Income-Equaliser และ Income-Disequaliser

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

งานวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่า ระดับของการศึกษาเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการกระจายรายได้ นอกเหนือไปจากปัจจัยอื่นๆ เช่น การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ การอพยพเคลื่อนย้ายแรงงาน เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ประเทศไทยควรให้ความสำคัญกับการศึกษา โดยเฉพาะการศึกษาระดับมัธยมศึกษาหรือระดับวิชาชีพ เพื่อขยายการศึกษาในระดับล่างให้มีมากขึ้น ซึ่งจะดีกว่าการให้ความสำคัญในระดับมหาวิทยาลัย

ชื่อผลงาน	Establishment of Key Indicators System for the 8 th Plan Monitoring and Evaluation
ลักษณะงาน	งานวิจัย
ผู้วิจัย	Nanak Kakwani Medhi Krongkaew
ผู้ว่าจ้าง	Development Evaluation Division, National Economic and Social Development Board/ Asian development Bank, United Nation Development Programme
เดือน/ปี	2 เมษายน 2540
วัตถุประสงค์	1. เพื่อวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงของภาวะความยากจนในช่วงปี 1988, 1990, 1992 และ 1994 2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความยากจน และระดับความเป็นอยู่ของประชากรไทย
ข้อมูลที่ใช้	รายได้ของครัวเรือนและบุคคล ปี 1988, 1990, 1992 และ 1994 จากงานสำรวจสภาวะเศรษฐกิจและสังคม สำนักงานสถิติแห่งชาติ
ทฤษฎี-แนวคิด	เส้นความยากจนแบบดั้งเดิมขึ้นอยู่กับระดับสารอาหารที่จำเป็นต่อการครองชีพระดับต่ำสุด ที่แต่ละบุคคลหรือครัวเรือนได้รับ
สรุป	งานวิจัยนี้แบ่งการศึกษาออกเป็น 6 ส่วน ได้แก่ 1. ความยากจนในประเทศไทย : นิยาม การวัด และการวิเคราะห์ เส้นความยากจนเส้นใหม่นี้ ประมาณค่าจากครัวเรือนที่มีขนาดแตกต่างกัน ในแต่ละภาคและแต่ละระดับสังคม ซึ่งเส้นความยากจนเส้นใหม่ที่คำนวณได้แตกต่างจากเส้นความยากจนเดิมที่คำนวณโดย World Bank อย่างสิ้นเชิง อย่างไรก็ตาม สิ่งเหมือนกันของเส้นความยากจนทั้งสองคือ ลักษณะของครัวเรือนที่ยากจน ได้แก่ กลุ่มเกษตรกร ครอบครัวที่มีลูกมาก และครอบครัวที่มีหัวหน้าครอบครัวจบการศึกษาระดับประถมศึกษา ในปี 1994 พบว่าภาคที่มีความยากจนมากที่สุดคือภาคอีสาน เส้นความยากจนเส้นใหม่นี้แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างครอบครัวที่มีหัวหน้าครอบครัวเป็นหญิงและชาย ครอบครัวที่ยากจนจะอยู่กันอย่างแออัด ดื่มน้ำที่มีคุณภาพต่ำ ขาดอุปกรณ์อำนวยความสะดวกในบ้าน เช่น เครื่องซักผ้า วิทยุ โทรทัศน์ และที่สำคัญคือมีการศึกษาน้อย และรายได้ติดลบ เส้นความยากจนเส้นใหม่ยังแสดงให้เห็นว่า จำนวนคนจนในประเทศไทย โดยเฉพาะในภาคเหนือ ภาคอีสาน และภาคใต้ยังคงมี

ขนาดใหญ่ แสดงให้เห็นว่ารัฐควรเร่งดำเนินการให้ความยากจนลดลง โดยการดำเนินนโยบาย “การกระจายความเจริญไปสู่ชนบท”

2. การขาดความเท่าเทียมกันในภาคต่างๆของประเทศไทย

ในประเทศไทยความไม่เท่าเทียมกันในระดับภูมิภาคต่างๆมีค่าอยู่ในระดับสูง ทำให้เห็นถึงความแตกต่างในแต่ละภาคได้อย่างชัดเจน โดยการศึกษาแบ่งภาค ต่างๆของประเทศไทยออกเป็น 7 ภาค ได้แก่ ภาคกลาง ภาคตะวันออก ภาคตะวันตก ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ และกรุงเทพฯและปริมณฑล ผลการศึกษาพบว่ากรุงเทพฯและปริมณฑลเป็นภาคที่รวยที่สุด ส่วนภาคที่จนที่สุดคือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นอกจากนี้ยังพบว่าความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในพื้นที่กรุงเทพฯเริ่มชะลอตัวลดลง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอัตราความต้องการซื้อที่ลดลงทั่วโลก และยังพบอีกว่าอัตราการเจริญเติบโตของประชากรในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลมีค่าสูงกว่าภาคอื่นๆ

ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 มีนโยบายขยายอุตสาหกรรมไปสู่ชนบทมากขึ้น ซึ่งเป็นนโยบายที่ดี และรัฐควรให้ความสนับสนุนทางการเงินแก่องค์กรพัฒนาชุมชนและกิจกรรมที่มีประโยชน์ เพื่อให้ยุทธศาสตร์ดังกล่าวทำให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนมากขึ้น

3. การเติบโตทางเศรษฐกิจและความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ในประเทศไทย

การศึกษานี้ใช้แนวคิดการสูญเสียสัมพัทธ์ (Relative Deprivation) เป็นเครื่องมือวัดปริมาณความสูญเสียของกลุ่มคนกลุ่มใดๆโดยเปรียบเทียบกับค่าเฉลี่ยทั้งหมด และพบว่าเด็กเป็นกลุ่มที่ประสบความสูญเสียมากกว่าผู้ใหญ่ ดังนั้น รัฐจึงต้องวางระบบช่วยเหลือเพื่อที่จะได้ลดความสูญเสียของเด็กลง นอกจากนี้ การศึกษายังพบว่าในช่วงระหว่างปี 1992-1994 เป็นช่วงที่น่าสนใจเป็นพิเศษ ค่าเฉลี่ยของความสูญเสียลดลงในทุกภาคของประเทศไทย ยกเว้นในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล แสดงให้เห็นว่าความสูญเสียในชนบทลดลง ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากค่าเฉลี่ยความสูญเสียของครอบครัวเกษตรกรรมเบี่ยงเบนไป ซึ่งเหตุผลสำหรับความเบี่ยงเบนนั้นไม่ใช่มาจากรายได้จากการทำนา ค่าจ้างและรายได้เป็นสิ่งสำคัญที่สนับสนุนปัจจัยการลดลงของความสูญเสียที่เกี่ยวข้องกับครอบครัว

ครัวเกษตรกรรม ดังนั้น ผลดีจากความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเริ่มแผ่กระจายอย่างกว้างขวางไปทั่วทุกภาคและทุกพื้นที่

4. ตัวชี้วัดเสถียรภาพของการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทย

วัตถุประสงค์ของการศึกษานี้เพื่อพิสูจน์ตัวชี้วัดที่สามารถใช้วิเคราะห์แนวโน้มภาพของการรองรับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในระยะยาว แต่ไม่ต้องการແจกแจงว่าตัวชี้วัดที่เลือกมาเหล่านั้นมีอะไรบ้าง อย่างไรก็ตามตัวชี้วัดที่ใช้ในการศึกษานี้เป็นตัวชี้วัดทั้งเก่าและใหม่

ตั้งแต่ปี 1990 เศรษฐกิจไทยจะเน้นอุตสาหกรรมอย่างต่อเนื่อง ส่วนแบ่งของภาคอุตสาหกรรมจะเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะในธุรกิจการธนาคาร การประกันภัย และอสังหาริมทรัพย์จะมีการเติบโตอย่างรวดเร็วที่สุด ด้วยเหตุนี้ ประสิทธิภาพของแรงงานจึงเป็นสิ่งสำคัญ ดังนั้น จึงต้องให้การศึกษาก่อนหรือการอบรมแก่แรงงานเพื่อรองรับการขยายตัวทางอุตสาหกรรมดังกล่าว ส่วนในด้านดุลการค้าพบว่า ประเทศไทยจะขาดดุลการค้า มีการนำเข้าสินค้าจากต่างประเทศมากกว่าการส่งออก

5. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 และตัวชี้วัดสำหรับการแข่งขันทางเศรษฐกิจและการพัฒนาที่หลากหลาย

งานวิจัยในส่วนนี้เน้นที่การเพิ่มความสามารถทางเศรษฐกิจของประเทศ โดยการปรับเปลี่ยนยุทธศาสตร์ข้อที่ 4 ใหม่ เพื่อเข้าใจถึงการทำอะไรยุทธศาสตร์นี้จึงจะเพิ่มความสามารถทางเศรษฐกิจของประเทศไทยได้ โดยให้ข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาไว้ 3 แนวทางได้แก่

1. การพัฒนาพื้นที่ คือ การพัฒนาในระดับภูมิภาคและระดับเมือง
2. การพัฒนาพื้นฐานการผลิต คือ การปรับโครงสร้างภาคเศรษฐกิจใหม่/ การพัฒนาคุณภาพแรงงาน/ การคุ้มครองอุตสาหกรรมสิ่งแวดล้อม/ แก้ไขโครงสร้างการผลิตและการบริการ/ พัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมทั้งพัฒนาสาธารณูปโภค/ เพิ่มประสิทธิภาพการจัดการเพื่อช่วยยกพื้นฐานการผลิตและเพิ่มการแข่งขัน
3. การส่งเสริมความมั่นคงและเสถียรภาพของระบบเศรษฐกิจ

6. นโยบายของรัฐบาลในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8

ยุทธศาสตร์ที่ 6 ของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 ตามข้อเสนอของ UNDP และ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ มีดังนี้

ข้อเสนอของ UNDP UNDP เห็นว่าต้องมีการจัดตั้งสถานิติบัญญัติ มีการเลือกตั้งผู้แทนราษฎร โดยเฉพาะการเลือกตั้งผู้แทนนั้น ต้องเป็นไปอย่างเสรี และมีการกระจายอำนาจไปยังท้องถิ่นต่างๆ พร้อมกันนั้นต้องพัฒนาระบบการจัดการของภาครัฐและภาคเอกชน รวมทั้งพัฒนาประชากรด้วย

ข้อเสนอของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เน้นการส่งเสริมการจัดทำกฎหมายของรัฐให้เป็นไปอย่างกว้างขวาง และพัฒนาทุกภาคกิจกรรมของสังคมเพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างภาคต่างๆในสังคม รวมทั้งการพัฒนาประชากรและการพัฒนาการปกครองทั้งในส่วนของการนโยบายและภาคการปฏิบัติ ต้องเป็นไปอย่างสม่ำเสมอ

วิทยานิพนธ์ที่ทำการปริทัศน์แล้ว

ชื่อผลงาน	การกระจายผลประโยชน์ที่ผู้ป่วยนอก ในแต่ละกลุ่มรายได้ได้รับจากโรงพยาบาลของรัฐ
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นางสาวภัทมา เอี่ยมละออ (เศรษฐศาสตร์ มช.)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ.วสันต์ ศิริพูล
เดือน/ปี	2 กันยายน 2541
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อวิเคราะห์ต้นทุนต่อหน่วยบริการผู้ป่วยนอก การกระจายผลประโยชน์และความเสมอภาคในการได้รับบริการของผู้ป่วยนอกในแต่ละกลุ่มรายได้จากโรงพยาบาลของรัฐในสังกัดกระทรวงสาธารณสุข
ข้อมูลที่ใช้	ข้อมูลต้นทุนค่าแรง ค่าวัสดุ ค่าลงทุนของทุกกลุ่มงานที่เกี่ยวข้องกับงานบริการผู้ป่วยนอก ข้อมูลเกี่ยวกับรายได้ของครัวเรือน และค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพที่เกิดขึ้นในปีงบประมาณ 2540 ของผู้ป่วยที่มารับบริการในโรงพยาบาลนครพิงค์
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	หลักเศรษฐศาสตร์สาธารณสุขที่เกี่ยวข้องในการศึกษานี้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกคือการศึกษาต้นทุนโรงพยาบาล และการนำแนวคิดดังกล่าวมาประยุกต์ใช้ในการวิเคราะห์ผลประโยชน์ที่ผู้รับบริการโรงพยาบาลได้รับ สำหรับส่วนที่สองเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความเป็นธรรมทางสุขภาพจึงเป็นการศึกษาความเสมอภาคในการได้รับบริการสาธารณสุข ซึ่งความเป็นธรรมแบ่งออกเป็น 2 ระดับคือ 1) ความเป็นธรรมทางแนวราบ (Horizontal Equity) คือการได้รับการช่วยเหลือที่เท่าเทียมกัน สำหรับกลุ่มที่มีความต้องการเหมือนกัน (Equal Treatment for Equal Need) เพราะแต่ละคนที่มีความต้องการเหมือนกันควรจะได้รับสิ่งที่เหมือนกัน 2) ความเป็นธรรมทางแนวตั้ง (Vertical Equity) หมายถึงการได้รับการช่วยเหลือที่ไม่เท่าเทียมกัน เนื่องจากแต่ละคนมีความต้องการไม่เหมือนกัน ดังนั้นจึงควรได้รับการช่วยเหลือที่ไม่เท่ากัน (Unequal Treatment for Unequal Need)
แบบจำลอง-เครื่องมือ	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบบันทึกข้อมูลและแบบสัมภาษณ์ผู้รับบริการที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นมาเพื่อรวบรวมข้อมูลดังกล่าว วิเคราะห์ต้นทุนโดยจัดระบบโครงสร้างของกลุ่มงานในโรงพยาบาลและจัดแบ่งกลุ่มงานเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มงานที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (Non-revenue producing cost center: NRPPCC) กลุ่มงานที่ก่อให้เกิดรายได้ (revenue producing cost center: RPCC) (และกลุ่มงานที่ให้บริการผู้ป่วย (PS) หารต้นทุนทาง

ตรง (total direct cost: TDC) ของแต่ละกลุ่มงาน และหาต้นทุนทางอ้อมของกลุ่มงานที่ให้บริการผู้ป่วยจากการกระจาย TDC ของกลุ่มงาน NRPPC และกลุ่มงาน RPCC โดยใช้วิธีการกระจายต้นทุนแบบ Simultaneous Equation เมื่อนำต้นทุนรวมทั้งหมดที่ได้หารด้วยจำนวนครั้งที่ผู้ป่วยมารับบริการ จะได้ต้นทุนต่อหน่วยของงานบริการผู้ป่วย จากนั้นทำการศึกษาการกระจายผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นกับผู้ป่วยในแต่ละกลุ่มรายได้ โดยอาศัยผลการศึกษาด้านต้นทุนต่อหน่วยของงานบริการผู้ป่วยนอกที่ได้ประกอบกับข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับรายได้และค่าใช้จ่ายทางการแพทย์ของครัวเรือน โดยใช้วิธีวัดผลประโยชน์จากต้นทุนที่ทางโรงพยาบาลต้องเสียไปในการรักษาพยาบาลผู้ป่วยต่อคน ในแบบบัญชี (Accounting Approach) คือ กำหนดให้ $\text{unit cost} = \text{unit benefit}$ ส่วนการศึกษาความเสมอภาคในการรับบริการของผู้ป่วยนอก อาศัยการสร้างเส้นลอเรนซ์ และหาสัมประสิทธิ์จีนิ (Gini Coefficient) สถิติที่ใช้ในการศึกษา คือ สถิติพรรณนา

สรุปโดยย่อ

จากผลการศึกษาพบว่า TDC ของกลุ่มงาน NRPPC มีค่าเท่ากับ 42.85 ล้านบาท โดยมีค่าสูงสุดอยู่ที่กลุ่มงานบริหารและธุรการ ในขณะที่ TDC ของกลุ่มงาน RPCC มีค่าเท่ากับ 117.15 ล้านบาท โดยมีค่าสูงสุดอยู่ที่กลุ่มงานเภสัชกรรม ส่วน TDC ของหน่วยงานบริการผู้ป่วยนอก (PS-OPD) มีค่าเท่ากับ 31.85 ล้านบาท โดยที่ค่าสูงสุดอยู่ที่กลุ่มงานอายุรกรรม กลุ่มงาน NRPPC มีสัดส่วนต้นทุนค่าแรง : ต้นทุนค่าวัสดุ : ต้นทุนค่าลงทุน เท่ากับ 4.06 : 3.70 : 1.00 ในขณะที่กลุ่มงาน RPCC มีสัดส่วนเป็น 1.61 : 6.91 : 1.00 และ ในกลุ่มงาน PS-OPD มีสัดส่วนเป็น 5.08 : 1.00 : 1.04 ดังนั้นจะเห็นว่าโรงพยาบาลนครพิงค์มีสัดส่วนของต้นทุนค่าแรงสูงที่สุดในกลุ่มงาน NRPPC และในกลุ่มงาน PS-OPD แต่ในขณะที่เดียวกันต้นทุนค่าวัสดุที่เกิดจากค่ายาและเวชภัณฑ์ในกลุ่มงานเภสัชกรรมก็เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ TDC ในกลุ่มงาน RPCC มีสัดส่วนของต้นทุนค่าวัสดุสูงที่สุดเมื่อเทียบกับสัดส่วนของต้นทุนค่าแรงและต้นทุนค่าลงทุนซึ่งส่งผลให้โดยภาพรวมแล้ว ต้นทุนค่าวัสดุมีสัดส่วนสูงที่สุดและเป็นปัจจัยสำคัญต่อ TDC ของโรงพยาบาลมากที่สุด

จากผลการศึกษาด้านต้นทุนต่อหน่วยของ PS-OPD พบว่ากลุ่มงานจักษุมีต้นทุนต่อหน่วยสูงที่สุด โดยมีค่าเท่ากับ 597.77 บาท/ครั้ง ส่วนต้นทุนต่อหน่วยต่ำสุดอยู่ที่กลุ่มงานอายุรกรรม มีค่าเท่ากับ 248.57 บาท/ครั้ง

และต้นทุนต่อหน่วยโดยเฉลี่ยของการให้บริการผู้ป่วยนอก 1 ครั้ง มีค่าเท่ากับ 329.17 บาท/ครั้ง โดยแยกเป็นต้นทุนส่วนที่เรียกเก็บไม่ได้เท่ากับ 169.27 บาท/ครั้ง ต้นทุนที่เรียกเก็บได้ มีค่าเท่ากับ 159.90 บาท/ครั้ง ส่วนผลการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ผู้ป่วยนอก ในแต่ละกลุ่มรายได้ได้รับจากโรงพยาบาลของรัฐ พบว่า ครวเรือนในกลุ่มรายได้ต่ำ ได้รับผลประโยชน์มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 69.30 ของผลประโยชน์ทั้งหมด ในขณะที่ครวเรือนในกลุ่มรายได้ปานกลางและครวเรือนในกลุ่มรายได้สูง ได้รับผลประโยชน์มารองลงมา โดยคิดเป็นร้อยละ 20.6 และ 10.10 ตามลำดับ และจากการศึกษาความเสมอภาคในการได้รับบริการจากโรงพยาบาลของรัฐ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์จีนี้เท่ากับ 0.2901 ซึ่งถือได้ว่าค่อนข้างมีความเสมอภาคในการให้บริการของโรงพยาบาลรัฐแก่ผู้ป่วยในแต่ละกลุ่มรายได้ที่แตกต่างกัน

ชื่อผลงาน	การกำหนดราคาเสนอขายหุ้นสามัญใหม่ต่อสาธารณชนในตลาดแรกและพฤติกรรมราคาของหุ้นสามัญใหม่ในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นางสาวจิรวรรณ กิจชัยเจริญ (เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร.ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์
เดือน/ปี	25 มิถุนายน 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ ศึกษาแบบจำลองที่บริษัทผู้รับประกันการจำหน่ายหลักทรัพย์ใช้ในการกำหนดราคาเสนอขายหุ้นสามัญใหม่ในตลาดแรก + ศึกษาพฤติกรรมของราคาหุ้นสามัญใหม่ หลังเข้าทำการซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย และประเมินการกำหนดราคาเสนอขาย
ข้อมูลที่ใช้	ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาได้มาจากการสัมภาษณ์บริษัทผู้รับประกันการจำหน่ายหลักทรัพย์เป็นสำคัญ โดยเลือกจากหุ้นสามัญใหม่จำนวน 30 หุ้นที่เสนอขายในช่วงปี 2536-2536 เป็นหุ้นตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	แนวคิดที่ใช้ 1) การกำหนดราคาเสนอขายหุ้นสามัญใหม่ ซึ่งใช้ในการกำหนดหุ้นใหญ่กว่าควรจะเป็นราคาใด 2) แนวคิดในการศึกษาพฤติกรรมราคาของหุ้นสามัญใหม่ในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย
แบบจำลอง-เครื่องมือ	1) แบบจำลองที่ใช้ในการกำหนดราคาเสนอขายหุ้นสามัญใหม่มีหลายแบบจำลองด้วยกัน เช่น P/E Ratio, Net Asset Value, Dividend Discount Model, Book Value และ Discounted Cash Flow Method เป็นต้น โดยแบบจำลองดังกล่าวผู้จัดจำหน่ายคาดว่าจะมีผลกระทบต่อราคา เช่นกำไรสุทธิต่อหุ้น เงินปันผล อัตราดอกเบี้ย เป็นต้น 2) การศึกษาพฤติกรรมของราคาหุ้นสามัญใหม่นี้ จะเป็นการหาอัตราผลตอบแทนส่วนเกินของหุ้นสามัญใหม่ภายหลังจากที่เข้ามาซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย โดยมีวิธีการศึกษาเป็น 2 วิธี ดังนี้ 2.1) การใช้ดัชนีตลาดเป็นตัวปรับ (Market-Adjusted Excess) 2.2) การใช้ความเสี่ยงเป็นตัวปรับ (Risk-Adjusted Excess Return) เป็นการหาผลตอบแทนส่วนเกินโดยนำเองความเสี่ยงที่เป็นระบบเข้ามาคำนึงถึงด้วย ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎี Capital Asset Pricing Model (CAPM)
สรุปโดยย่อ	ผลการศึกษาพบว่า มีการใช้แบบจำลอง P/E ratio ในการช่วยการกำหนดราคาเสนอขายมากที่สุดถึงร้อยละ 66.67 ของจำนวนหุ้นตัวอย่างทั้งหมด รองลงมาคือแบบจำลองส่วนลดกระแสเงินสดหรือ DCF มีการใช้ร้อยละ 40 ส่วนการนำช่วงราคาไปทดสอบปริมาณความต้องการหรือที่เรียกว่า

Book Building มีการใช้วิธีนี้ร้อยละ 20 ในขณะที่มีการใช้แบบจำลองมูลค่าสินทรัพย์ หรือ NAV ร้อยละ 16.67 ส่วนแบบจำลองการเติบโตของเงินปันผล หรือ DDM มีเพียงหุ้นสามัญตัวอย่างหุ้นเดียวเท่านั้นที่ใช้แบบจำลองนี้ช่วยในการกำหนดราคาเสนอขาย นอกจากนี้ยังพบว่า ไม่มีหุ้นสามัญตัวใดที่ใช้มูลค่าตามบัญชีช่วยในการกำหนดราคาเสนอขาย แต่หุ้นสามัญตัวใหม่ทุกตัวมีราคาเสนอขายสูงกว่ามูลค่าตามบัญชี การกำหนดราคาเสนอขายนอกจากคำนวณจากแบบจำลองแล้วยังต้องพิจารณาปัจจัยอื่น ๆ ประกอบด้วย ได้แก่ ปัจจัยเชิงคุณภาพของบริษัท ภาวะตลาดหลักทรัพย์ ความต้องการของนักลงทุน ประสิทธิภาพ และวิจรรณญาณของบริษัทผู้รับประกันการจำหน่าย

การศึกษาพฤติกรรมราคาของหุ้นสามัญตัวใหม่ในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย เป็นการวิเคราะห์อัตราผลตอบแทนส่วนเกินโดยเฉลี่ยของหุ้นสามัญใหม่ภายหลังเข้าซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์ ผลการศึกษาพบว่า อัตราผลตอบแทนส่วนเกินโดยเฉลี่ยสูงสุดในวันแรกของการซื้อขาย เท่ากับ 45.67, 47.11 และ 46.86 % ต่อเดือน จากแบบจำลอง Market Adjust Excess Return, Two Parameter และ Aggregated RATS ตามลำดับ แต่ผลการศึกษาจำนวน 30 ตัวอย่าง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 กรณี 24 ตัวอย่าง มีอัตราผลตอบแทนส่วนเกินโดยเฉลี่ยสูงสุดในวันที่สามที่หุ้นสามัญใหม่เข้าซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์ โดยมีค่าเท่ากับ 13.37, 13.70, และ 14.92 % ต่อเดือน ณ ระดับนัยสำคัญ 0.01 จากแบบจำลองดังกล่าวข้างต้น โดยอัตราผลตอบแทนส่วนเกินโดยเฉลี่ยจะค่อย ๆ ลดลงและมีค่าต่ำสุดในเดือนที่ 9 เช่นเดียวกันทั้งกรณี 30 ตัวอย่างและ 24 ตัวอย่าง อัตราผลตอบแทนส่วนเกินโดยเฉลี่ยที่ได้จากทั้งสามแบบจำลองสอดคล้องกัน คือ มีอัตราผลตอบแทนส่วนเกินโดยเฉลี่ยเป็นบวกตลอดช่วงเวลาการศึกษา แสดงให้เห็นว่า ส่วนใหญ่การกำหนดราคาเสนอขายหุ้นสามัญมีการกำหนดราคาเสนอขายให้ต่ำกว่ามูลค่าตลาดหรือเรียกว่ามีการกำหนดราคาเสนอขายแบบ "underprice"

ชื่อผลงาน	การกำหนดอัตราดอกเบี้ยของตราสารหนี้ภาคเอกชนในประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	ภาสวรรณ วัฒนสิน (มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ. ดร. ภาณุพงศ์ นิธิประภา
เดือน/ปี	31 พฤษภาคม 2540
วัตถุประสงค์	✦ ศึกษาโครงสร้างตลาดตราสารหนี้ในประเทศไทย ประเภทลักษณะและองค์ประกอบของตราสารหนี้ ✦ ศึกษาการกำหนดอัตราดอกเบี้ย (Coupon Rate) ของ Corporate Bond ในตลาดแรกขึ้นกับดัชนีภาวะเศรษฐกิจหรือไม่ ✦ ศึกษาอัตราผลตอบแทน (Yield) ของ Corporate Bond ในตลาดรองมีความสัมพันธ์กับดัชนีภาวะเศรษฐกิจหรือไม่
ข้อมูลที่ใช้	การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราดอกเบี้ยของ Corporate Bond กับดัชนีภาวะเศรษฐกิจใช้ข้อมูล Cross-section data ของ Corporate Bond จำนวน 86 ตัวซึ่งเป็น Bond ที่ออกตั้งแต่ ธันวาคม 2535-มิถุนายน 2539 ส่วนดัชนีภาวะเศรษฐกิจจะใช้ข้อมูลเป็นรายเดือนในเดือนที่มีการออก Bond ใหม่หรือในเดือนที่ผ่านมา สำหรับการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราผลตอบแทนของ Corporate Bond (Yield) ในตลาดรองกับดัชนีภาวะเศรษฐกิจจะใช้ข้อมูล Time-series and and Cross-section data เป็นรายสัปดาห์ตั้งแต่มกราคม 2538-มิถุนายน 2539 จะเลือกจาก Bond ที่มีมูลค่าการซื้อขายในตลาดรองชมรมผู้ค้าตราสารหนี้สูงที่สุดมาเป็นตัวอย่างจำนวน 20 ตัว
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	ได้นำเอาทฤษฎี Theory of investment of the firm มาใช้ ที่กล่าวถึงการเลือกแหล่งเงินทุนของธุรกิจว่า ธุรกิจใดจะเลือกแหล่งเงินทุนใดนั้นจะมีเหตุผลในการพิจารณาอย่างไร ส่วน The theory of asset demand จะใช้ในการอธิบายถึงปัจจัยในการเลือกลงทุนของผู้ลงทุน ทั้งสองทฤษฎีนี้จะนำมาใช้อธิบายปัจจัยที่มีอิทธิพลในการกำหนดอัตราดอกเบี้ยของตราสารหนี้ทั้งในตลาดแรกและตลาดรอง
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้การวิเคราะห์การถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression Analysis) ด้วยโปรแกรม Micro TSP โดยอาศัยสมการอัตราดอกเบี้ยของตราสารหนี้ซึ่งประกอบด้วยปัจจัยต่างๆ ได้แก่ ต้นทุนของการออกหุ้นสามัญ ต้นทุนของการนำกำไรสะสมมาใช้ ต้นทุนจากการกู้ยืมเงินจากสถาบันการเงิน ความมั่งคั่ง อัตราเงินเฟ้อ ผลตอบแทน ความเสี่ยง และสภาพคล่อง

สรุปโดยย่อ

จากการศึกษาพบว่า โครงสร้างของตลาดตราสารหนี้ไทยพบว่า ตั้งแต่ปี 2535-มิถุนายน 2539 ตราสารภาคเอกชนมีอัตราการขายตัวสูงสุด ตราสารหนี้ภาคเอกชนที่ออกใหม่จะมีทั้งตราสารที่ออกในประเทศและในต่างประเทศ ส่วนใหญ่เป็นลักษณะของหุ้นกู้ทั่วไปและเป็นตราสารที่มีอายุระยะปานกลางประมาณ 5-7 ปี สำหรับตราสารที่ซื้อขายในตลาดรอง ส่วนใหญ่เป็นตราสารที่ไม่มีการจัดอันดับเครดิต สำหรับตัวแปรที่กำหนดอัตราดอกเบี้ยของตราสารหนี้พบว่า ตัวแปรอิสระตามทฤษฎี The theory of asset demand และ The theory of investment of the firm มีอิทธิพลต่อการกำหนดอัตราดอกเบี้ยของตราสารหนี้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งในตลาดแรกและตลาดรอง โดยเฉพาะตัวแปรที่แสดงถึงต้นทุนของเงินทุนจากทางเลือกอื่นเช่น อัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของธนาคารพาณิชย์ อัตราผลตอบแทนของหุ้นสามัญและอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ยืมระหว่างธนาคารเป็นต้น และสำหรับอัตราผลตอบแทนของตราสารหนี้ในช่วงเวลาที่ผ่านมามีอิทธิพลต่อการกำหนดอัตราผลตอบแทนของตราสารหนี้อย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ ตราสารที่มีการจัดอันดับเครดิตที่ต่างกันก็มีผลต่อการกำหนดอัตราผลตอบแทนของตราสารหนี้ที่แตกต่างกันด้วย อัตราผลตอบแทนของตราสารหนี้ที่มีการจัดอันดับเครดิตในกลุ่ม A จะอ่อนไหวต่อการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรต่างๆ มากกว่าตราสารในกลุ่มอื่นๆ อาจมาจากการซื้อขายตราสารส่วนใหญ่มีมูลค่าการซื้อขายตราสารที่มีการจัดอันดับเครดิตในกลุ่ม A มากถึง 44% ของมูลค่าการซื้อขายตราสารหนี้ทั้งหมด

ชื่อผลงาน	การกู้ยืมเงินต่างประเทศของภาคเอกชนในประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. ชุตติมา ชุนอิว (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ.ดร. สมชาย เทพทานา
เดือน/ปี	มีนาคม 2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อศึกษาอัตราการเปลี่ยนแปลง และวัตถุประสงค์ของการกู้ยืมเงินต่างประเทศของภาคเอกชนในประเทศไทยระหว่างปี พ.ศ. 2523 - 2536 + เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการกู้ยืมเงินต่างประเทศของภาคเอกชนในประเทศไทย
ข้อมูลที่ใช้	ใช้ข้อมูลสถิติภูมิแบบอนุกรมเวลารายปี ตั้งแต่ พ.ศ. 2523 - 2536 ทั้งนี้เนื่องมาจากตั้งแต่ปี พ.ศ. 2537 เป็นต้นมาได้มีการเปลี่ยนแปลงวิธีการเก็บข้อมูลของปริมาณและระยะเวลาของเงินกู้ต่างประเทศของภาคเอกชนของไทย
ทฤษฎี - แนวคิดที่ใช้	อาศัยแนวคิดช่องว่างการออมกับช่องว่างการค้า (TWO - GAP Model) อุปสงค์ของเงินตราต่างประเทศ, ทฤษฎีการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศทั้ง 2 แนวคิดหลักอันได้แก่แนวคิดแบบดั้งเดิม (Traditional Theory) ซึ่งใช้ Flow Model เป็นแบบจำลองหลัก และแนวคิดใหม่ซึ่งใช้ Stock Model เป็นแบบจำลองหลัก
แบบจำลอง - เครื่องมือ	อาศัยทั้งการวิเคราะห์ในเชิงพรรณนาและเชิงปริมาณ โดยแบบจำลองสมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Linear Regression) ซึ่งแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ส่วน คือ ใช้แบบจำลองการกู้ยืมเงินต่างประเทศสุทธิระยะสั้นของภาคเอกชนไทย และแบบจำลองการกู้ยืมเงินต่างประเทศระยะยาวของภาคเอกชนไทยโดยใช้ระยะเวลา 1 ปี เป็นเกณฑ์แบ่งระหว่างระยะสั้นและระยะยาว ส่วนตัวแปรที่แตกต่างกันในแบบจำลองทั้งสองก็คืออัตราดอกเบี้ยในประเทศโดยเฉลี่ย (ใช้ MOR) และ อัตราดอกเบี้ยต่างประเทศโดยเฉลี่ย (ใช้ Euro-dollar 3 เดือน) สำหรับแบบจำลองระยะสั้น และใช้ MLR กับ Euro - dollar 12 เดือนแทนอัตราดอกเบี้ยในประเทศ และต่างประเทศในแบบจำลองระยะยาว
สรุปโดยย่อ	จากผลการศึกษาพบว่าทางด้านปริมาณการกู้ยืมเงินต่างประเทศสุทธิในระยะสั้นของภาคเอกชนไทยนั้นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันได้แก่ มูลค่าการขาดดุลการค้าภายในของประเทศ, ปริมาณเงินออมของภาคเอกชนในประเทศ และอัตราดอกเบี้ยระยะสั้นภายในประเทศ

(MOR) ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99,98 และ 83 ตามลำดับ และ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามได้แก่ อัตราดอกเบี้ยระยะสั้น ในต่างประเทศ (Euro - dollar 3 เดือน) สถานการณ์ความไม่สงบภายใน ประเทศ และอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ณ ระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 99,83 และ 82 ตามลำดับ ส่วนทางด้านปริมาณการกู้ยืมเงินตรา ต่างประเทศในระยะยาวของภาคเอกชนไทยนั้นปัจจัยที่มีผลกระทบในเชิง บวกได้แก่ ปริมาณการออมของภาคเอกชนในประเทศ, อัตราดอกเบี้ย ระยะยาวในประเทศ และมูลค่าการขาดดุลการค้าภายในประเทศ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99,96 และ 93 ตามลำดับ และปัจจัยที่มีผล กระทบในทางลบต่อปริมาณการกู้ยืมเงินตราต่างประเทศระยะยาวของ ภาคเอกชนไทย ได้แก่ สถานการณ์ความไม่สงบภายในประเทศ, อัตรา ดอกเบี้ยระยะยาวในต่างประเทศ (Euro - dollar 12 เดือน) และอัตราแลก เปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 98, 96 และ 87 ตามลำดับ

ชื่อผลงาน	การคาดประมาณขนาดและกำลังแรงงานในสาขาเกษตรของประเทศไทย ในปี พ.ศ. 2540-2549
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. สุมิตรา ศิลปอนันต์ (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ. ประดิษฐ์ ขาสมบัติ , Ph.D.
เดือน/ปี	ต.ค. 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ ศึกษาและวิเคราะห์แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงขนาดและสัดส่วนของ กำลังแรงงานในสาขาเกษตร รวมทั้งปัจจัยที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงนี้ ✦ ทำการคาดประมาณสัดส่วนและขนาดกำลังแรงงานในสาขาเกษตร ในปี พ.ศ. 2540-2549
ข้อมูลที่ใช้	ใช้ข้อมูลอนุกรมเวลา (time series) แบบรายปี ในปี พ.ศ. 2521-2538 ใน การคาดประมาณสัดส่วนและขนาดกำลังแรงงานเกษตร และใช้ข้อมูล แบบตัดขวาง (cross section) ในปีพ.ศ. 2523 จำนวน 72 จังหวัด และ ในปีพ.ศ. 2533 จำนวน 73 จังหวัด ในการศึกษา-วิเคราะห์แนวโน้มและ ปัจจัยที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงขนาดและสัดส่วนกำลังแรงงานในสาขา เกษตร
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัยแนวคิดของหลักตัวเร่งเมื่อค่าใช้จ่ายในการบริโภค (consumption) ในสาขาใดสาขาหนึ่งเพิ่มขึ้นก็จะมีการเร่งให้มีการลงทุน (investment) ใน สาขานั้นๆ เพิ่มมากขึ้น ทำให้รายได้หรือผลิตภัณฑ์มวลรวมภายใน ประเทศสูงขึ้น ส่งผลให้ประเทศมีระดับการพัฒนาสูงขึ้น และมีระดับราย ได้เฉลี่ยต่อหัวสูงขึ้นเช่นกัน และยังเป็นผลต่อการตัดสินใจอพยพของแรง งานในสาขาเกษตรไปสู่สาขาที่มีการลงทุนเพิ่มขึ้นซึ่งปัจจัยที่มีผลต่อกำลัง แรงงานในสาขาเกษตรได้แก่ ปัจจัยทางเศรษฐกิจ, ปัจจัยทางประชากร และปัจจัยทางสถาบัน
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้การวิเคราะห์โดยสมการถดถอยเชิงเดียว (simple regression analysis) สมการถดถอยเชิงซ้อน (multiple regression analysis) และ การวิเคราะห์ด้วยระบบสมการ Recurive System ด้วยวิธีกำลังสองน้อย ที่สุด (OLS)
สรุปโดยย่อ	จากผลการศึกษาพบว่า การเพิ่มขึ้นของระดับรายได้เฉลี่ยต่อหัวของ ประชากรมีผลต่อการเคลื่อนย้ายแรงงานในสาขาเกษตรไปสู่สาขาอื่น โดยมีปัจจัยมาจากการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมและการศึกษาของ ประชากรซึ่งทั้ง 2 ปัจจัยนี้มีความสัมพันธ์ในทางลบต่อสัดส่วนแรงงาน

เกษตร ในขณะที่การถือครองที่ดินมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกต่อสัดส่วนแรงงานเกษตร ส่วนทางด้านผลของการคาดประมาณสัดส่วนและขนาดกำลังแรงงานในสาขาเกษตรในปี พ.ศ. 2540-2549 นั้นได้อาศัยข้อสมมติของระดับรายได้เฉลี่ยต่อหัวประชากร 3 ข้อด้วยกันคือ ข้อสมมติที่ 1 รายได้เฉลี่ยต่อหัวประชากรเป็นไปตามเป้าหมายในแผนพัฒนาฉบับที่ 8 ข้อสมมติที่ 2 รายได้เฉลี่ยต่อหัวประชากรขยายตัวตามเป้าหมายที่ปรับใหม่จากการช่วยเหลือของ IMF ข้อสมมติที่ 3 รายได้เฉลี่ยต่อหัวประชากรขยายตัวเท่ากับอัตราเฉลี่ยเมื่อปี พ.ศ. 2521-2529 ซึ่งก็พบว่าสัดส่วนกำลังแรงงานในสาขาเกษตรจะลดลงเหลือ 9.4 ล้านคน (23.84%), 13.2 ล้านคน (33.66%) และ 13.9 ล้านคน (35.44%) สำหรับข้อสมมติข้างต้นตามลำดับ

ชื่อผลงาน	การค้าของไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นาง เกษรา หลิมพานิช (มหาวิทยาลัยรามคำแหง)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ.ดร. เกษร หอมขจร
ปีที่เสนอ	2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ชัดเจนของศักยภาพและโอกาสการขยายการค้าของไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน + เพื่อวิเคราะห์โครงสร้างรายได้เปรียบ-ความเสียเปรียบโดยเปรียบเทียบของไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทุติยภูมิจากอดีตจนถึงปี พ.ศ. 2538 ของประเทศเพื่อนบ้าน 5 ประเทศได้แก่ มาเลเซีย, สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว, สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม, กัมพูชา และสหภาพพม่า
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัยแนวคิดสมัยพาณิชย์นิยม (Merchantilism Doctrine), ทฤษฎีความได้เปรียบสมบูรณ์ (Theory of Absolute Advantage), ทฤษฎีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ (Theory of Comparative Advantage) และ ทฤษฎีการค้าระหว่างประเทศของเฮก-เชอร์-โอห์ลีน (Heckscher-Ohlin Theory)
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้ทั้งการวิเคราะห์เชิงพรรณนาและเชิงปริมาณ โดยอาศัยดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการส่งออกไปยังประเทศเพื่อนบ้าน (Regional Revealed Comparative Advantage : RCAR), ดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการส่งออกไปยังตลาดโลก (Whole Revealed Comparative Advantage : RCAW) และดัชนีความเสียเปรียบโดยเปรียบเทียบในการนำเข้าจากประเทศเพื่อนบ้าน (Regional Revealed Comparative Disadvantage : RCDR), ดัชนีความเสียเปรียบโดยเปรียบเทียบในการนำเข้าจากตลาดโลก (Whole Revealed Comparative Disadvantage : RCDW)
สรุปโดยย่อ	จากการศึกษาพบว่าความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบกับ การส่งออกรวมของโลกในช่วงปี พ.ศ. 2529 – 2531 นั้นประเทศไทยมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบใน 3 กลุ่มสินค้าคือ กลุ่มอาหาร เครื่องดื่มและยาสูบ, กลุ่มวัตถุดิบเบื้องต้น และกลุ่มสินค้าอุตสาหกรรมขั้นพื้นฐานโดยเฉพาะในหมวดสิ่งทอ ส่วนกลุ่มสินค้าที่ไทยไม่มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบมี 4 กลุ่มโดยเรียงตามลำดับจากการแข่งขันได้น้อยที่สุดได้แก่ กลุ่มแร่-น้ำ

มัน, กลุ่มสินค้าเคมี, กลุ่มเครื่องจักร-อุปกรณ์ขนส่ง และกลุ่มน้ำมันพืช และไขมันสัตว์ ส่วนในการส่งออกและนำเข้าของไทยกับประเทศเพื่อนบ้านสำหรับสินค้า 5 ชนิดได้แก่ ข้าว, ยางพารา, น้ำตาลทราย, เลื่อยไม้สำเร็จรูป และนม-ครีม นั้นพบว่า ไทยได้เปรียบต่อประเทศมาเลเซียในการส่งออกสินค้า ข้าว, ยางพารา และน้ำตาลทราย โดยที่ข้าวมีดัชนีความได้เปรียบสูงที่สุด กับประเทศลาว ไทยได้เปรียบในการส่งออกสินค้าทั้ง 5 ชนิดที่กล่าวมาข้างต้น โดยที่ข้าวมีดัชนีความได้เปรียบสูงที่สุด กับประเทศเวียดนาม ไทยได้เปรียบในการส่งออกสินค้า ข้าว, ยางพารา, น้ำตาลทราย และนม-ครีม โดยที่น้ำตาลทรายมีดัชนีความได้เปรียบสูงที่สุด ข้าวมีดัชนีความได้เปรียบต่ำที่สุด กับสหภาพพม่า ไทยได้เปรียบในการส่งออกสินค้า ข้าว, ยางพารา, เลื่อยไม้สำเร็จรูป และนม-ครีม โดยที่ยางพารามีดัชนีความได้เปรียบสูงที่สุด กับประเทศกัมพูชา ไทยได้เปรียบในการส่งออกสินค้าทั้ง 5 ชนิด โดยที่เลื่อยไม้สำเร็จรูปมีดัชนีความได้เปรียบสูงที่สุด ส่วนในด้านการนำเข้านั้นประเทศไทยไม่ได้เสียเปรียบโดยเปรียบเทียบในการนำเข้าสินค้าเกือบทุกชนิดจากทุกๆ ประเทศที่กล่าวมาข้างต้น ยกเว้นเพียงสินค้านมและครีมที่นำเข้าจากมาเลเซียเท่านั้นที่ไทยเสียเปรียบโดยเปรียบเทียบ

ชื่อผลงาน	การเคลื่อนย้ายเงินทุนภาคเอกชนของประเทศไทยหลังจากการยกเลิกข้อจำกัดและการผ่อนคลายการบริหารตราต่างประเทศ
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. วรัญญา พัฒนแฮม (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ. สันติภาพ จินดาแสง
เดือน/ปี	ตุลาคม 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ ศึกษาและวิเคราะห์ถึงผลกระทบของการยอมรับพันธะข้อ 8 และการผ่อนคลายการบริหารตราต่างประเทศที่มีต่อการเคลื่อนย้ายเงินทุนภาคเอกชนของไทย และศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเคลื่อนย้ายเงินทุนภาคเอกชนของไทยหลังจากการยกเลิกข้อจำกัดและการผ่อนคลายการบริหารตรา ✦ เพื่อทดสอบประสิทธิภาพของตลาดบริหารตราต่างประเทศของไทยในช่วงเวลาดังกล่าว
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลอนุกรมเวลาแบบรายเดือนระหว่าง ม.ค. 2531 – ต.ค. 2536 โดยแบ่งช่วงของข้อมูลตามแนวทางการวิเคราะห์ดังนี้ - ช่วงก่อนการยอมรับพันธะข้อ 8 และการผ่อนคลายการบริหารตราใช้ข้อมูลตั้งแต่ ม.ค. 2531 – พ.ค. 2533 - ช่วงหลังการยอมรับพันธะข้อ 8 และการผ่อนคลายการบริหารตราใช้ข้อมูลตั้งแต่ มิ.ย. 2533 – ธ.ค. 2535 - การทดสอบประสิทธิภาพของตลาดบริหารตราใช้ข้อมูลในช่วง มิ.ย. 2533 – ต.ค. 2536 ส่วนอัตราแลกเปลี่ยนที่ใช้เป็นอัตราแลกเปลี่ยนทันที (spot rate) ระหว่างเงินบาทกับเงินดอลลาร์ สรอ. อัตราแลกเปลี่ยนล่วงหน้า (forward rate) ใช้อัตราแลกเปลี่ยนล่วงหน้า 1 เดือนระหว่างเงินดอลลาร์ สรอ. เทียบกับเงินบาท โดยใช้ข้อมูลจากธนาคารกรุงเทพ เป็นตัวแทน, อัตราเงินกู้ในประเทศใช้อัตราดอกเบี้ยเงินกู้สำหรับลูกค้าชั้นดี (prime rate : MLR), อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ต่างประเทศใช้อัตราดอกเบี้ยยูโรดอลลาร์ 1 เดือน, อัตราดอกเบี้ยเงินฝากต่างประเทศใช้อัตราดอกเบี้ย Asian-dollar 3 เดือน
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	ทฤษฎีการเคลื่อนย้ายทุนระหว่างประเทศ (Theory of International Capital Movement) โดยประกอบด้วย 2 แนวคิดหลักคือ แนวคิดแบบดั้งเดิม (Traditional Theory) และแนวคิดที่ได้รับการปรับปรุงขึ้นมาใหม่ แนวคิดที่เกี่ยวกับการลงทุนโดยตรง (direct investment) ของบริษัทข้ามชาติ

แบบจำลอง-เครื่องมือ

(multicorperation) ในรูปแบบต่างๆ แนวคิดการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ทั้งตลาดแรก (primary market) และตลาดรอง (secondary market), แนวคิดเกี่ยวกับเงินกู้ยืมจากต่างประเทศ, ทฤษฎีผลตอบแทนดั้งเดิม (Traditional Yield Theory), ทฤษฎีการเลือกถือหลักทรัพย์ (Theory of Portfolio choice) และทฤษฎีประสิทธิภาพตลาด (Efficient market Theory)

ในการวิเคราะห์เชิงปริมาณได้ใช้สมการถดถอยพหุคูณ (multiple regression model) โดยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (ordinary least square : OLS) ในการวิเคราะห์ถึงผลกระทบของการยอมรับพันธะข้อ 8 และการผ่อนคลายการบริวรรตเงินตราต่างประเทศที่มีต่อการเคลื่อนย้ายเงินทุนภาคเอกชน, ปัจจัยที่มีผลต่อการเคลื่อนย้ายเงินทุนภาคเอกชนของไทยหลังการประกาศลดข้อจำกัดและผ่อนคลายการบริวรรตเงินตราต่างประเทศ รวมทั้งใช้ในการทดสอบประสิทธิภาพของตลาดบริวรรตเงินตราของประเทศไทยด้วย โดยแบบจำลองที่ใช้ส่วนใหญ่จะอ้างอิงตามแนวคิดดั้งเดิม (Classical Theory)

สรุปโดยย่อ

จากผลการศึกษาพบว่า การยอมรับพันธะข้อ 8 และการผ่อนคลายการบริวรรตเงินตราต่างประเทศมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของการเคลื่อนย้ายเงินทุนของภาคเอกชนในประเภทต่างๆ ได้แก่ เงินลงทุนโดยตรงไหลเข้า-ออก, เงินลงทุนในหลักทรัพย์ไหลเข้า-ออก และเงินกู้ยืมจากต่างประเทศไหลเข้า-ออก แต่ไม่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงบัญชีเงินบาทของผู้ที่มีถิ่นที่อยู่ในต่างประเทศไหลเข้า-ออก ส่วนปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเคลื่อนย้ายเงินทุนภาคเอกชนประเภทต่างๆ จำแนกได้ดังนี้ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อเงินลงทุนโดยตรงไหลเข้า-ออกคืออัตราความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ, ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อเงินลงทุนในหลักทรัพย์คืออัตราความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศและอัตราส่วนราคาต่อกำไรสุทธิ, ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อเงินกู้ยืมจากต่างประเทศคืออัตราความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศและส่วนต่างอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ในประเทศและต่างประเทศ และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อบัญชีเงินบาทของผู้ที่มีถิ่นที่อยู่ในต่างประเทศคือผลต่างระหว่างอัตราดอกเบี้ยเงินฝากในประเทศกับต่างประเทศและอัตราแลกเปลี่ยนที่คาดการณ์ไว้ ส่วนทางด้านการทดสอบประสิทธิภาพของตลาดบริวรรตเงินตราต่างประเทศของไทยภายหลังจากการประกาศลดข้อจำกัดและผ่อนคลายการบริวรรตเงินตราต่างประเทศนั้นพบว่ายังไม่มีประสิทธิภาพ

ชื่อผลงาน	การใช้จ่ายภาครัฐและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. ศรีเพ็ญ นราศรีสกุล (มหาวิทยาลัยรามคำแหง)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร. ชำนาญ มงคลเกษม
ปีที่เสนอ	2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	๕ เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ขนาด-โครงสร้างและนโยบายทางด้านการใช้จ่ายของภาครัฐบาล ๕ เพื่อวิเคราะห์ผลการใช้จ่ายภาครัฐบาลต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทุติยภูมิ แบบอนุกรมเวลาในรายปี ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2513-2537 โดยใช้ ปีพ.ศ. 2531 เป็นปีฐานในการปรับข้อมูล
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัยทฤษฎีการใช้จ่ายภาครัฐบาลตามแนวคิดของ Keynes, ของ Wagner และของ Musgrave and Rostow ในการอธิบายและการศึกษาคำนี้
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้ทั้งการวิเคราะห์เชิงพรรณนาและเชิงปริมาณในรูปแบบการถดถอย โดยแบบจำลองที่ใช้ขึ้นอยู่กับแนวคิดของ Ram (1986) ซึ่งแบ่งการใช้จ่ายของรัฐบาลออกเป็น 2 ประเภทตามลักษณะเศรษฐกิจคือ การใช้จ่ายเพื่อการลงทุนและการใช้จ่ายเพื่อการบริโภค ทั้งนี้เพื่อแก้ไขปัญหาของผลกระทบที่เกิดจากวิกฤตการณ์น้ำมันในครั้งที่ 1 และ 2 จึงได้ใช้ตัวแปรหุ่น (Dummy) แทนในปีที่เกิดวิกฤตการณ์ขึ้น ($D=1$) และใช้โปรแกรม SPSS เข้าช่วยในการประมวล
สรุปโดยย่อ	จากการศึกษาพบว่า โครงสร้างการใช้จ่ายของภาครัฐบาลในระยะเวลาที่ผ่านมาได้ใช้จ่ายเพื่อการบริโภคมากกว่าเพื่อการลงทุน แต่การใช้จ่ายเพื่อการบริโภคก็มีแนวโน้มที่ลดลงและการใช้จ่ายเพื่อการลงทุนกลับเพิ่มขึ้นตั้งแต่ปีพ.ศ. 2531 เป็นต้นมา ทั้งนี้รัฐบาลได้ใช้จ่ายเพื่อการลงทุนในสาขาการขนส่งและคมนาคมมากที่สุด รองลงมาได้แก่สาขาที่อยู่อาศัยและสาขาเกษตร ตามลำดับ ส่วนทางด้านการใช้จ่ายเพื่อการบริโภคนั้น รัฐบาลได้ใช้จ่ายในด้านการป้องกันประเทศมากที่สุด รองลงมาคือด้านการศึกษา-วิจัยและด้านบริหารทั่วไปตามลำดับ สำหรับขนาดการใช้จ่ายหรือสัดส่วนการใช้จ่ายของภาครัฐต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศนั้นมีขนาดเล็กเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศพัฒนาแล้วและประเทศกำลังพัฒนาในอาเซียน ส่วนปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการเจริญเติบโตทาง

เศรษฐกิจคือ อัตราเพิ่มของการใช้จ่ายเพื่อการลงทุนของภาครัฐบาลและ
 อัตราการลงทุนต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ โดยมีความสัมพันธ์
 ไปในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99
 แต่อัตราเพิ่มของการใช้จ่ายเพื่อบริโภคของภาครัฐบาล, อัตราเพิ่มของแรง
 งานและวิกฤตการณ์น้ำมันครั้งที่ 1 และ 2 นั้นไม่มีความสัมพันธ์กับการ
 เจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ

ชื่อผลงาน	การตัดสินใจเพื่อเข้าครอบงำกิจการในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย และผลกระทบของการครอบงำกิจการต่อราคาหุ้น
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์ (เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต)
ผู้จัดทำ	นางสาววิมล ธีระภาพพันธ์
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร.ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์
เดือน/ปี	14 ตุลาคม 2537
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเพื่อเข้าครอบงำกิจการ ในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย + ลักษณะกิจการเป้าหมายของการถูกครอบงำกิจการ + ผลของการครอบงำกิจการที่เกิดขึ้นจริง และความสัมพันธ์ระหว่างราคาหุ้น กับการครอบงำกิจการ
ข้อมูลที่ใช้	เก็บรวบรวมข้อมูล 10 บริษัท ข้อมูลที่ใช้เป็นข้อมูลทางการเงินรายไตรมาส ข้อมูลราคาหลักทรัพย์ของแต่ละบริษัทระหว่างปี 2543-2536 ในตอนต้นปี 2534
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	ทฤษฎีที่ใช้ในการศึกษาเรื่องนี้ได้แบ่งหัวข้อการศึกษาเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ดังนี้คือ 1) ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเพื่อเข้าครอบงำกิจการ 2) ลักษณะกิจการที่เป็นเป้าหมายของการครอบงำกิจการ 3) ผลของผลฉันทน์ (Synergy) ที่เกิดขึ้นจริงหลักจากมีการครอบงำกิจการแล้ว 4) ผลกระทบของการครอบงำกิจการต่อราคาหุ้น
แบบจำลอง-เครื่องมือ	การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเพื่อเข้าครอบงำกิจการ ได้กำหนดสมมติฐานในการเข้าครอบงำกิจการไว้ดังนี้คือ การเป็น Holding Companies การเข้าตลาดโดยทางอ้อม ผลฉันทน์ ความสามารถในการบริหารและบุคลากรที่ถูกครอบงำกิจการ และเครื่องหมายการค้า เป็นแรงจูงใจสำหรับการตัดสินใจหรือปัจจัยสำหรับการตัดสินใจเข้าครอบงำกิจการ
สรุปโดยย่อ	ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยสำหรับการตัดสินใจเข้าครอบงำกิจการ ที่มีความสำคัญมากที่สุด คือ การคาดหวังผลฉันทน์จากบริษัทที่เข้าครอบงำกิจการมีถึงร้อยละ 80 % ของบริษัทที่เข้าครอบงำกิจการทั้งหมด การเข้าตลาดหลักทรัพย์โดยทางอ้อม 70 % โฮลดิ้งคอมพานี 60 % ความสามารถในการบริหารและบุคลากรของบริษัทที่ถูกครอบงำ 20 % และเครื่องหมายการค้า 10 % สำหรับลักษณะของบริษัทเป้าหมายที่ถูกครอบงำ ได้แก่ 1) ทุนจดทะเบียนต่ำ 2) มูลค่าตามราคาตลาดน้อยกว่า 1,000 ล้านบาท 3) อัตราผล

ตอบแทนต่อสินทรัพย์ และอัตราส่วนราคาต่อกำไรสุทธิต่อหุ้นของบริษัทเป้าหมายนั้นมีค่าน้อยกว่าค่าเฉลี่ยของอุตสาหกรรมนั้นคือ 80% และ 30% ของบริษัทเป้าหมายสอดคล้องกับคุณสมบัติของกลุ่มนี้ตามลำดับ ผลนี้เกิดโดยทั่วไปแล้วได้เกิดขึ้นจากการครอบงำกิจการในทุกกรณีของการศึกษา โดยเฉพาะผลนี้ทางด้านการเงิน และผลนี้ขึ้นเนื่องมาจากความแตกต่างในประสิทธิภาพทางด้านอำนาจการตลาดมีร้อยละ 50 และ 30 ของจำนวนกรณีศึกษาทั้งหมดตามลำดับ นอกจากนั้นพบว่า ผลกระทบของการครอบงำที่มีต่อราคาหลักทรัพย์เป็นที่เด่นชัด ราคาเฉลี่ยของ 9 กรณีศึกษาได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ มีเพียงกรณีเดียวเท่านั้นที่ราคาลดลง

ชื่อผลงาน	การตัดสินใจลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย โดยใช้แบบจำลอง Arbitrage Pricing Theory (APT)
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นางสาว สุนทรี กัลยาณพิเศษ (เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร.ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์
เดือน/ปี	4 ตุลาคม 2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ เพื่อนำแบบจำลอง Arbitrage Pricing Theory (APT) ไปใช้ในการศึกษาปัจจัยที่ก่อให้เกิดความเสี่ยงที่ระบบ ค่าชดเชยความเสี่ยงอันเนื่องมาจากปัจจัยดังกล่าว และอัตราผลตอบแทนที่คาดหวังของหลักทรัพย์ เพื่อนำไปใช้ในการพิจารณาตัดสินใจลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย
ข้อมูลที่ใช้	ข้อมูลที่ใช้ในการประมาณค่าความเสี่ยงของปัจจัย และค่าชดเชยความเสี่ยงอันเนื่องมาจากปัจจัยเหล่านั้น เป็นข้อมูลรายสัปดาห์ ตั้งแต่ 7 มกราคม 2537 ถึง 27 ธันวาคม 2538 รวมระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาทั้งสิ้น 104 สัปดาห์ ตัวแปรทางเศรษฐกิจมหภาคที่ใช้ศึกษา ได้แก่ อัตราผลตอบแทนของตลาด อัตราดอกเบี้ยระยะยาวระหว่างธนาคาร อัตราเงินเฟ้อ และดัชนีการลงทุนภาคเอกชน
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	แนวคิดที่ใช้ได้แก่ (1) (2) (3) (4)
แบบจำลอง-เครื่องมือ	แบบจำลองที่ใช้คือ (1) Factor Loading Model เพื่อประมาณค่าความเสี่ยงของปัจจัย ค่าชดเชยความเสี่ยง และอัตราผลตอบแทนที่คาดหวังของหลักทรัพย์ (2) Macroeconomic Variable Model เพื่อประมาณค่าความเสี่ยงของปัจจัยทางเศรษฐกิจมหภาค ค่าชดเชยความเสี่ยง และอัตราผลตอบแทนที่คาดหวังของหลักทรัพย์ (3) การพิจารณาอัตราผลตอบแทนผิดปกติ (Abnormal return) ซึ่งอัตราผลตอบแทนที่ผิดปกตินี้เป็นอัตราผลตอบแทนในส่วนที่เกินเลยไปจากส่วนที่ควรจะได้รับตามทฤษฎี APT เพื่อใช้เป็นหลักเกณฑ์การพิจารณาในการตัดสินใจซื้อหรือขายหลักทรัพย์ (4) วิธีการคำนวณค่าตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา โดยใช้ (4.1) อัตราผลตอบแทนหลักทรัพย์ (4.2) อัตราผลตอบแทนของตลาดหลักทรัพย์ (4.3) อัตราผลตอบแทนของสินทรัพย์ที่ไม่มีความเสี่ยง (4.4) อัตราดอกเบี้ยระยะยาวระหว่างธนาคาร (4.5) อัตราเงินเฟ้อ (4.6) ดัชนีการลงทุนภาคเอกชน และ (4.7) อัตราผลตอบแทนของหลักทรัพย์ที่เกิดขึ้นจริง

สรุปโดยย่อ

ผลการศึกษาพบว่า การประมาณค่าความเสี่ยงของปัจจัยแบบ FLM มีปัจจัย 9 ปัจจัยที่สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของอัตราผลตอบแทนของหลักทรัพย์ โดยความเสี่ยงทั้ง 9 ปัจจัยมีอิทธิพลต่อพฤติกรรม การเคลื่อนไหวของอัตราผลตอบแทนของหลักทรัพย์ทั้งหมดที่ใช้ในการศึกษา ร้อยละ 68 ส่วนการประมาณค่าแบบ MVM พบว่าอัตราผลตอบแทนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรม การเคลื่อนไหวของอัตราผลตอบแทนของหลักทรัพย์ทุกตัวที่ใช้ในการศึกษาอย่างเห็นได้ชัด ส่วนปัจจัยทางเศรษฐกิจมหภาคอื่น ๆ ที่เหลือมีอิทธิพลต่อพฤติกรรม การเคลื่อนไหวของอัตราผลตอบแทนของหลักทรัพย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเพียงไม่กี่หลักทรัพย์เท่านั้น สำหรับผลการประมาณค่าชุดความเสี่ยงอันเนื่องมาจากปัจจัยทั้ง 9 ปัจจัย รวมกับน้ำหนักของปัจจัยดังกล่าวสามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของอัตราผลตอบแทนส่วนเกินของหลักทรัพย์ได้ร้อยละ 67.49 ส่วนแบบ MVM คิดเป็นร้อยละ 37.51 นอกจากนั้นผลการศึกษาพบว่าแบบจำลองต่างก็มีข้อดี-ด้อยที่แตกต่างกัน แบบจำลอง FLM มีความแม่นยำในการพยากรณ์อัตราผลตอบแทนที่คาดหวังของหลักทรัพย์สูงกว่าแบบจำลอง MVM แต่เนื่องจากแบบจำลอง FLM ไม่สามารถระบุปัจจัยที่ใช้ในการอธิบายการเปลี่ยนแปลงของอัตราผลตอบแทนของหลักทรัพย์ ดังนั้นแบบจำลองนี้จึงไม่สามารถแนะนำกลยุทธ์ในการลงทุนให้แก่นักลงทุนได้ ส่วนแบบจำลอง MVM ถึงแม้จะมีความแม่นยำในการพยากรณ์อัตราผลตอบแทนที่คาดหวังของหลักทรัพย์ต่ำกว่าแบบจำลอง FLM แต่แบบจำลอง MVM มีประสิทธิภาพมากกว่าในแง่ของการวางกลยุทธ์ในการลงทุน เนื่องจากสามารถระบุได้ว่าปัจจัยทางเศรษฐกิจมหภาคตัวใดที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงของอัตราผลตอบแทนของหลักทรัพย์ ดังนั้นนักลงทุนจึงสามารถปรับกลยุทธ์ในการลงทุนตามสภาวะเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไปได้

ชื่อผลงาน	การถ่ายทอดเทคโนโลยีในการประกอบรถยนต์ : กรณีศึกษาเปรียบเทียบบริษัทจากประเทศญี่ปุ่นและบริษัทจากประเทศเยอรมนี
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	กนกวรรณ บุชนกแก้ว (จุฬาฯ)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ. วรัญญา ภัทรสุข
เดือน/ปี	ปีการศึกษา 2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✱ ศึกษาเปรียบเทียบการถ่ายทอดเทคโนโลยีในการประกอบรถยนต์ระหว่างกิจการที่มีการลงทุนจากประเทศญี่ปุ่นกับกิจการที่มีการลงทุนจากประเทศเยอรมนี โดยศึกษาในประเด็นต่างๆ ได้แก่ รูปแบบของการรับเทคโนโลยีและวิธีการถ่ายทอดเทคโนโลยี ค่าใช้จ่ายในการรับการถ่ายทอดเทคโนโลยี ความสามารถในการเรียนรู้ของบุคลากรชาวไทย ศักยภาพในการพัฒนาขีดความสามารถทางด้านเทคโนโลยีของบุคลากรชาวไทยภายหลังจากมีการรับการถ่ายทอดเทคโนโลยี
ข้อมูลที่ใช้	ใช้ข้อมูลปฐมภูมิและข้อมูลทุติยภูมิ โดยข้อมูลปฐมภูมิได้จากการสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนตั้งแต่ปี 2503-2538 โดยธุรกิจที่อยู่ในข่ายของการสัมภาษณ์นั้นต้องได้รับการส่งเสริมจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนและดำเนินการมาแล้วไม่ต่ำกว่า 3 ปี ทั้งนี้ เพื่อให้เห็นถึงบทบาทของการถ่ายทอดเทคโนโลยีในอุตสาหกรรมนั้น ธุรกิจในอุตสาหกรรมดังกล่าวมีจำนวน 10 ราย การศึกษานี้ได้ทำการเลือกตัวอย่างแบบจงใจทั้งหมด 6 บริษัท เป็นบริษัทที่มาจากประเทศญี่ปุ่น 4 บริษัท ประเทศเยอรมนี 2 บริษัท
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	ใช้แนวคิดทางเศรษฐศาสตร์การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี แนวคิดกระบวนการทางสถาบันของเทคโนโลยี กระบวนการสะสมตัวของเทคโนโลยี แนวคิดการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีและกระบวนการสะสมความรู้ แนวคิดการเรียนรู้โดยการกระทำ แนวคิดการเรียนรู้โดยการใช้ แนวคิดในการเรียนรู้เพื่อการพัฒนาสมรรถนะทางเทคโนโลยีและแนวคิดที่เกี่ยวกับการถ่ายทอดเทคโนโลยี
แบบจำลอง-เครื่องมือ	การศึกษานี้เป็นแบบพรรณนา ทั้งในภาพกว้างและในการศึกษาเฉพาะกรณี การศึกษานี้ได้แบ่งการถ่ายทอดทางเทคโนโลยีออกเป็น 4 ส่วน 1) รูปแบบของการรับเทคโนโลยีและวิธีการถ่ายทอดเทคโนโลยี 2) ค่าใช้จ่ายในการรับการถ่ายทอดเทคโนโลยี เป็นแบบเหมาจ่ายหรือจ่ายเป็นรายปี 3) ความสามารถในการเรียนรู้ของบุคลากรชาวไทยในการรับการถ่ายทอด

เทคโนโลยี พิจารณาจากผลผลิตภาพของแรงงานก่อนและหลังรับการถ่ายทอดเทคโนโลยีว่า มีความแตกต่างกันมากน้อยเพียงใด 4) ศักยภาพในการพัฒนาขีดความสามารถทางด้านเทคโนโลยี พิจารณาจากงบประมาณและค่าใช้จ่ายในการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี การสนับสนุนบุคลากรในการวิจัยและพัฒนา วิสัยทัศน์ของผู้บริหาร แบบสอบถามที่ได้จะนำมาสรุปเป็นเปอร์เซ็นต์ของจำนวนผู้ตอบทั้งหมดเพื่อทราบว่า โดยส่วนใหญ่ปัญหาและคำตอบของกลุ่มตัวอย่างในเรื่องของการถ่ายทอดเทคโนโลยี ภายหลังจากที่ได้ผ่านการรับการถ่ายทอดเทคโนโลยีมาระยะเวลาหนึ่งแล้วเป็นอย่างไร

สรุปโดยย่อ

การศึกษานี้พบว่า เทคโนโลยีที่รับในบริษัทรถยนต์ของญี่ปุ่นและบริษัทรถยนต์ของเยอรมนีมาจากบริษัทแม่เกือบทั้งหมด การรับเทคโนโลยีอยู่ในรูปของสัญญาซื้อขายเทคโนโลยี โดยมีลักษณะการจ่ายค่าเทคโนโลยีทั้งแบบเป็นก้อนและการจ่ายตามเปอร์เซ็นต์ของยอดขายสุทธิประมาณ 3% รูปแบบของการรับคือ การทำข้อตกลงทางด้านเครื่องหมายการค้า โดยมีผู้บริหารของบริษัทและบริษัทแม่เป็นผู้กำหนดทั้งบริษัทรถยนต์ของญี่ปุ่นและบริษัทรถยนต์ของเยอรมนี โดยเฉพาะในบริษัทร่วมทุนกับญี่ปุ่นนั้น บริษัทแม่เป็นผู้กำหนดข้อตกลงเกือบทั้งหมด ในด้านของข้อจำกัดนั้นพบว่า ในบริษัทของญี่ปุ่นและบริษัทของเยอรมนีมีลักษณะคล้ายกัน คือ ข้อจำกัดด้านการตลาดที่ห้ามการส่งออกและการไม่ให้สิทธิเฉพาะ ข้อจำกัดด้านการพัฒนาเทคโนโลยีคือ การห้ามให้เทคโนโลยีอื่นร่วมและต้องใช้เทคโนโลยีจากบริษัทแม่ การยอมรับข้อปรับปรุงเพิ่มเติมจากผู้ให้ซึ่งบริษัทญี่ปุ่นนำมาเป็นเหตุผลในการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยี ทำให้บริษัทร่วมทุนญี่ปุ่นเสียค่าใช้จ่ายกับข้อจำกัดนี้เป็นจำนวนมากในแต่ละปี ในการรับการถ่ายทอดเทคโนโลยีของบริษัทรถยนต์ของญี่ปุ่น และบริษัทรถยนต์ของเยอรมนีมีความคล้ายคลึงกันคือ มีการดำเนินการในการได้มาซึ่งเทคโนโลยีอย่างมีระบบ โดยอาศัยผู้เชี่ยวชาญและที่ปรึกษาของบริษัทเทคโนโลยีที่รับอยู่ในชั้นกลางและมีสัดส่วนการใช้ทุนเพิ่มขึ้นและแรงงานลดลง บริษัทญี่ปุ่นเน้นการฝึกอบรมเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอด ส่วนบริษัทเยอรมนีเน้นการใช้คู่มือในการถ่ายทอดเทคโนโลยี ทำให้คุณภาพของสินค้าและยอดการผลิตของบริษัทเยอรมนีดีขึ้น จำนวนพนักงานที่รับการฝึกอบรมในบริษัทแม่มีสัดส่วนเพิ่มขึ้นและพนักงานมีระยะเวลาในการทำงานนานมากในบริษัทญี่ปุ่น ซึ่งมากกว่า

บริษัทของเยอรมนี ปัญหาด้านการรับการถ่ายทอดที่พบในบริษัทญี่ปุ่น คือ ภาษาและทักษะความรู้ของผู้รับไม่เพียงพอที่จะรับเทคโนโลยีขั้นสูง ขึ้น ซึ่งพบเช่นกันในบริษัทเยอรมนี ศักยภาพการพัฒนาเทคโนโลยีโดยการวิจัยและพัฒนาเฉพาะบริษัทญี่ปุ่น โดยมีการพัฒนาทางด้านผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต เพื่อลดต้นทุนและปรับปรุงดัดแปลงผลิตภัณฑ์ ค่าใช้จ่ายในการวิจัยและพัฒนาประมาณ 0.1% ของยอดขายสุทธิ บริษัทญี่ปุ่นมีการสนับสนุนการเรียนรู้ทางภาษาชาวสารเกี่ยวกับเทคโนโลยีใหม่ เปิดโอกาสให้พนักงานมีส่วนร่วม ปัญหาที่พบจากการวิจัยและพัฒนาคือ ไม่สามารถซื้ออุปกรณ์และจัดส่งนักวิจัยเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อเพิ่มเติมความรู้การวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีได้

ชื่อผลงาน	การทดสอบกลยุทธ์การสร้างภูมิคุ้มกันความเสี่ยงด้านอัตราดอกเบี้ยของ หุ้นกู้ พันธบัตรรัฐบาล และพันธบัตรรัฐวิสาหกิจในประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์ (เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต)
ผู้จัดทำ	อนุวัชร ศิริรัตน์
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร.ประเสริฐ ไชยทิพย์
เดือน/ปี	14 พฤษภาคม 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อวัดความผันผวนของราคาหุ้นกู้ พันธบัตรรัฐบาล และพันธบัตรรัฐ วิสาหกิจ + เพื่อประมาณอัตราการเปลี่ยนแปลง และการเปลี่ยนแปลงของราคาหุ้น กู้ พันธบัตรรัฐบาล และพันธบัตรรัฐวิสาหกิจ โดยใช้อนุกรมขยายเทเลอร์ (Taylor Series Expansion)
ข้อมูลที่ใช้	ข้อมูลที่ได้แก่ ข้อมูลที่ตราไว้หน้าตัว อัตราดอกเบี้ยที่ตราไว้หน้าตัว วันที่ จ่ายดอกเบี้ย วันครบกำหนดไถ่ถอน อัตราผลตอบแทนที่ต้องการของแต่ละ หุ้นกู้ และพันธบัตร ระหว่างปี พ.ศ.2537-2540 โดยใช้หุ้นกู้จำนวน 11 หุ้นกู้ พันธบัตรรัฐบาล จำนวน 6 รุ่น และพันธบัตรรัฐวิสาหกิจ จำนวน 4 รุ่น
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	การศึกษานี้ได้แบ่งหัวข้อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ดังนี้ 1) ลักษณะและปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความผันผวนของราคาหุ้นกู้ พันธ บัตรรัฐบาล และพันธบัตรรัฐวิสาหกิจ 2) การประมาณอัตราการเปลี่ยนแปลง ของราคาหุ้นกู้ พันธบัตรรัฐบาล และพันธบัตรรัฐวิสาหกิจ โดยใช้ อนุกรมขยายเทเลอร์ 3) การประมาณการเปลี่ยนแปลงของราคาหุ้นกู้ พันธบัตรรัฐบาล และพันธบัตรรัฐวิสาหกิจ โดยใช้อนุกรมขยายเทเลอร์ 4) การทดสอบการสร้างภูมิคุ้มกันจากการเสี่ยงด้านอัตราดอกเบี้ย
แบบจำลอง-เครื่องมือ	การศึกษานี้ได้ใช้วิธีการวัดค่า Macaulay Duration (MD) และค่า Modified Macaulay Duration (MMD) ค่า Convexity ค่า Baht Modified Macaulay Duration และค่า Baht Convexity ของหุ้นกู้ พันธ บัตรรัฐบาล และพันธบัตรรัฐวิสาหกิจ ซึ่งสามารถนำไปประมาณอัตราการ เปลี่ยนแปลงของราคา และการเปลี่ยนแปลงราคาโดยใช้อนุกรมขยายเท เลอร์ นอกจากนี้ยังสามารถนำค่า Macaulay Duration และค่า Baht Convexity ของหุ้นกู้ พันธบัตรรัฐบาล และพันธบัตรรัฐวิสาหกิจ ซึ่ง สามารถนำไปประมาณอัตราการเปลี่ยนแปลงของราคาและการเปลี่ยนแปลง ราคาโดยใช้อนุกรมขยายเทเลอร์ นอกจากนี้ยังสามารถนำค่า

สรุปโดยย่อ

Macauley Duration ไปสร้างภูมิคุ้มกันจากความเสี่ยงด้านอัตราดอกเบี้ยให้กับกลยุทธ์การลงทุนในหุ้นกู้ หรือพันธบัตรรัฐบาล

การวัดค่า M.D. ค่า M.M.D. และค่า Convexity ของหุ้นกู้จำนวน 11 หุ้นกู้ พันธบัตรรัฐบาล จำนวน 6 รุ่น และพันธบัตรรัฐวิสาหกิจ จำนวน 4 รุ่น พบว่า ค่า M.D. และ M.M.D. ของหุ้นกู้และพันธบัตร จะมีค่าน้อยกว่าอายุของตัวเอง เมื่ออายุของหุ้นกู้ และพันธบัตรลดลง ค่า M.D. และ M.M.D. จะลดลงด้วย โดยที่อายุของตัวเองจะลดลงเร็วกว่าค่า M.D. และ M.M.D. เมื่ออายุของหุ้นกู้และพันธบัตรลดลง ความแตกต่างระหว่างอายุที่เหลือกับ ค่า M.D. และ M.M.D. จะลดลง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าหุ้นกู้และพันธบัตรระยะสั้น (Short-Term Bond/Debenture) อายุจะเป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดความผันผวนของราคา ส่วนหุ้นกู้และพันธบัตรที่มีอายุเท่ากัน จะมีความผันผวนของราคาแตกต่างกัน เนื่องจากความแตกต่างระหว่างอัตราดอกเบี้ยที่ตราไว้หน้าตัวกับระดับอัตราผลตอบแทนที่ต้องการ เมื่อให้อัตราผลตอบแทนที่ต้องการเพิ่มขึ้น ค่า M.D. และ M.M.D. และ ค่า Convexity จะลดลง ในทางตรงกันข้ามเมื่อให้อัตราผลตอบแทนที่ต้องการลดลง ค่า M.D. และ M.M.D. และค่า Convexity จะเพิ่มขึ้น ส่วนค่า Convexity จะลดลงเมื่ออายุของหุ้นกู้ และพันธบัตรลดลง ดังนั้นหุ้นกู้และพันธบัตรที่มีอายุมากกว่าจึงมีค่า Convexity มากกว่าหุ้นกู้และพันธบัตรที่มีอายุสั้นกว่า โดยให้ปัจจัยอื่นๆ เหมือนกัน

สำหรับการเปลี่ยนแปลงของราคาและอัตราการเปลี่ยนแปลงของหุ้นกู้และพันธบัตร จากการศึกษาพบว่า

- เมื่อให้อัตราผลตอบแทนที่ต้องการเพิ่มขึ้น ราคาที่ได้จากการประมาณค่าจะสูงกว่าราคาที่เกิดขึ้นจริง ในทางตรงกันข้ามเมื่อให้อัตราผลตอบแทนที่ต้องการลดลง ราคาที่ได้จากการประมาณค่าจะต่ำกว่าราคาที่เกิดขึ้นจริง
- อัตราความคลาดเคลื่อนจะเพิ่มขึ้น เมื่อให้อัตราผลตอบแทนที่ต้องการเปลี่ยนแปลงไปครั้งละมาก ๆ
- อัตราการเปลี่ยนแปลงของราคาเมื่อให้อัตราผลตอบแทนที่ต้องการเพิ่มขึ้น จะมากกว่าอัตราการเปลี่ยนแปลง เมื่อให้อัตราผลตอบแทนที่ต้องการลดลง

- กราฟความสัมพันธ์ระหว่างราคากับอัตราผลตอบแทน ที่ต้องการเป็นเส้นโค้งที่เว้าเข้าหาจุดกำเนิด

การทดสอบกลยุทธ์การสร้างภูมิคุ้มกันจากความเสี่ยงด้านอัตราดอกเบี้ย โดยแบ่งการทดสอบออกเป็น 3 กลยุทธ์ ดังต่อไปนี้ 1) Macaulay Duration Matching Portfolio ซึ่งกำหนดให้ค่า M.D. ของ Portfolio เท่ากับระยะเวลาที่ต้องการลงทุน เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาที่ต้องการลงทุน แสดงว่าสามารถกำจัดความเสี่ยงได้ทั้งความเสี่ยงด้านราคา และความเสี่ยงในการลงทุนซ้ำ 2) Maturity Matching Portfolio ซึ่งกำหนดให้ อายุเท่ากับระยะเวลาที่ต้องการลงทุน เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาที่ต้องการลงทุน นักลงทุนจะได้รับอัตราผลตอบแทนที่แท้จริงอย่างน้อยต้องเท่ากับอัตราผลตอบแทนตามสัญญา นักลงทุนสามารถกำจัดความเสี่ยงด้านราคาได้ แต่ยังคงเผชิญกับความเสี่ยงในการลงทุนซ้ำ 3) Long-Bond Portfolio ซึ่งกำหนดให้ค่า M.D. สั้นกว่าระยะเวลาที่ต้องการลงทุน นักลงทุนต้องเผชิญกับความเสี่ยงด้านราคา และความเสี่ยงในการลงทุนซ้ำตลอดระยะเวลาที่ต้องการลงทุน

จากการทดสอบนี้พบว่า) Macaulay Duration Matching Portfolio ให้อัตราผลตอบแทนที่แท้จริงใกล้เคียงกับอัตราผลตอบแทนตามสัญญามากที่สุด อย่างไรก็ตาม อัตราผลตอบแทนที่แท้จริงของ Macaulay Duration Matching Portfolio จะใกล้เคียงกับอัตราผลตอบแทนที่แท้จริงของ Maturity Matching Portfolio เนื่องจากองค์ประกอบของทั้งสอง Portfolio มีความคล้ายคลึงนอกจากนี้ Long-Bond Portfolio ให้อัตราผลตอบแทนที่แท้จริงสูงสุด

ชื่อผลงาน	การทดสอบพฤติกรรมการบริหารการลงทุนของกองทุนรวม
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นายอัคนันท์ คิดสม (จุฬาฯ)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ. ดร. โสภณ ชันติอาคม
เดือน/ปี	ปีการศึกษา 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ ศึกษาว่า พฤติกรรมการซื้อขายหุ้นของผู้จัดการกองทุนสามารถทำให้อรรถประโยชน์ของนักลงทุนที่หลีกเลี่ยงความเสี่ยงเพิ่มขึ้นได้หรือไม่ ✦ ศึกษาว่า ความถี่ของการซื้อขายหุ้นของกองทุนรวมเกี่ยวข้องกับผลตอบแทนของกองทุนรวมอย่างไร ✦ ศึกษาถึงลักษณะของการกระจาย (Distribution) ของผลตอบแทนของกองทุนรวมว่า สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ว่า นักลงทุนมีทัศนคติหลีกเลี่ยงความเสี่ยงหรือไม่
ข้อมูลที่ใช้	ใช้ข้อมูลทฤษฎีแบบอนุกรมเวลา ลักษณะข้อมูลรายเดือนตั้งแต่ มิ.ย. 2538 ถึง ธ.ค. 2539 เน้นเฉพาะกองทุนปิดที่ลงทุนในหุ้นสามัญ (Equity Close-End Fund) เนื่องจาก ณ สิ้นปี 2538 ประมาณ 71% ของกองทุนในประเทศไทยเป็นกองทุนประเภทดังกล่าวและยังเป็นกองทุนที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยจึงมีการเปิดเผยข้อมูลต่อสาธารณะและสะดวกต่อการเก็บรวบรวมข้อมูล ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ ข้อมูลมูลค่าการซื้อขายหุ้นของกองทุนที่เน้นลงทุนในหุ้นสามัญรายเดือน, มูลค่าสินทรัพย์สุทธิของกองทุนรวมที่เน้นลงทุนในหุ้นสามัญรายเดือน, การจ่ายเงินปันผลและมูลค่าสินทรัพย์สุทธิของกองทุนที่เน้นลงทุนในหุ้นสามัญ, ผลตอบแทนของกองทุนปิดที่เน้นลงทุนในหุ้นสามัญจำนวน 58 กองทุนรายไตรมาสย้อนหลัง 8 ไตรมาส (2538-2539)
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	1) ทฤษฎีที่เกี่ยวกับความไม่เท่าเทียมกันของสารสนเทศของหน่วยธุรกิจที่มีปฏิสัมพันธ์กัน โดยถ้าหน่วยธุรกิจดังกล่าวคือ นายจ้างและลูกจ้างแล้วก็มีแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดปัญหานายจ้างลูกจ้างได้ ในการศึกษาครั้งนี้ นายจ้างคือ ผู้ซื้อหน่วยลงทุนและลูกจ้างคือ ผู้บริหารกองทุน 2) ทฤษฎีที่ว่าด้วยฟังก์ชันอรรถประโยชน์ของนักลงทุนโดยเฉพาะเรื่องทัศนคติต่อความเสี่ยง ซึ่งทัศนคตินี้ส่งผลกระทบต่อระบบการตัดสินใจลงทุนของนักลงทุนภายใต้สภาวะการณ์ที่ต่างๆ กัน โดยในงานศึกษานี้ ศึกษาว่า ลักษณะของผลประกอบการของกองทุนในอดีตสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ว่า นักลงทุนเป็นผู้ที่มีทัศนคติหลีกเลี่ยงความเสี่ยงหรือไม่และนักลงทุนที่มี

ทัศนคติหลีกเลี่ยงความเสี่ยงจะได้รับอรรถประโยชน์เพิ่มขึ้นหรือไม่ จากพฤติกรรมการซื้อขายหุ้นของผู้จัดการกองทุน

แบบจำลอง-เครื่องมือ 1) ตามวัตถุประสงค์แรกใช้ Stochastic Dominance ทั้งในอันดับที่ 1 และ 2 เพื่อพิจารณาว่า นักลงทุนชอบลักษณะของผลตอบแทนของกองทุนของข้อมูลชุดที่มีความถี่ของการซื้อขายหุ้นสูงหรือต่ำมากกว่ากัน ถ้าสรุปได้ว่า นักลงทุนชอบข้อมูลชุดที่กองทุนมีการซื้อขายมาก มากกว่าชุดที่มีการซื้อขายน้อย ก็แสดงว่า พฤติกรรมการซื้อขายหุ้นของผู้จัดการกองทุนสามารถทำให้อรรถประโยชน์ของนักลงทุนเพิ่มขึ้นได้ 2) วัตถุประสงค์ข้อ 2 นั้นใช้การวิเคราะห์สมการถดถอยระหว่างตัวแปรต้นคือ อัตราการหมุนเวียนของหุ้นในพอร์ตกองทุน ซึ่งเป็นตัวแทนของความถี่ในการซื้อขายหุ้น ตัวแปรตามคือ อัตราผลตอบแทนสุทธิของกองทุนในเดือนนั้นๆ และพิจารณาเครื่องหมายและนัยสำคัญทางสถิติของสัมประสิทธิ์หน้าอัตราการหมุนเวียนของหุ้นในพอร์ตกองทุน (ตัวแปรต้น) ของสมการถดถอยนั้น 3) วัตถุประสงค์ข้อ 3 ใช้การหาค่าเฉลี่ยและความแปรปรวนของผลตอบแทนของกองทุน แล้วประมาณสมการถดถอยระหว่างตัวแปรต้นคือ ค่าเฉลี่ยและตัวแปรตามคือ ความแปรปรวนของผลตอบแทนและพิจารณาเครื่องหมายของสัมประสิทธิ์หน้าความแปรปรวนว่า มีค่ามากกว่าหรือน้อยกว่าศูนย์ ตลอดจนนัยสำคัญของสัมประสิทธิ์นั้น

สรุปโดยย่อ จากการศึกษาพบว่า พฤติกรรมการซื้อขายหุ้นของผู้จัดการกองทุนที่มีความถี่ในการซื้อขายหุ้นมากขึ้น ไม่สามารถทำให้อรรถประโยชน์ของนักลงทุนที่มีทัศนคติหลีกเลี่ยงความเสี่ยงเพิ่มขึ้นได้ ในทางตรงข้ามความถี่ในการซื้อขายหุ้นในช่วงเวลานี้ กลับมีความสัมพันธ์ในเชิงลบกับอัตราผลตอบแทนส่วนเกินของกองทุนในช่วงเวลาถัดไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 99% ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การบริหารกองทุนรวมภายใต้ภาวะการณดังกล่าวมีประสิทธิภาพไม่ดีเท่าที่ควรเนื่องจากการซื้อขายหุ้นของผู้จัดการกองทุนที่เพิ่มความถี่มากขึ้น ไม่สามารถเพิ่มอรรถประโยชน์และอัตราผลตอบแทนส่วนเกินให้แก่นักลงทุนได้ และผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างค่าเฉลี่ย ความแปรปรวนและดัชนีวัดความสมมาตรของอัตราผลตอบแทนรายไตรมาสของกองทุนปิดที่เน้นลงทุนในหุ้นทุนจำนวน 58 กองทุนในช่วงปี 2538-2539 พบว่า ลักษณะการกระจายของอัตราผลตอบแทนของกองทุนดังกล่าวไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ว่า นักลงทุนมีทัศนคติหลีกเลี่ยงความเสี่ยงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 99% ดัง

นั้น จากลักษณะการกระจายของอัตราผลตอบแทนของกองทุนดังกล่าว นักลงทุนที่มีทัศนคติหลีกเลี่ยงความเสี่ยงจะไม่ลงทุนในกองทุนรวม อย่างไรก็ตาม ไม่สามารถสรุปได้ว่า นักลงทุนที่ลงทุนในกองทุนรวมในช่วงเวลาดังกล่าวมีทัศนคติชอบความเสี่ยง เนื่องจากต้องพิจารณาว่า ในขณะที่นักลงทุนได้ตัดสินใจลงทุนในกองทุนรวม บริษัทจัดการกองทุนและตัวแทนจำหน่ายกองทุน ได้แจ้งถึงความเสี่ยงในการลงทุนในกองทุนไว้ อย่างเพียงพอหรือไม่

ชื่อผลงาน	การทดสอบ Fisher Effect : กรณีประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นายสุชาติ กิตติธรรมจริยา (จุฬาฯ)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ. ดร. โสติธร มัลลิกะมาส
เดือน/ปี	ปีการศึกษา 2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอัตราดอกเบี้ยและอัตราเงินเฟ้อว่ามีการเคลื่อนไหวสอดคล้องกับ Fisher Hypothesis หรือมีลักษณะเป็นไปตาม Inverted Fisher Hypothesis หรือไม่ในช่วงปี 1985-1996 ในช่วงก่อนและหลังการยกเลิกเพดานอัตราดอกเบี้ย ✦ ศึกษาปัจจัยกำหนดอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงโดยพิจารณาว่าตัวแปรต่างๆ มีความสัมพันธ์กันในระยะยาวกับอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงเพียงใด
ข้อมูลที่ใช้	การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราดอกเบี้ยกับอัตราเงินเฟ้อ อัตราดอกเบี้ยที่นำมาทดสอบได้แก่ อัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมแก่ลูกค้าชั้นดีที่แท้จริง อัตราดอกเบี้ยเงินฝากประจำอายุ 1 ปีที่แท้จริง อัตราดอกเบี้ยเงินฝากออมทรัพย์ที่แท้จริงและอัตราดอกเบี้ยในตลาดซื้อคืนพันธบัตรรัฐบาลที่แท้จริง โดยใช้ข้อมูลทศวรรษรายเดือนระหว่างม.ค. 1985-ธ.ค.1996 กล่าวคือ ศึกษาตั้งแต่ภายหลังประกาศลดค่าเงินบาทเมื่อเดือนพ.ย. 1984 การศึกษาแบ่งเป็น 2 ช่วงคือ ช่วงก่อนประกาศยกเลิกเพดานอัตราดอกเบี้ย และช่วงหลังประกาศยกเลิกเพดานอัตราดอกเบี้ย
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	1) แนวคิดทางทฤษฎีของอัตราดอกเบี้ยจะเน้นเฉพาะทฤษฎีที่เกี่ยวข้องระหว่างอัตราดอกเบี้ยกับอัตราเงินเฟ้อได้แก่ สมมุติฐานของฟิชเชอร์ 2) ทฤษฎีดอกเบี้ยที่เป็นคำตอบแทนการใช้เงินทุน (Loanable Funds Theory of Interest) 3) ทฤษฎีดอกเบี้ยเกี่ยวกับความต้องการถือเงิน (Liquidity Preference Theory of Interest)
แบบจำลอง-เครื่องมือ	การศึกษานี้อ้างอิงแบบจำลองของ Inder and Silvapulle (1993) เพื่อใช้ในการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอัตราดอกเบี้ยและอัตราเงินเฟ้อว่ามีลักษณะเป็น Fisher Effect หรือ Inverted Fisher Effect ส่วนที่ 1 การทดสอบ Fisher Effect และปัจจัยกำหนดอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงใช้การวิเคราะห์แบบจำลองด้วยวิธี Cointegration Analysis ซึ่งเป็นการทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพในระยะยาวระหว่างตัวแปรตามกับตัวแปรอิสระ แบบจำลองประกอบด้วย 4 สมการ 1) สมการอัตราดอกเบี้ยในตลาดซื้อคืนพันธบัตรรัฐบาลที่แท้จริงมี Maturity 1 ปี 2) สมการอัตราดอกเบี้ย

เบี้ยเงินฝากประจำระยะ 1 ปีที่แท้จริงมี Maturity 1 ปี 3) สมการอัตราดอกเบี้ยเงินฝากออมทรัพย์ที่แท้จริงมี Maturity 1 เดือน 4) สมการอัตราดอกเบี้ยในตลาดซื้อคืนพันธบัตรรัฐบาลที่แท้จริงมี Maturity 1 เดือน ทั้ง 4 สมการขึ้นกับตัวแปรอิสระได้แก่ อัตราเงินเฟ้อที่คาดการณ์ที่เพิ่มขึ้นร้อยละต่อปีหรือต่อเดือนแล้วแต่กรณี อัตราดอกเบี้ยต่างประเทศที่แท้จริงมี Maturity 1 ปีหรือ 1 เดือน อัตราดอกเบี้ยต่างประเทศที่แท้จริงมี Maturity 1 ปีหรือ 1 เดือน อัตราส่วนสินเชื่อสุทธิทั้งหมดต่อ GDP และดุลบัญชีเดินสะพัดต่อ GDP

สรุปโดยย่อ

การศึกษาพบว่า การดำเนินนโยบายการเงินแบบผ่อนคลายทางการเงินโดยเฉพาะการยกเลิกเพดานอัตราดอกเบี้ยย่อมมีผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของพฤติกรรมอัตราดอกเบี้ยในประเทศกล่าวคือ ในช่วงก่อนประกาศยกเลิกเพดานอัตราดอกเบี้ยความสัมพันธ์ระหว่างอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมและอัตราดอกเบี้ยเงินฝากประจำกับอัตราเงินเฟ้อที่คาดการณ์เป็นแบบ Inverted Fisher Hypothesis มีค่าสัมประสิทธิ์ของเงินเฟ้อต่ออัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงประมาณ -1 ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 1% และภายหลังประกาศยกเลิกเพดานอัตราดอกเบี้ยมีความสัมพันธ์แบบ Partial Fisher Hypothesis มีค่าสัมประสิทธิ์ประมาณ -0.5 นั่นคือ ผลการศึกษาแสดงว่า ในช่วงก่อนประกาศยกเลิกเพดานอัตราดอกเบี้ย ถ้าอัตราเงินเฟ้อที่คาดการณ์เพิ่มขึ้น 1% จะส่งผลกระทบต่ออัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงลดลง 1% ในระยะยาว ซึ่งเป็นตัวกำหนดการออมและการลงทุนที่มีต่อภาวะเศรษฐกิจ และในช่วงหลังประกาศยกเลิกเพดานอัตราดอกเบี้ย ถ้าอัตราเงินเฟ้อที่คาดการณ์เพิ่มขึ้น 1% จะส่งผลกระทบต่อทั้งอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงลดลง 0.5% และอัตราดอกเบี้ยที่เป็นตัวเงินมีการปรับตัวเพิ่มขึ้นบางส่วนในระยะยาว โดยผลของอัตราดอกเบี้ยที่เป็นตัวเงินจะมีผลต่อบรรยากาศเงินสดของหน่วยธุรกิจอันจะมีผลต่อการควบคุมปริมาณสินเชื่อของภาคธนาคารและการพัฒนาเศรษฐกิจ ดังนั้น เจ้าหน้าที่ทางการเงินของรัฐควรมีมาตรการในการจัดการอัตราเงินเฟ้อเพื่อรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจให้มีอัตราดอกเบี้ยโตได้อย่างต่อเนื่อง

ชื่อผลงาน	การบริหารความเสี่ยงเกี่ยวกับการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นางสาวชินจิต ชินวงศ์ (เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร.สังคม สุวรรณรัตน์
เดือน/ปี	3 ตุลาคม 2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ เพื่อหาค่าสัดส่วนที่เหมาะสมของเงินสำรองระหว่างประเทศของไทย ✦ เพื่อหาน้ำหนักของเงินตราต่างประเทศแต่ละสกุลในตะกร้าเงิน
ข้อมูลที่ใช้	ข้อมูลที่ใช้เป็นข้อมูลทุติยภูมิ ได้แก่ 1) ข้อมูลอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ และข้อมูลอัตราดอกเบี้ยเงินฝากประจำ 3 เดือนของเงินสกุลต่างๆ 2) ข้อมูลสถิติมูลค่าการส่งออกสินค้าจากประเทศไทยไปยังประเทศต่างๆ ช่วงระยะเวลาตั้งแต่ เดือนมกราคม 2535 ถึง มีนาคม 2538
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	ในการศึกษาเพื่อหาค่าสัดส่วนที่เหมาะสมของเงินตราต่างประเทศแต่ละสกุลในตะกร้าเงินของเงินบาท ได้อาศัยแนวคิดจากทฤษฎี Portfolio Management ของ J.A. Tobin
แบบจำลอง-เครื่องมือ	วิธีการที่ใช้ในการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 แนวทางคือ 1) การนำแบบจำลองการจัดกลุ่มหลักทรัพย์ของ Markowitz โดยได้สร้างแบบจำลอง Mean-Variance ขึ้นมาประยุกต์ใช้ในการสร้างตะกร้าเงิน เพื่อสามารถคำนวณอัตราผลตอบแทน และความเสี่ยงรวมได้ 2) วิธีการศึกษาเพื่อหาน้ำหนักในการกำหนดอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศของธนาคารแห่งประเทศไทย ดังนั้น ก็จะสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการกู้เงินตราต่างประเทศเข้ามาในรูปของตะกร้าเงินบาท
สรุปโดยย่อ	ผลการศึกษาที่ได้จากการประยุกต์ใช้ Markowitz Portfolio Model ในการหาค่าสัดส่วนที่เหมาะสมของเงินสำรองระหว่างประเทศพบว่า ในกรณีที่ให้เงินบาทเป็นฐานในการเทียบค่านั้น ตะกร้าเงินประกอบด้วยเงิน 3 สกุล คือ ดอลลาร์สหรัฐ เยน และปอนด์สเตอร์ลิง โดยเงินสกุลดอลลาร์สหรัฐเป็นเงินที่มีสัดส่วนมากที่สุด ตามด้วยเงินเยน และเงินปอนด์สเตอร์ลิง คือ มีค่าสัดส่วน 81.29% 14.20% และ 4.51% ตามลำดับ อีกกรณีหนึ่งคือกรณีที่ใช้เงินสวิสฟรังก์เป็นฐานในการเทียบค่านั้น พบว่า ตะกร้าเงินประกอบด้วยเงิน 3 สกุล คือ เยน มาร์คเยอรมัน และปอนด์สเตอร์ลิง โดยที่น้ำหนักของเงินเยนจะมีค่าน้อยเมื่ออัตราผลตอบแทน และความเสี่ยงของตะกร้าเงินมีค่าน้อย แต่จะมีน้ำหนักมากขึ้นเมื่อค่าอัตราผลตอบแทน และความเสี่ยงเพิ่มขึ้น ในขณะที่ค่าสัดส่วนของเงินมาร์คเยอรมันจะมีการ

เคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงในทิศทางตรงกันข้ามกับเงินเยน ส่วนเงินดอลลาร์นั้น ปรากฏว่าไม่มีน้ำหนักเข้ามาในตะกร้าเงิน ซึ่งเป็นประเด็นปัญหาที่น่าจะมีการศึกษาเพื่อหาสาเหตุ นอกจากนี้ ผลการศึกษาในทุกกรณีพบว่าไม่มีการถือทองคำและ SDR เลย ในขณะที่ธนาคารแห่งประเทศไทยถือทองคำเป็นส่วนหนึ่งของเงินสำรองฯ ทั้งนี้เพื่อลดความเสี่ยงทางการเมือง ส่วน SDR นั้นธนาคารแห่งประเทศไทยถือเป็นเงินสำรองระหว่างประเทศ เพราะได้รับการจัดสรรจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศ เพื่อรักษาเสถียรภาพของค่าเงินบาท สำหรับการศึกษาเพื่อหาน้ำหนักของเงินตราต่างประเทศสกุลต่าง ๆ ที่ใช้ในการกำหนดอัตราแลกเปลี่ยนฯ ของธนาคารแห่งประเทศไทย ผลปรากฏว่ามีเงินดอลลาร์สหรัฐอยู่ถึง 78.38% รองลงมาคือเงินเยน 11.21% มาร์คเยอรมัน 4.91 % ดอลลาร์สิงคโปร์ 3.60% และปอนด์สเตอร์ลิง 1.90%

ชื่อผลงาน	การประมาณค่าความยืดหยุ่นของอุปสงค์การนำเข้าต่อราคาและรายได้สำหรับประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. พรรณวดี เตชะรุ่งนิรันดร์ (มหาวิทยาลัยรามคำแหง)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ.ดร. เกษร หอมขจร
ปีที่เสนอ	2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อศึกษาการประมาณค่าความยืดหยุ่นของอุปสงค์นำเข้าต่อราคาและรายได้
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทศนิยม แบบอนุกรมเวลาในรายปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2519 – พ.ศ. 2538 รวมระยะเวลา 20 ปี โดยได้แบ่งหมวดสินค้าออกเป็น 8 หมวดตามแบบมาตรฐานของการค้าระหว่างประเทศ (Standard International Trade Classification : SITC) คือ อาหาร, เครื่องดื่มและยาสูบ, วัตถุดิบ-แร่, เชื้อเพลิงและน้ำมันหล่อลื่น, น้ำมันและไขมันสัตว์และพืช, เคมีภัณฑ์, หัตถอุตสาหกรรม (สินค้าอุตสาหกรรม) และเครื่องจักรกล โดยใช้ปี 2531 เป็นปีฐานในการปรับข้อมูล
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัยทฤษฎีที่เกี่ยวกับอุปสงค์การนำเข้าซึ่งแบ่งออกเป็น 2 แนวคิดคือ Traditional Approach กับ Excess Demand Approach และความยืดหยุ่นของอุปสงค์การนำเข้าต่อราคาและต่อรายได้
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้การวิเคราะห์ในเชิงปริมาณโดยการสร้างแบบจำลองสมการถดถอยเชิงซ้อนในรูปแบบ Log-Linear Model และใช้วิธีกำลังสองน้อยที่สุด (OLS) ในการประมาณค่า ทั้งนี้โดยอาศัยแนวคิด Traditional Approach เป็นหลักซึ่งมีสมมติฐานว่าสินค้านำเข้าและสินค้าที่ผลิตในประเทศไม่สามารถทดแทนกันได้อย่างสมบูรณ์ โดยมีราคา (ราคาสินค้านำเข้า : ราคาสินค้าภายในประเทศ) และรายได้เป็นตัวแปรอิสระ และใช้โปรแกรม TSP เข้าช่วยในการประมวลผล
สรุปโดยย่อ	จากการศึกษาพบว่า เปรอร์เซ็นต์ของการเปลี่ยนแปลงของราคามีอิทธิพลในการเป็นตัวกำหนดเปอร์เซ็นต์ของการเปลี่ยนแปลงของอุปสงค์การนำเข้าเฉพาะในหมวดสินค้านำเข้ารวม, สินค้าหมวดน้ำมันและไขมันสัตว์-พืช และสินค้าหมวดเคมีภัณฑ์เท่านั้น โดยมีค่าความยืดหยุ่นเท่ากับ -1.18, -2.63 และ -0.84 ตามลำดับบนอนั้นไม่มีผล แสดงว่าในสินค้าส่วนใหญ่แล้วราคาไม่ได้เป็นตัวกำหนดปริมาณสินค้านำเข้า ส่วนเปอร์เซ็นต์ของการเปลี่ยนแปลงของรายได้มีอิทธิพลในการเป็นตัวกำหนดเปอร์เซ็นต์

ของการเปลี่ยนแปลงของอุปสงค์การนำเข้าในหมวดสินค้านำเข้ารวมและ
 สินค้าทุกหมวดยกเว้นเพียงสินค้าหมวดน้ำมันและไขมันสัตว์-พืช โดยสิน
 ค้าในหมวดเครื่องจักรกลมีค่าความยืดหยุ่นมากที่สุด (2.04) รองลงมาได้
 แก่ สินค้าหมวดอาหาร, หัตถอุตสาหกรรม, สินค้านำเข้ารวมและหมวด
 วัตถุดิบ-แร่ ซึ่งมีค่าความยืดหยุ่นเท่ากับ 1.83, 1.62, 1.60 และ 1.49
 ตามลำดับ ในขณะที่สินค้าหมวดเครื่องดื่มและยาสูบมีค่าความยืดหยุ่น
 ต่ำที่สุดคือเท่ากับ 0.80 ดังนั้นนโยบายที่มีผลกระทบต่อราคาและรายได้
 จะสามารถช่วยแก้ไขปัญหการนำเข้าได้ โดยที่นโยบายทางด้านรายได้
 จะมีผลครอบคลุมมากกว่านโยบายทางด้านราคา

ชื่อผลงาน	การประมาณค่าเบต้าในแบบจำลองการกำหนดราคาสินทรัพย์ประเภททุน
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นางสาวหทัยรัตน์ บุญโญ (เศรษฐศาสตร์ มข.)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร.ทองศักดิ์ ศรีบุญจิตต์
เดือน/ปี	1 พฤษภาคม 2541
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อนำแบบจำลองการกำหนดราคาสินทรัพย์ประเภททุน (Capital Asset Pricing Model: CAPM) ไปใช้ประมาณค่า β ที่เหมาะสมที่สุดไปใช้ในการคำนวณผลตอบแทนคาดหวังของหลักทรัพย์ต่างๆ เพื่อใช้ในการตัดสินใจลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย
ข้อมูลที่ใช้	ใช้ข้อมูลหลักทรัพย์ เฉพาะหุ้นสามัญในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย โดยไม่รวมการซื้อขายบนกระดานต่างประเทศ
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	1) Markowitz's Portfolio Theory เน้นหาส่วนใหญ่ Portfolio โดยเฉพาะทฤษฎี Modern Portfolio Theory MPT ซึ่งเป็นต้นแบบทำให้เกิด Capital Asset Pricing Model 2) Capital Asset Pricing Model ซึ่งได้พัฒนามาจาก Markowitz Model โดยใช้น้ำหนักเฉลี่ยเป็นบรรทัดฐานในการหา Correlation ซึ่งบรรทัดฐานดังกล่าวชี้ให้เห็นถึงการถ่วงน้ำหนักด้วยมูลค่าตลาดของแต่ละหลักทรัพย์นอกจากนี้ CAPM ยังได้นำ risk-free asset หรือสินทรัพย์ไม่มีความเสี่ยงเข้ามาใช้ในการพิจารณาด้วย
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอย (OLS) เพื่อประมาณค่า β จากสมการ CAPM ประยุกต์ที่ได้ นำเอาภาวะตลาด bull และภาวะตลาด bear เข้ามาเกี่ยวข้อง โดยให้อัตราดอกเบี้ยเงินฝากประจำ 3 เดือน และอัตราดอกเบี้ยพันธบัตรรัฐบาลเป็นตัวแทนของอัตราผลตอบแทนจากหลักทรัพย์ที่ปราศจากความเสี่ยง
สรุปโดยย่อ	ผลการศึกษาพบว่า ช่วงเวลาในการประมาณค่า β ที่มีความเหมาะสมของแต่ละหลักทรัพย์ไม่มีรูปแบบที่แน่นอนที่จะเจาะจงได้ว่าจะใช้ข้อมูลที่แบ่งแบบช่วงเวลาใดมาประมาณค่า β โดยบางหลักทรัพย์ค่าประมาณ β ที่เหมาะสม จะได้จากการใช้ข้อมูลแบบรายสัปดาห์ ในขณะที่บางหลักทรัพย์จะได้ β ที่เหมาะสมจากการใช้ข้อมูลที่แบ่งแบบช่วงเวลาอื่น
	สำหรับการศึกษาถึงภาวะตลาด พบว่า ภาวะตลาดหลักทรัพย์มีผลกระทบต่อผลตอบแทนคาดหวังของหลักทรัพย์เพียงบางหลักทรัพย์เท่านั้น

ในขณะที่ผลตอบแทนคาดหวังของหลักทรัพย์ส่วนใหญ่ไม่ได้รับผลกระทบจากภาวะตลาดเลย

เมื่อเปรียบเทียบผลตอบแทนของหลักทรัพย์กับเส้นตลาดหลักทรัพย์ พบว่า มีทั้งหลักทรัพย์ที่มีราคาต่ำกว่าที่ควรจะเป็น (Undervalued) และสูงกว่าที่ควรจะเป็น (Overvalued) ซึ่งผลที่ได้นี้จะนำมาใช้เพื่อพิจารณาว่าผู้ลงทุนควรจะซื้อหรือขายหลักทรัพย์ใน Portfolio ของตนเอง

ชื่อผลงาน	การประเมินผลเชิงเศรษฐกิจสังคมของแหล่งน้ำขนาดเล็กในภาคตะวันออก ออกเฉียงเหนือของประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นายถวิลกาล วังคะฮาด (เกษตรเชิงระบบ มช.)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร.กนก ฤกษ์เกษม
เดือน/ปี	8 พฤษภาคม 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ เพื่อประเมินผลกระทบของโครงการพัฒนาแหล่งน้ำขนาดเล็กในด้านเศรษฐกิจสังคม ของเกษตรกรในชนบททางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ข้อมูลที่ใช้	ข้อมูลปฐมภูมิที่รวบรวมได้เพื่อใช้ในการศึกษาได้แก่ ข้อมูลทั่วไปของพื้นที่ ข้อมูลสาธารณูปโภค เช่น ถนน และการชลประทาน เป็นต้น ข้อมูลปริมาณน้ำฝน ข้อมูลสภาพพื้นที่ ความเหมาะสมของพื้นที่แหล่งน้ำขนาดเล็ก ระบบการเพาะปลูก นอกจากนี้ ได้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ทรัพยากร ซึ่งรวมถึง ขนาดฟาร์ม โครงสร้างครัวเรือน การใช้ประโยชน์ที่ดิน หนี้สินเกษตรกร รายได้ รายจ่าย การเพาะปลูกพืชหลัก การใช้น้ำ ปัจจัยการผลิตพืช และผลผลิตพืช โดยจะเก็บข้อมูลจากเกษตรกรทั้งที่อยู่ในพื้นที่เขตแหล่งน้ำ และนอกพื้นที่เขตฯ
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	1) แนวคิดเกี่ยวกับบทบาทของปัจจัยทางเศรษฐกิจสังคมในการพัฒนาแหล่งน้ำขนาดเล็ก 2) แนวคิดเกี่ยวกับผลการดำเนินงานของแหล่งน้ำขนาดเล็กซึ่งเป็นลักษณะนิเวศน์เกษตร 3) แนวคิดในการประเมินโครงการ
แบบจำลอง-เครื่องมือ	1) การวิเคราะห์ต้นทุนและผลตอบแทน ซึ่งรวมถึง การวิเคราะห์ B-C Ratio และอัตราผลตอบแทน (Rate of Return) 2) การวิเคราะห์ฟังก์ชันการผลิต โดยใช้ฟังก์ชัน Log-linear ซึ่งแยกแยะระหว่างการผลิตในพื้นที่เขตแหล่งน้ำ และนอกพื้นที่เขตแหล่งน้ำ
สรุปโดยย่อ	ผลการศึกษาพบว่า เกษตรกรในเขตแหล่งน้ำมีรายได้จากการเกษตรเป็นหลัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากการปลูกพืชรองในฤดูแล้งเป็นพืชสำคัญที่ทำรายได้ให้แก่เกษตรกร ในขณะที่กลุ่มเกษตรกรนอกเขตแหล่งน้ำมีรายได้จากกิจกรรมนอกภาคการเกษตรเป็นหลัก พบว่าแหล่งน้ำมีผลกระทบโดยตรงต่อระดับรายได้เฉลี่ยต่อครัวเรือนและต่อฟาร์มและการกระจายของรายได้ในแต่ละกลุ่มด้วย โดยกลุ่มเกษตรกรในเขตแหล่งน้ำมีรายได้สูงขึ้นและมีความแตกต่างของการกระจายรายได้ต่ำกว่าแหล่งน้ำอื่นๆ และยังพบว่า การปลูกพืชรองในฤดูแล้ง เป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพล

ต่อระดับรายได้ และการกระจายของรายได้ของกลุ่มเกษตรกรในเขตแหล่งน้ำดังกล่าว

ในการศึกษาด้านผลิตภาพของแหล่งน้ำนั้น การปลูกพืชของเกษตรกรในเขตแหล่งน้ำ เป็นการเพิ่มประสิทธิภาพการใช้น้ำของแหล่งน้ำ และเพิ่มความหลากหลายทั้งพืชและปริมาณที่ปลูกมากกว่าพื้นที่นอกเขตแหล่งน้ำ นอกจากนี้ยังพบว่าเกษตรกรในเขตแหล่งน้ำให้ความสำคัญและร่วมมือในการจัดการและบริหารการใช้น้ำเพื่อการปลูกพืชในฤดูแล้งมากกว่าเพื่อการปลูกข้าว การมีรายได้เงินสดและมีตลาดรองรับผลผลิตของพืชเป็นแรงจูงใจให้เกษตรกรมีการปลูกต่อเนื่องกันมาหลายปี พบว่าแหล่งน้ำไม่อาจจะชี้ได้ว่ามีผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ของข้าวยั่งยืนกว่าเดิมหรือไม่ เพราะว่ายังมีปัจจัยอื่นที่มีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อผลผลิตข้าวมกกว่า อาทิ สภาพดิน ความสามารถของเกษตรกรและสภาพแปรปรวนของฝน เป็นต้น แต่ระดับผลผลิตของกลุ่มในเขตแหล่งน้ำจะมีเสถียรภาพสูงกว่ากลุ่มนอกเขตแหล่งน้ำ อย่างไรก็ตาม จากผลการวิเคราะห์โดยฟังก์ชันการผลิตชี้ว่า กลุ่มเกษตรกรในเขตแหล่งน้ำ ปุ๋ยเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเพิ่มผลผลิตข้าว ในขณะที่กลุ่มเกษตรกรนอกเขตแหล่งน้ำแรงงานเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเพิ่มผลผลิตข้าว ในการปลูกพืชพบว่า ปุ๋ยเป็นปัจจัยที่สำคัญที่มีอิทธิพลต่อผลผลิตของการปลูกข้าวโพดมากที่สุดและในปีที่ศึกษาพบว่าการปลูกพืชของถั่วเหลืองในเขตแหล่งน้ำฝ่ายมีผลกำไรสูงสุด

เมื่อพิจารณาผลกระทบในเชิง ผลิตภาพ ประสิทธิภาพ เสถียรภาพ ได้รับประโยชน์ร่วมกัน และลดภาวะพึ่งพาต่อชุมชนแล้วพบว่า แหล่งน้ำฝ่ายก่อผลในเชิงบวกมากที่สุด และรองลงมาคือแหล่งน้ำชุดลอก

ผลการศึกษานี้ชี้ให้เห็นว่าเมื่อมีน้ำเพียงพอตลอดฤดูแล้งแล้ว แหล่งน้ำขนาดเล็กจะสามารถเพิ่มผลผลิตให้กับพืชไร่และพืชผักได้ ดังนั้นการพัฒนาแหล่งน้ำขนาดเล็กของภาคตะวันออกเฉียงเหนือในอนาคตควรที่จะให้ความสำคัญเกี่ยวกับปริมาณน้ำเก็บกักเพื่อการปลูกพืชฤดูแล้งด้วย

ชื่อผลงาน	การประเมินมูลค่าสิทธิในการขายเงินตราต่างประเทศในประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	วรินทร์ธร เพชรแท้ (เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร.สังคม สุวรรณรัตน์
เดือน/ปี	25 มิถุนายน 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อเข้าใจถึงโครงสร้างตลาด ผลกระทบ รวมทั้งปัญหาและอุปสรรคของ ตลาดตราสารสิทธิที่อ้างอิงกับตลาดแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ + เปรียบเทียบความสามารถในการประเมินค่าของแบบจำลองที่มีสมมติฐานอัตราดอกเบี้ยที่ต่างกัน
ข้อมูลที่ใช้	ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นข้อมูลทุติยภูมิประกอบด้วย อัตราแลกเปลี่ยนของเงินสกุลดอลลาร์ ปอนด์ มาร์ค เยน และฟรังก์สวิส ราคาใช้สิทธิในการขายเงินตราต่างประเทศของเงิน 5 สกุล ดังกล่าว อัตราดอกเบี้ยฝากประจำ 3 เดือน อัตราดอกเบี้ยกู้ยืมระหว่างธนาคาร อัตราดอกเบี้ยกู้ยืมระหว่างธนาคารในตลาดลอนดอน โดยทำการศึกษาในช่วงปี 2536-2538
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	แนวคิดทฤษฎีที่นำมาใช้ได้แก่ 1) ทฤษฎีค่าเสมอภาคของอัตราดอกเบี้ย (Interest Rate Parity Theory) 2) ทฤษฎีการกำหนดราคาตราสารสิทธิ (Option Pricing Theory)
แบบจำลอง-เครื่องมือ	แบบจำลองที่ใช้ในการศึกษาจะใช้แบบจำลองในการหามูลค่าของสิทธิในการขายเงินตราต่างประเทศ 2 ลักษณะ ที่มีการตั้งสมมติฐานทางด้านอัตราดอกเบี้ยที่แตกต่างกัน แล้วนำมาพิจารณาเปรียบเทียบกันทางด้านความสามารถในการประเมินค่าของสิทธิในการขายเงินตราต่างประเทศ แบบจำลองที่ 1 เรียกว่า German-Kohlhagen model ซึ่งเป็นแบบจำลองในการประเมินมูลค่าของสิทธิในการขายเงินตราต่างประเทศ แบบ European โดยมีสมมติฐานว่าอัตราดอกเบี้ยทั้งในและต่างประเทศคงที่ (Constant Interest Rate) ส่วนแบบจำลองที่ 2 ที่เรียกว่า Grabbe Model ซึ่งใช้ในการวิเคราะห์หามูลค่าสิทธิในการขายเงินตราต่างประเทศแบบ European โดยมีสมมติฐานว่าอัตราดอกเบี้ยทั้งในและต่างประเทศมีลักษณะไม่คงที่ (Stochastic Interest Rate)
สรุปโดยย่อ	ผลการศึกษาพบว่า โครงสร้างตลาดของไทยมีการทำธุรกรรมตราสารสิทธิที่อ้างอิงกับอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศมี 2 ลักษณะ คือ ตลาดที่เป็นทางการ และไม่เป็นทางการ ผลกระทบจากการทำธุรกรรมนี้มีผลกระทบต่อนักลงทุน ตัวกลางทางการเงิน ตลาดเงินและตลาดทุนต่าง

ประเทศ และเศรษฐกิจของประเทศ ปัญหาและอุปสรรคที่ผ่านมามีสาเหตุจาก การขาดความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับตราสารสิทธิที่อ้างอิงกับอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ลักษณะโครงสร้าง ตลาดเงิน และตลาดทุน และกฎระเบียบ การควบคุมดูแล ในการทำธุรกรรมด้านนี้ จาก การทดสอบหาอัตราส่วนเปอร์เซ็นต์ความผิดพลาดในการคาดคะเนโดยสมบูรณ์ พบว่าการใช้แบบจำลองที่อัตราดอกเบี้ยไม่คงที่ จะให้ผลการคาดคะเนสิทธิในการขายเงินตราต่างประเทศได้แม่นยำกว่าแบบจำลองที่มีอัตราดอกเบี้ยคงที่ ยกเว้นเงินสกุลเยน โดยเฉพาะเมื่อใช้อัตราดอกเบี้ยกู้ยืมระหว่างธนาคาร และอัตราดอกเบี้ยกู้ยืมระหว่างธนาคารในตลาดลอนดอน เป็นตัวแปรอัตราดอกเบี้ยที่ไม่มีความเสี่ยง ส่วนการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระที่ใช้แบบจำลองกับความผิดพลาดจากการคาดคะเนพบว่า การที่สิทธิในการขายเงินตราต่างประเทศมีลักษณะเป็น Out-of-the money เพิ่มขึ้นจะทำให้ความผิดพลาดในการคาดคะเนลดลง การเพิ่มขึ้นของความแตกต่างระหว่างอัตราดอกเบี้ยในและต่างประเทศ จะทำให้ความผิดพลาดในการคาดคะเนลดลง ยกเว้นเงินสกุลฟรังก์สวิส เมื่อใช้อัตราดอกเบี้ยกู้ยืมระหว่างธนาคาร และอัตราดอกเบี้ยกู้ยืมระหว่างธนาคารในตลาดลอนดอนเป็นตัวแปรอัตราดอกเบี้ยที่ไม่มีความเสี่ยง ส่วน Volatility ยิ่งมีค่าเพิ่มขึ้น ก็จะทำให้ความผิดพลาดจากการคาดคะเนมีค่าเพิ่มขึ้นด้วย ดังนั้น จากการศึกษาโดยเปรียบเทียบความสามารถในการคาดคะเนแล้ว พบว่าการใช้แบบจำลองที่อัตราดอกเบี้ยไม่คงที่ เมื่อใช้อัตราดอกเบี้ยกู้ยืมระหว่างธนาคาร และอัตราดอกเบี้ยกู้ยืมระหว่างธนาคารในตลาดลอนดอนเป็นตัวแปรอัตราดอกเบี้ยคงที่ ซึ่งเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อนักลงทุน สถาบันการเงิน หรือเอกชนแล้ว แบบจำลองนี้จะใช้ในการคาดคะเนสิทธิในการขายเงินตราต่างประเทศมีลักษณะที่เป็น Out-of-the money, volatility ที่ใช้ในแบบจำลองมีค่าต่ำ และความแตกต่างระหว่างอัตราดอกเบี้ยในและต่างประเทศมีค่าสูง

ชื่อผลงาน	การประยุกต์ใช้ USD/THB Currency Option Pricing ตามแนวคิด Black and Scholes Model ช่วงปี พ.ศ.2538-ปี พ.ศ. 2540
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นายยงยุทธ เสฏฐวิวรรณ (มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ. ดร. พรายพล คุ่มทรัพย์
เดือน/ปี	22 พฤษภาคม 2541
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ ศึกษาเครื่องมืออนุพันธ์ทางการเงินในการป้องกันความเสี่ยงจากอัตราแลกเปลี่ยนโดยเฉพาะ Currency Options ✦ ทดสอบการประยุกต์ใช้ USD/THB Currency Option ในทางปฏิบัติในการปกป้องความเสี่ยงจากอัตราแลกเปลี่ยน ✦ ศึกษาความเป็นไปได้ในการพัฒนาตลาดอนุพันธ์ทางการเงิน โดยเฉพาะตลาด USD/THB Currency Option ในประเทศไทย
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลปฐมภูมิจากการออกแบบสอบถามไปยังบริษัทมหาชน (จำกัด) ต่างๆ และข้อมูลทุติยภูมิเกี่ยวกับการกำหนดราคา Currency Option สำหรับเงินตราสกุลหลักของไทยคือ USD/THB ระหว่างมกราคม 2538 (ช่วงวิกฤตการณ์ Mexico Crisis) จนถึงมิถุนายน 2540 (ก่อนการประกาศลอยตัวค่าเงินบาท)
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	ในการคำนวณราคา Option Premium ใช้แนวคิดของ Garman and Kohlhagen โดยกำหนดให้ $C(S,T)$ คือมูลค่าของ Call Option Premium ในการซื้อเงินสกุลต่างประเทศที่อัตราแลกเปลี่ยน S , และมีอายุสัญญา T เพื่อเป็นราคา Options Premium ที่นำไปใช้ในการคำนวณหาต้นทุนในการปกป้องความเสี่ยงจากอัตราแลกเปลี่ยนจากวิธีของ Currency Options
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ในการวิเคราะห์เชิงปริมาณได้ใช้แนวทางแบบจำลองของแบล็ค-โชว์ (Black and Scholes Model) ในการกำหนดราคา Options Premium โดยศึกษาปัจจัยที่กำหนดราคาตามแบบจำลองมาทำการศึกษา ข้อมูลเชิงประจักษ์ในตลาดอนุพันธ์ทางการเงินและการประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติของ USD/THB Currency Option
สรุปโดยย่อ	จากผลการศึกษาพบว่า Currency Option เป็นเครื่องมือทางการเงินที่สามารถให้ประโยชน์ในการปกป้องความเสี่ยงจากอัตราแลกเปลี่ยนได้เป็นอย่างดี นอกเหนือไปจาก Forward และ SWAP โดยที่ Options เป็นเพียงสิทธิของผู้ซื้อ มิใช่ข้อตกลงที่ต้องปฏิบัติตาม ทำให้ผู้ซื้อสิทธิมีทาง

เลือกที่จะใช้หรือไม่ใช้สินค้านั้นเพื่อประโยชน์สูงสุดในการบริหารสินทรัพย์ และหนี้สิน การประยุกต์ใช้ USD/THB Currency Option ในทางปฏิบัติ ต้นทุนค่า Options Premium อยู่ในระดับสูง ต้นทุนที่เกิดขึ้นจากการป้องกันความเสี่ยงด้วยวิธีการเปิดความเสี่ยงและการซื้อ Options ไม่มีความสัมพันธ์กับระยะเวลาของสัญญาแต่ต้นทุนที่เกิดขึ้นขึ้นกับแนวโน้มอัตราแลกเปลี่ยนเป็นหลัก แนวทางการเปิดความเสี่ยงเป็นวิธีที่ทำให้ต้นทุนต่ำที่สุดในช่วงที่ศึกษาและการปกป้องความเสี่ยงด้วยการซื้อ Forward จะทำให้ต้นทุนสูงสุด ในขณะที่การซื้อ Options เป็นทางเลือกที่ทำให้ต้นทุนอยู่ระหว่างแนวทางทั้งสองข้างต้น จึงน่าจะนำไปประยุกต์ใช้ในทางปฏิบัติได้เป็นอย่างดี สำหรับการใช้เครื่องมือ USD/THB Currency Option ในประเทศไทยนั้น การใช้ Forward และ SWAP มีการใช้งานเป็นส่วนใหญ่ สำหรับเครื่องมือ Option มีการใช้งานเล็กน้อยโดยบริษัทขนาดใหญ่เป็นหลัก หมวด Currency Option มีการใช้น้อยเนื่องจากต้นทุนสูงและมีปัญหาความซับซ้อนของผลิตภัณฑ์และความรู้ผู้รับบริการ นอกจากนี้ พรบ.อนุพันธ์และตลาดอนุพันธ์ยังอยู่ในขั้นตอนการดำเนินการ กำหนดกฎเกณฑ์การดำรงสินทรัพย์และหนี้สินที่เป็นสกุลต่างประเทศของเงินทุนจดทะเบียนของสถาบันการเงินเป็นอุปสรรคสำคัญที่สถาบันการเงินในประเทศไทยไม่สามารถทำการซื้อขาย Currency Option ได้มากนักและการควบคุมดูแลยังขาดเอกภาพ

ชื่อผลงาน	การประหยัดต่อขนาดและการประหยัดจากการขยายขอบเขตการผลิตของธนาคารพาณิชย์ไทยก่อน-หลังการเปิดเสรีทางการเงิน
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. จรรยา ธนไพศาลกิจ (มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ. ดร. สุพจน์ จุณอนันตธรรม
เดือน/ปี	31 พฤษภาคม 2541
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ ศึกษาประสิทธิภาพการดำเนินงานของธนาคารพาณิชย์ไทยทางด้านต้นทุน โดยศึกษาจากการประหยัดต่อขนาดการผลิตโดยรวมและจากการประหยัดต่อขนาดการผลิตโดยเฉพาะ โดยเปรียบเทียบธนาคารไทยทั้งระบบและตามกลุ่มธนาคารทั้งก่อนและหลังเปิดเสรีทางการเงิน ✦ ศึกษาการขยายขอบเขตการดำเนินธุรกิจโดยรวมของธนาคารพาณิชย์ว่า มีการใช้ปัจจัยการผลิตร่วมกันโดยรวมหรือไม่และใช้ปัจจัยร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ เนื่องจากห้ปัจจัยการผลิตบางอย่างไม่สามารถแบ่งแยกเป็นหน่วยย่อย ดังนั้น การใช้ปัจจัยการผลิตร่วมกันจึงเป็นการใช้ปัจจัยการผลิตอย่างมีประสิทธิภาพทำให้ต้นทุนเฉลี่ยต่อหน่วยของธนาคารลดลงได้ ✦ ศึกษาผลการเปิดเสรีทางการเงินต่อประสิทธิภาพการดำเนินงานของธนาคารพาณิชย์ทั้งระบบและตามกลุ่มธนาคารว่า เปลี่ยนแปลงไปหรือไม่อย่างไรระหว่างก่อน-หลังเปิดเสรีทางการเงิน
ข้อมูลที่ใช้	ใช้ข้อมูลทุติยภูมิจากงบการเงินแบบย่อของแต่ละธนาคารราย 6 เดือนในปี 2527-2538 ซึ่งเป็นมาตรฐานเดียวกันและจากการข้อมูลในการศึกษาเป็น time series ร่วมด้วยอาจทำให้มีปัญหาของสมการที่ประมาณค่าไม่แท้จริง ดังนั้นได้นำวิธีการ cointegration and error correction model มาประยุกต์ใช้ ข้อมูลแบ่งเป็น 2 ช่วงเวลาคือ ก่อนเปิดเสรีทางการเงิน (2527-2532) กับหลังเปิดเสรีทางการเงิน (2533-2538) ของธนาคาร 15 แห่ง
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	แนวคิดการประหยัดต่อขนาดโดยภาพรวม (overall economies of scale) และการประหยัดต่อขนาดการผลิตของผลผลิตโดยเฉพาะ (product-specific economies of scale)
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้การวิเคราะห์เชิงปริมาณโดยใช้แบบจำลอง Translog cost function ของ Murray และ White และวิธีการศึกษาต่อของ Yuan Kim มาประยุกต์ใช้เนื่องจากสามารถศึกษาการประหยัดต่อขนาดการผลิต (Economies

of Scale) และการประหยัดจากการขยายขอบเขตการผลิต (Economies of Scope) รูปแบบต่างๆ ได้ โดยสมการต้นทุน Translog Function ต้นทุนในการดำเนินงานขึ้นกับ ราคาปัจจัยการผลิต (คือ ค่าจ้างแรงงาน ราคาสินค้าทุนที่แท้จริง อัตราดอกเบี้ยเงินฝากและเงินกู้); ขนาดของผลผลิต (คือ เงินให้กู้ยืม เงินลงทุน รายการหนี้สินที่อาจเกิดภายในและภายนอก) สมมุติฐานในการศึกษาคือธนาคารพาณิชย์จะพยายามทำให้ต้นทุนในการดำเนินงานต่ำที่สุด

สรุปโดยย่อ

จากผลการศึกษาพบว่า ในระยะยาว หลังเปิดเสรีทางการเงิน ธนาคารพาณิชย์ไทยทั้งระบบมีการดำเนินงานที่มีค่าการประหยัดต่อขนาดการผลิตโดยรวมมีค่าเพิ่มขึ้นจากก่อนเปิดเสรีทางการเงินแสดงถึง ประสิทธิภาพในการดำเนินงานดีขึ้น ค่าการประหยัดต่อขนาดการผลิตจากผลผลิต โดยเฉพาะในรูปแบบต่างๆ ได้กระจายไปยังผลผลิตอื่นๆ และค่าการประหยัดต่อขนาดจากเงินให้กู้ยืมและค่าประหยัดต่อขนาดจากกลุ่มเงินให้กู้ยืมกับการค้าประกันและการทำภาระผูกพันมีค่าลดลง หลังเปิดเสรีทางการเงิน มีการประหยัดจากการขยายขอบเขตการผลิตโดยรวมเนื่องจากธนาคารมีการขยายขอบเขตการผลิตไปยังธุรกิจใหม่ๆ เช่น ธุรกิจวาณิชธนกิจ อีกทั้งมีการขยายปริมาณบริการทางการเงินได้แก่ เงินให้กู้ยืม เงินลงทุน การค้าประกันและการทำภาระผูกพัน ดังนั้น อาจทำให้เกิดความแออัดในการใช้ปัจจัยการผลิตร่วมกันหรือทำให้ประสิทธิภาพในการควบคุมดูแลการบริหารงานน้อยลง และสำหรับประสิทธิภาพการดำเนินงานตามกลุ่มธนาคารพบว่า ธนาคารขนาดใหญ่และขนาดกลางไม่มีความแตกต่างกันระหว่างก่อน-หลังเปิดเสรีทางการเงิน อาจเกิดจากการลงทุนและอุปกรณ์ต่างๆ ของธนาคารมีความทันสมัยและมีประสิทธิภาพอยู่ก่อนแล้ว ส่วนผลการศึกษาเชิงเปรียบเทียบระหว่างขนาดธนาคารพบว่า ธนาคารขนาดกลางเท่านั้นที่มีการประหยัดต่อขนาดการผลิตโดยรวม ธนาคารขนาดเล็กมีค่าการไม่ประหยัดต่อขนาดการผลิตโดยรวมสูงกว่าธนาคารขนาดใหญ่ทั้งก่อน-หลังเปิดเสรีทางการเงินเนื่องจากธนาคารขนาดเล็กต้องเผชิญการแข่งขันที่สูงขึ้น

ชื่อผลงาน	การปรับตัวของรายรับและรายจ่ายรัฐบาลต่อภาวะเงินเฟ้อในประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นายสุริยา เรียบรไพศาล (จุฬาฯ)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ. ดร. นวลน้อย ตริรัตน์
เดือน/ปี	ปีการศึกษา 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ ศึกษาการปรับตัวของรายรับและรายจ่ายรัฐบาลต่อภาวะเงินเฟ้อในประเทศไทย โดยต้องการทดสอบสมมุติฐานของ Agheveli และ Khan (1978) ที่ว่า รายจ่ายรัฐบาลจะมีการปรับตัวต่อภาวะเงินเฟ้อได้รวดเร็วกว่ารายรับรัฐบาลและขนาดของการปรับตัวต่อภาวะเงินเฟ้อของรายจ่ายรัฐบาลจะมีมากกว่ารายรับรัฐบาล ยังคงเป็นจริงในกรณีของประเทศไทย ในระยะเวลาที่ศึกษาหรือไม่
ข้อมูลที่ใช้	ใช้ข้อมูลทศนิยมรายไตรมาสตั้งแต่ปี 2525 (เป็นปีที่รัฐบาลได้หันมาใช้วินัยทางการเงินคลังอันเป็นผลมาจากวิกฤตการณ์เงินคงคลัง) จนถึงปี 2528 ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ 1) รายรับรวมจะเป็นรายรับที่เกิดจากภาษีอากรและที่มีใช่ภาษีอากร ในการพิจารณารายรับรัฐบาลแยกประเภทนั้นจะใช้รายรับที่เกิดจากภาษีอากรเท่านั้น 2) รายจ่ายรวมแบ่งเป็นรายจ่ายจำแนกตามลักษณะเศรษฐกิจและรายจ่ายจำแนกประเภทตามลักษณะงาน
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	ใช้แนวคิดของ Agheveli และ Khan (1978) ที่อธิบายถึงปัจจัยที่กำหนดความสัมพันธ์กันของปริมาณเงินกับภาวะเงินเฟ้อ ตลอดจนลักษณะการปรับตัวของรายรับและรายจ่ายรัฐบาล ซึ่งแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ในลักษณะที่ส่งผลกระทบซึ่งกันและกัน (Two-way Causality) ระหว่างปริมาณเงินและภาวะเงินเฟ้อจากการดำเนินนโยบายขาดดุลทางการคลัง
แบบจำลอง-เครื่องมือ	1) แบบจำลองการคาดคะเนอัตราเงินเฟ้อ โดยระดับราคาที่คาดคะเนพิจารณาจากการปรับค่าความผิดพลาดในการคาดคะเนระดับราคาในอดีต 2) สมการรายจ่ายรัฐบาลแยกประเภทได้แก่ รายจ่ายประจำ รายจ่ายการลงทุน รายจ่ายทางด้านเศรษฐกิจ รายจ่ายทางด้านสังคม รายจ่ายทางด้านป้องกันประเทศ รายจ่ายทางด้านบริหารและบริการทั่วไป และรายจ่ายอื่นๆ โดยขนาดของรายจ่ายรัฐบาลที่แท้จริงขึ้นอยู่กับระดับของรายได้ประชาชาติที่แท้จริง 3) สมการรายรับรัฐบาลในแต่ละประเภทได้แก่ ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ภาษีเงินได้นิติบุคคล ภาษีการค้า ภาษีสรรพสามิต ภาษีนำเข้า ภาษีอื่นๆ โดยรายรับรัฐบาลที่เป็นตัวเงินขึ้นอยู่กับ

กับรายได้ประชาชาติที่เป็นตัวเงิน การประมาณค่าสมการใช้วิธีกำลังสองน้อยที่สุด (OLS) และให้การประมาณค่าแบบ Three-Stage Least Square (3SLS) กับสมการทั้งหมดเนื่องจากเป็นระบบสมการแบบ Simultaneous ซึ่งมีความเกี่ยวเนื่องกันทั้งระบบเพื่อให้ได้ค่าสัมประสิทธิ์ที่เหมาะสมที่สุด

สรุปโดยย่อ

การศึกษาพบว่า สมมุติฐานของ Aghevoli และ Khan ไม่สามารถอธิบายกระบวนการการคลังของไทยในช่วงปีพ.ศ. 2525-2538 ได้ เนื่องจากรายรับของรัฐบาลมีการปรับตัวต่อภาวะเงินเฟ้อรวดเร็วกว่าการปรับตัวของรายจ่ายรัฐบาล และทางด้านค่าความยืดหยุ่นของรายรับรัฐบาลต่อรายได้ประชาชาติก็มีค่าที่สูงกว่าค่าความยืดหยุ่นของรายจ่ายรัฐบาลต่อรายได้ประชาชาติด้วย ทั้งนี้เนื่องจากผลของการที่ภาคเอกชนที่เข้ามา มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาประเทศแทนที่ภาครัฐบาลและเนื่องจากรายจ่ายรัฐบาลเป็นไปในแนวนุรักษนิยมตั้งแต่ปี พ.ศ. 2525 ตั้งแต่เกิดวิกฤตการณ์เงินคดคลังในปี พ.ศ. 2523-2524 ประกอบกับภาวะเศรษฐกิจที่รุ่งเรืองในช่วงปี พ.ศ. 2531-2538 ได้ส่งผลให้มีการเกินดุลงบประมาณตั้งแต่ปี พ.ศ. 2531 เป็นต้นมา รัฐบาลจึงไม่ต้องชดเชยการขาดดุลปริมาณเงินจึงไม่เพิ่มขึ้นมากนัก รัฐบาลจึงสามารถรักษาภาวะเงินเฟ้อในระดับต่ำไว้ได้และไม่ก่อให้เกิดวัฏจักรดังที่กล่าวมา

ชื่อผลงาน	การปรับตัวของอัตราดอกเบี้ยระยะสั้นในประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นายวิโชติ ตั้งศักดิ์พร (มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ.ดร. ภาณุพงศ์ นิธิประภา
เดือน/ปี	1 ธันวาคม 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ ทดสอบความสัมพันธ์ในระยะยาวระหว่างอัตราดอกเบี้ยระยะสั้นในประเทศไทยกับปัจจัยทางด้านต่างประเทศและปัจจัยทางการเงินภายในประเทศ ✦ ศึกษาการปรับตัวในระยะสั้นของอัตราดอกเบี้ยระยะสั้นในประเทศไทยในการตอบสนองกับการเปลี่ยนแปลงของทั้งปัจจัยทางด้านต่างประเทศและปัจจัยทางการเงินภายในประเทศและนำเอาผลที่ได้มาใช้ในการคาดการณ์การเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ยระยะสั้น
ข้อมูลที่ใช้	ใช้ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) รายเดือนตั้งแต่มกราคม พ.ศ. 2532-พฤศจิกายน พ.ศ. 2539 และข้อมูลรายวันในช่วงตั้งแต่วันที่ 2 พฤษภาคม พ.ศ. 2539- 31 มกราคม พ.ศ. 2540 โดยใช้อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ยืมระหว่างธนาคาร (Interbank Interest Rates) เป็นตัวแทนของอัตราดอกเบี้ยระยะสั้นภายในประเทศ
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	การศึกษาปัจจัยกำหนดอัตราดอกเบี้ยระยะสั้นจะศึกษาจากปัจจัยกำหนดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ยืมระหว่างธนาคารซึ่งจะขึ้นกับทั้งอุปสงค์และอุปทานของเงินทุนในตลาดเงินกู้ยืมระหว่างธนาคาร การประมาณอุปสงค์และอุปทานของเงินทุนในตลาดเงินกู้ยืมระหว่างธนาคารจะใช้ทฤษฎี Theory of Portfolio Allocation ของ Amano (1973), Chotechuan Teerakajornchote (1988) และ Natachai Boonyaprapatsara (1996) โดยมีหลักการที่สำคัญคือ ธนาคารพาณิชย์จะดำรงสินทรัพย์สำรองตามกฎหมายและการถือเงินสำรองน้อยเกินไป จะมีผลต่อความมั่นคงของธนาคาร แต่ถ้าธนาคารถือเงินสำรองส่วนเกินมากเกินไป ก็จะเป็นต้นทุนค่าเสียโอกาสของเงินทุนส่วนเกินนั้น การบริหารเงินสำรองดังกล่าวสามารถทำได้โดยการจัดสรรการการกู้ยืมระยะสั้นจากแหล่งต่างๆ เพื่อจะได้รับต้นทุนต่ำที่สุดและรายได้สูงที่สุด ภายใต้ข้อจำกัดของผลตอบแทนและความเสี่ยงของการกระทำดังกล่าวทำให้เกิดเป็นอุปสงค์และอุปทานของเงินทุนในตลาดเงินกู้ยืมระหว่างธนาคาร

แบบจำลอง-เครื่องมือ การทดสอบความสัมพันธ์ในระยะยาวของอัตราดอกเบี้ยระยะสั้นภายในประเทศกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องใช้การทดสอบ Co-integration ด้วยวิธี 2-Step Approach ของ Engel and Granger (1987) และทำการประมาณแบบจำลองแสดงการปรับตัวในระยะสั้นของอัตราดอกเบี้ยระยะสั้นในประเทศไทยต่อการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรที่เกี่ยวข้องในรูปแบบของ Error Correction Model (ECM) เนื่องจากวิธี Co-Integration and Error Correction Model สามารถนำมาใช้กับแบบจำลองที่ประกอบไปด้วยตัวแปรที่มีลักษณะเป็น Non-Stationary ได้โดยให้ผลการศึกษาที่น่าเชื่อถือมากกว่าการประมาณแบบจำลองด้วยวิธี OLS อย่างเดียว

สรุปโดยย่อ

จากผลการศึกษาพบว่า อัตราดอกเบี้ยระยะสั้นจากการปรับตัวของอัตราดอกเบี้ยในตลาดเงินกู้ยืมระหว่างธนาคาร การศึกษานี้มีการตั้งสมมุติฐานของตัวแปรที่มีผลกับการปรับตัวของอัตราดอกเบี้ยได้แก่ อัตราดอกเบี้ยต่างประเทศ (Sibor), Forward Difference ของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศล่วงหน้าหรือ Swap Rate, อัตราดอกเบี้ยในตลาดซื้อคืนพันธบัตร, สัดส่วนการเพิ่มขึ้นของปริมาณสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์และสัดส่วนการเพิ่มขึ้นของปริมาณเงินฝากของธนาคารพาณิชย์ จากผลการศึกษาทดสอบ Co-integration พบว่า มีความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพในระยะยาวระหว่างอัตราดอกเบี้ย Interbank กับอัตราดอกเบี้ยต่างประเทศ Forward Difference อัตราดอกเบี้ยในตลาดซื้อคืนพันธบัตรและสัดส่วนการเพิ่มขึ้นของปริมาณสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ในทิศทางเดียวกัน และกับสัดส่วนการเพิ่มขึ้นของปริมาณเงินฝากของธนาคารพาณิชย์ในทิศทางตรงกันข้าม ซึ่งตรงกับสมมุติฐานเบื้องต้น สำหรับการเปลี่ยนแปลงของ Forward Difference ซึ่งจะกระทบกับต้นทุนการกู้ยืมจากต่างประเทศและผลตอบแทนที่คาดว่าจะได้รับจากการเก็งกำไรในตลาดเงินตราต่างประเทศ มีผลกับการเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ย interbank ในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญ แสดงให้เห็นถึงผลของปัจจัยต่างประเทศต่อการปรับตัวในระยะสั้นของอัตราดอกเบี้ยระยะสั้นภายในประเทศ นอกจากนี้ การเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ย Interbank ยังขึ้นกับการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยทางการเงินภายในประเทศด้วย กล่าวคือ อัตราดอกเบี้ย Interbank มีการตอบสนองกับการเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ยในตลาดซื้อคืนพันธบัตรมากกว่าทั้งการเปลี่ยนแปลงของปริมาณสินเชื่อและเงินฝากของธนาคารพาณิชย์ ซึ่งมีผลใกล้เคียงกัน

ชื่อผลงาน	การปรับอัตราเงินเดือนข้าราชการและดัชนีค่าครองชีพ
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. นิลุบล เครือณพรัตน์ (มหาวิทยาลัยรามคำแหง)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ.ดร. รวงทอง ชัยประสพ
ปีที่เสนอ	2538
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อศึกษาว่าการปรับอัตราเงินเดือนข้าราชการในแต่ละครั้งเหมาะสมหรือไม่เมื่อเปรียบเทียบกับอัตราค่าครองชีพ + เพื่อเปรียบเทียบอัตราเพิ่มของเงินเดือนข้าราชการกับดัชนีค่าครองชีพ
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทุติยภูมิแบบรายปี โดยใช้ข้อมูลด้านอัตราเงินเดือนข้าราชการ 5 บัญชีได้แก่ ข้าราชการพลเรือน, ข้าราชการทหาร, ข้าราชการตำรวจ, ข้าราชการฝ่ายตุลาการและข้าราชการฝ่ายอัยการ ในช่วงปี พ.ศ. 2531 – พ.ศ. 2538 ซึ่งมีการปรับอัตราเงินเดือนรวม 4 ครั้ง และข้อมูลดัชนีค่าครองชีพตั้งแต่ปี พ.ศ. 2527 – พ.ศ. 2537 จากสินค้า 8 หมวดได้แก่ หมวดอาหารและเครื่องดื่ม, หมวดเครื่องนุ่งห่ม, หมวดการบันเทิง, หมวดการตรวจรักษาและบริการ, หมวดยาสูบและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, หมวดบริการขนส่งและการสื่อสาร, หมวดยานพาหนะและหมวดเคหะสถาน ทั้งนี้จะเน้นเฉพาะข้าราชการในเขตกรุงเทพฯ เป็นหลักและการปรับอัตราเงินเดือนครั้งหลังสุดเป็นสำคัญ
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัยทฤษฎีพฤติกรรมผู้บริโภคที่ว่า การตัดสินใจของผู้บริโภคในการเลือกซื้อสินค้าและบริการซึ่งมีสมมติฐานว่าผู้บริโภคต้องมีเหตุผล บริโภคสินค้าเพื่อให้ได้รรถประโยชน์สูงสุด (Maximize Utility) บนเส้นความพอใจเท่า (Indifference Curve) ภายใต้งบประมาณจำกัด
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้การวิเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative Analysis) โดยจะใช้ Cobb-Douglass Utility Function ในการศึกษาครั้งนี้ จะใช้วิธีการ Seemingly Unrelated Regression ในการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์ และใช้โปรแกรม TSP ช่วยในการประมวลผล
สรุปโดยย่อ	ผลจากการศึกษาพบว่า การปรับบัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการทุกครั้งมีอัตราการเพิ่มสูงขึ้นมากกว่าการเพิ่มขึ้นของดัชนีค่าครองชีพ โดยในการปรับอัตราเงินเดือนครั้งหลังสุด (ปี พ.ศ. 2538) เพิ่มขึ้นร้อยละ 14-16 ในขณะที่ดัชนีค่าครองชีพเพิ่มขึ้นร้อยละ 10.46 หรืออีกนัยหนึ่งก็คือการปรับอัตราเงินเดือนครั้งหลังสุดมีค่าเพิ่มขึ้นสูงกว่าดัชนีค่าครองชีพโดยเฉลี่ยประมาณร้อยละ 5 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเมื่อมีการปรับอัตราเงินเดือน

แล้วข้าราชการมีมาตรฐานการครองชีพที่สูงขึ้นกว่าเดิม แต่ว่าจะอยู่ใน
ระดับที่เหมาะสมหรือไม่นั้นจำเป็นต้องมีการศึกษาเพิ่มเติมอีก

ชื่อผลงาน	การเปรียบเทียบความยืดหยุ่นแห่งการทดแทนกันระหว่างสินเชื่อในประเทศและสินเชื่อจากต่างประเทศอันเนื่องมาจากนโยบายการเงินในช่วงก่อนและหลังการเปิดเสรีทางการเงิน
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นาย วิทวัส วัฒนธรรม (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ รสดา เจษฎาพันธ์
เดือน/ปี	พฤษภาคม 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ ศึกษาบทบาทของนโยบายการเงินที่มีต่อสินเชื่อในประเทศและต่างประเทศของภาคเอกชนของประเทศไทย + ศึกษาความยืดหยุ่นของการทดแทนกันของสินเชื่อในประเทศและต่างประเทศของภาคเอกชนของประเทศไทยก่อนและหลังการเปิดเสรีทางการเงิน
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทุติยภูมิรายไตรมาสตั้งแต่ ไตรมาสที่ 1 พ.ศ. 2527 – ไตรมาสที่ 2 พ.ศ. 2539 โดยแบ่งข้อมูลออกเป็น 2 ช่วงคือช่วงก่อนเปิดเสรีทางการเงินไตรมาสที่ 1 พ.ศ. 2527 – ไตรมาสที่ 2 พ.ศ. 2533 และช่วงหลังเปิดเสรีทางการเงิน ไตรมาสที่ 3 พ.ศ. 2533 – ไตรมาสที่ 2 พ.ศ. 2539 ส่วนข้อมูลด้านอัตราดอกเบี้ยมาตรฐานของธนาคารแห่งประเทศไทยจะใช้อัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ของธนาคารแห่งประเทศไทยที่คิดต่อธนาคารพาณิชย์ไทย, สินเชื่อจากต่างประเทศของภาคเอกชนจะใช้อัตราดอกเบี้ยของสินเชื่อจากต่างประเทศแทน ส่วนนโยบายการเงินจะเน้นที่ความสำคัญของการเปลี่ยนแปลงอัตราดอกเบี้ยมาตรฐานเป็นสำคัญ
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	แนวคิดทางการดำเนินนโยบายการเงินเพื่อประโยชน์ทางเศรษฐกิจใน 2 ด้านคือ เพื่อทำให้ประเทศมีความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจต่อไปเรื่อยๆ อย่างไม่หยุดยั้ง (dynamic monetary policy) และเพื่อป้องกันกันการเปลี่ยนแปลงปริมาณเงินและสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ (defensive monetary policy)
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ได้สร้างแบบจำลองแสดงความสัมพันธ์ของสินเชื่อในประเทศและสินเชื่อต่างประเทศ และกะประมาณค่าด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (OLS) และอาศัยแนวคิดของสมการอรรถประโยชน์ (utility function) โดยใช้วิธี Lagrange multiplier ในการคำนวณหาค่าความพอใจสูงสุด
สรุปโดยย่อ	ในอดีตที่ผ่านมาโดยส่วนใหญ่ธนาคารแห่งประเทศไทยจะใช้การควบคุมโดยตรงต่อตัวแปรเป้าหมายทางการเงิน โดยเฉพาะมาตรการทางด้าน

อัตราดอกเบี้ยในการควบคุมการหด-ขยายตัวของสินเชื่อภายในประเทศ แต่ภายหลังจากการเปิดเสรีทางการเงินแล้วมาตรการควบคุมส่วนใหญ่จะให้ความสำคัญไปในด้านคุณภาพของสินเชื่อโดยผ่านกลไกตลาด และการควบคุมความมั่นคงของสถาบันการเงินในการบริหารสินเชื่อแทนการควบคุมโดยตรง และส่งผลให้สินทรัพย์ต่างประเทศเพิ่มขึ้นซึ่งจะไปมีผลต่อสภาพคล่องทางการเงินของธนาคารพาณิชย์ ทำให้ธนาคารพาณิชย์มีความต้องการที่จะขยายสินเชื่อภายในประเทศเพิ่มขึ้น โดยที่แบบจำลองที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้สามารถอธิบายความสัมพันธ์ของสินเชื่อในประเทศและจากต่างประเทศได้ร้อยละ 94.78 ก่อนการเปิดเสรีทางการเงิน และร้อยละ 99.79 ภายหลังจากการเปิดเสรีทางการเงิน ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 และในด้านการศึกษาถึงความยืดหยุ่นนั้นพบว่า ภายหลังจากการเปิดเสรีทางการเงินนั้นความสำคัญของอัตราดอกเบี้ยต่างประเทศลดลงในด้านการขอสินเชื่อ ทั้งนี้เนื่องมาจากการเชื่อมโยงของระบบการเงินระหว่างประเทศไทยกับต่างประเทศเพิ่มมากขึ้นทำให้การเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ยมาตรฐานภายในประเทศและต่างประเทศมีความสอดคล้องกันมากขึ้น

ชื่อผลงาน	การเปรียบเทียบประสิทธิภาพในการทำกำไรจากการลงทุนทางอ้อมโดยผ่านการลงทุนในหน่วยลงทุน กับการลงทุนทางตรงโดยผ่านการลงทุนในหลักทรัพย์กลุ่มธนาคารพาณิชย์ และกลุ่มบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. นัญชลิ ภิญญธราดล (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ.ดร. สมพงษ์ อรพินท์
เดือน/ปี	พฤษภาคม 2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อศึกษาอัตราผลตอบแทนและความเสี่ยงของการลงทุนใน 2 รูปแบบ คือ การลงทุนทางอ้อมโดยการซื้อหน่วยลงทุนจากกองทุนรวมและการลงทุนทางตรงในหุ้นกลุ่มธนาคารพาณิชย์และกลุ่มเงินทุนและหลักทรัพย์ + เพื่อศึกษาถึงแนวทางการลงทุน โดยการเปรียบเทียบวิธีการลงทุนทั้ง 2 ประเภท ดังกล่าว
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทุติยภูมิรายเดือนตั้งแต่ ม.ค. 2535 - ธ.ค. 2538 รวม 48 เดือน โดยให้ราคาหลักทรัพย์ในวันทำการซื้อขายสุดท้ายของเดือนมาทำการศึกษา หน่วยลงทุนที่นำมาศึกษาได้แก่ร่วมพัฒนาสอง (RPF2), สินิบุญญ โญสี (SP4), สินิบุญญห้า (SP5), ทรัพย์ทวีสอง (SW2) และธนภูมิ (TNP) กลุ่มธนาคารพาณิชย์ได้แก่ ธนาคารกรุงเทพ, ธนาคารเอเซีย, ธนาคารกรุงไทย, ธนาคารกสิกรไทย และ ธนาคารทหารไทย กลุ่มบริษัทเงินทุนและหลักทรัพย์ได้แก่บริษัท ธนสยาม, จีเอฟ, ธนชาติ, ภัทรธนกิจ และเอกธำรง ซึ่งใช้สภาพคล่องหรือมูลค่าและปริมาณการซื้อขายที่มีสภาพคล่องสูงเป็นเกณฑ์ในการคัดเลือก
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	ได้แก่ทฤษฎีตลาดทุน (Capital Market Theory), แบบจำลองการประเมินราคาสินทรัพย์ทุน (Capital Asset Pricing Model : CAPM), แนวคิดทางด้านอัตราผลตอบแทนของหลักทรัพย์ โดยเส้นตลาดหลักทรัพย์ (Security Market Line : SML)
แบบจำลอง-เครื่องมือ	อาศัย CAPM และนำข้อมูลมาคำนวณหาค่าอัตราผลตอบแทนของตลาด, อัตราผลตอบแทนของหน่วยลงทุน, อัตราผลตอบแทนของหลักทรัพย์กลุ่มธนาคารพาณิชย์และกลุ่มเงินทุนหลักทรัพย์ และอัตราผลตอบแทนของหลักทรัพย์ที่ไม่มีความเสี่ยง หลังจากนั้นจะนำเอาอัตราผลตอบแทนของหลักทรัพย์แต่ละชนิดมาคำนวณหาความเสี่ยง และอัตราผลตอบแทนที่

คาดหวัง ส่วนการวัดประสิทธิภาพของการบริหารหลักทรัพย์นั้นจะใช้เครื่องมือ 3 แบบได้แก่ Sharpe's Index, Treynor's Index และ Jensen's Index

สรุปโดยย่อ

จากผลการศึกษาด้านอัตราผลตอบแทนและความเสี่ยงพบว่า การลงทุนในกลุ่มธนาคารพาณิชย์ และกลุ่มเงินทุนหลักทรัพย์ให้อัตราผลตอบแทนที่สูงกว่าการลงทุนผ่านกองทุนรวมโดยการเข้าซื้อหน่วยลงทุน และเมื่อพิจารณาในแต่ละหลักทรัพย์พบว่า หลักทรัพย์ของธนาคารกรุงเทพ และของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ธนชาติ ต่างก็ให้อัตราผลตอบแทนสูงสุดในแต่ละกลุ่ม (72.92% และ 204.45% ต่อปี ตามลำดับ) ขณะที่หลักทรัพย์ของธนาคารกรุงเทพ และของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ จี เอฟ นั้นให้อัตราผลตอบแทนที่ต่ำที่สุดของแต่ละกลุ่ม (44.59% และ 75.12% ต่อปีตามลำดับ)

แต่อย่างไรก็ตามอัตราผลตอบแทนดังกล่าวก็ยังสูงกว่าอัตราผลตอบแทนของตลาดหลักทรัพย์โดยรวม สำหรับในด้านความเสี่ยงพบว่า กลุ่มธนาคารพาณิชย์และกลุ่มบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์มีความเสี่ยงสูงกว่าตลาดหลักทรัพย์โดยรวม และคงเป็นความเสี่ยงที่ไม่เป็นระบบในอัตราส่วนที่สูงด้วย ส่วนในหน่วยลงทุนก็พบว่ามีความเสี่ยงสูงด้วยเช่นกัน แต่ยังมีค่าน้อยกว่ากลุ่ม ธนาคารพาณิชย์ และกลุ่มเงินทุนหลักทรัพย์เล็กน้อย และเมื่อนำเอาเส้นตลาดหลักทรัพย์ (Security Market Line : SML) มาพิจารณาร่วมด้วยแล้วก็จะพบว่าหลักทรัพย์ในกลุ่มต่าง ๆ ที่นำมาศึกษานี้ อยู่เหนือเส้น SML ทั้งสิ้น ยกเว้นกลุ่มหน่วยลงทุนซึ่งอยู่ใต้เส้น SML ทั้งหมดเช่นกันกล่าวคือ หลักทรัพย์ในกลุ่มธนาคารพาณิชย์ และกลุ่มเงินทุนหลักทรัพย์ที่นำมาศึกษานี้ให้อัตราผลตอบแทนที่สูงกว่าอัตราผลตอบแทนที่คาดหวังไว้ หรือมีราคาต่ำกว่ามูลค่าที่แท้จริง (Underpriced) ในขณะที่หน่วยลงทุนที่นำมาศึกษานี้ให้อัตราผลตอบแทนที่ต่ำกว่าอัตราผลตอบแทนที่คาดหวังไว้ หรือมีราคาสูงกว่ามูลค่าที่แท้จริง (Overpriced) ส่วนในผลการศึกษาด้านการวัดประสิทธิภาพการบริหารหลักทรัพย์ พบว่าหลักทรัพย์ในกลุ่มธนาคารพาณิชย์ และกลุ่มเงินทุนหลักทรัพย์มีประสิทธิภาพในการบริหารหลักทรัพย์สูงกว่าของตลาดหลักทรัพย์โดยรวม ส่วนหน่วยลงทุนที่นำมาศึกษาค้นว่ามีประสิทธิภาพที่ต่ำกว่าตลาดทั้งสิ้น

สรุปโดยรวมได้ว่าการลงทุนโดยตรงของนักลงทุนในกลุ่มหลักทรัพย์ธนาคารพาณิชย์ และกลุ่มบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ในช่วงเวลาดังกล่าว

จะได้รับอัตราผลตอบแทนที่สูงกว่าตลาดโดยรวม และสูงกว่าวิธีการลงทุนทางอ้อมโดยซื้อหน่วยลงทุนที่คัดเลือกมา นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มธนาคารพาณิชย์และกลุ่มบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ มีประสิทธิภาพการบริหารหลักทรัพย์สูงกว่าตลาดโดยรวมและสูงกว่าหน่วยลงทุนที่นำมาศึกษาด้วย

ชื่อผลงาน	การเปรียบเทียบผลของการลงทุนภายในประเทศและการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่มีต่อการเจริญเติบโตและการจ้างงานของอุตสาหกรรมสิ่งทอของประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. รัชณี กิระวิสาสกิจ (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ. มานวิภา อินทรทัต
เดือน/ปี	ตุลาคม 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ ศึกษาสภาพโดยทั่วไปของอุตสาหกรรมสิ่งทอในประเทศไทย + ศึกษาผลกระทบของการลงทุนภายในประเทศเปรียบเทียบกับ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมสิ่งทอที่มีผลต่อการเจริญเติบโตและต่อภาวะการจ้างงานของอุตสาหกรรมสิ่งทอของประเทศไทย
ข้อมูลที่ใช้	ข้อมูลส่วนหนึ่งเป็นข้อมูลทุติยภูมิซึ่งได้มาจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน, ธนาคารแห่งประเทศไทย, กระทรวงอุตสาหกรรม และในอีกส่วนหนึ่งเป็นข้อมูลปฐมภูมิซึ่งได้มาจากแบบสอบถามซึ่งส่งทางไปรษณีย์ไปยังผู้ประกอบการที่ได้รับอนุมัติการลงทุนจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ระหว่างปีพ.ศ. 2530-2538 จำนวนทั้งสิ้น 95 ราย* ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ ธ.ค. 2539 - มี.ค. 2540
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	ฟังก์ชันการผลิต (production function) ทั้งในรูปแบบสมการการผลิตกำลังหนึ่ง (linear production function) และสมการการผลิตของคobb-ดักลาส (Cobb-Douglas production function), ทฤษฎีการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ทางด้านผลของการลงทุนในประเทศและการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมสิ่งทอที่มีต่อการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมสิ่งทอนั้น จะใช้วิธีวิเคราะห์เชิงปริมาณโดยสมการถดถอย (regression equation) ในการหาความสัมพันธ์ของตัวแปรต่างๆ ส่วนในด้านผลกระทบที่มีต่อการจ้างงานนั้นจะใช้การวิเคราะห์เชิงพรรณนา
สรุปโดยย่อ	จากการศึกษาพบว่าปัจจัยที่มีผลต่อการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมสิ่งทอมากที่สุดก็คือ อัตราการขยายตัวของมูลค่าการส่งออกของผลิตภัณฑ์สิ่งทอ รองลงมาได้แก่ อัตราการขยายตัวของจำนวนแรงงานในอุตสาหกรรมสิ่งทอ, อัตราการขยายตัวของการลงทุนภายในประเทศในอุตสาหกรรมสิ่งทอและ อัตราการขยายตัวของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมสิ่งทอตามลำดับ โดยที่อัตราการขยายตัวของการลงทุน

ภายในประเทศในอุตสาหกรรมสิ่งทอมีผลต่อการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมสิ่งทอมากกว่า อัตราการขยายตัวของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมสิ่งทอ ส่วนทางด้านผลกระทบต่อภาวะการจ้างงานในอุตสาหกรรมสิ่งทอของประเทศไทยพบว่า การลงทุนภายในประเทศซึ่งส่วนใหญ่เป็นกิจการของคนไทยนั้นสามารถก่อให้เกิดการจ้างงานได้เป็นจำนวนมากกว่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ทั้งนี้มีสาเหตุมาจากหลายๆ ประการด้วยกัน อาทิเช่น กิจการของคนไทยเป็นอุตสาหกรรมที่เน้นการใช้ปัจจัยแรงงาน (labour intensive) ในการผลิต, ที่ตั้งโรงงานก็มีการกระจายตัวไปสู่ภูมิภาคมากกว่า ส่วนการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศนั้นจะเน้นการใช้ปัจจัยทุน (capital intensive) ในการผลิตเป็นหลัก และที่ตั้งโรงงานก็มีการกระจุกตัวอยู่เฉพาะในส่วนของกรุงเทพฯ และปริมณฑลเท่านั้น ทางด้านการฝึกอบรมฝีมือแรงงานนั้นพบว่า กิจการที่เป็นการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมีการฝึกอบรมฝีมือแรงงานมากกว่ากิจการของคนไทย

*หมายเหตุ จำนวนแบบสอบถามที่ได้รับกลับมาและนำมาใช้ในการวิเคราะห์มีจำนวน 23 ตัวอย่างคิดเป็นร้อยละ 24.2

ชื่อผลงาน	การเปรียบเทียบภาวะการแข่งขันและฐานะทางการเงินของบริษัทประกันชีวิต ในประเทศไทยโดยแบ่งตามขนาดธุรกิจ
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. สุกัลยา จัตรงามวิจิตร (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ. สมพงษ์ อรพินท์
เดือน/ปี	ธันวาคม 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ ศึกษาประวัติความเป็นมาวิวัฒนาการและลักษณะการดำเนินธุรกิจของบริษัทประกันชีวิตในประเทศไทย ✦ ศึกษาถึงลักษณะตลาดและภาวะการแข่งขันของอุตสาหกรรมประกันชีวิตในประเทศไทย ✦ ศึกษาเปรียบเทียบฐานะทางการเงินของบริษัทประกันชีวิตในประเทศไทยทั้งในแง่ภาพรวมและเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มบริษัทประกันชีวิตที่มีขนาดธุรกิจแตกต่างกัน
ข้อมูลที่ใช้	โดยแบ่งเป็นกลุ่มบริษัทประกันชีวิตขนาดใหญ่ 4 บริษัท และกลุ่มบริษัทประกันชีวิตขนาดเล็ก 8 บริษัท โดยการนำเอาปริมาณสินทรัพย์รวมของแต่ละบริษัทไปเปรียบเทียบกับปริมาณสินทรัพย์รวมโดยเฉลี่ยของทุกบริษัทเป็นเกณฑ์จำแนก โดยใช้ปีพ.ศ. 2537 เป็นฐาน ส่วนข้อมูลด้านการเงินที่จะทำการศึกษานั้นอยู่ในช่วงปี พ.ศ. 2533-2537
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	แนวคิดทางโครงสร้างตลาด (market structure), พฤติกรรมตลาด, นโยบายราคา (price policy), ความกระจุกตัวของอุตสาหกรรม (concentration), แนวคิดอัตราส่วนทางการเงิน (financial ratio)
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้การวิเคราะห์ทั้งเชิงพรรณนาและเชิงปริมาณ โดยแบ่งเป็นการคำนวณหาค่าระดับการกระจุกตัวของธุรกิจประกันชีวิตด้วยวิธีการวัดระดับการกระจุกตัวทั้งในรูปแบบของ Herfindahl Index และ Concentration Ratio และการเปรียบเทียบฐานะทางการเงินของบริษัทประกันชีวิตทั้งในระดับภาพรวมและระหว่างกลุ่มบริษัทประกันชีวิตขนาดใหญ่และเล็ก โดยอาศัยการวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงินทั้ง 4 ประเภทคือ อัตราส่วนแสดงสภาพคล่อง (Liquidity Ratio), อัตราส่วนแสดงประสิทธิภาพในการดำเนินงาน (Activity Ratio), อัตราส่วนแสดงสภาพความเป็นหนี้ (Leverage Ratio) และอัตราส่วนแสดงความสามารถในการทำกำไร (Profitability Ratio) ซึ่งอัตราส่วนทั้งหมดนี้จะถูกนำมาคำนวณหาค่าเฉลี่ยของอุตสาหกรรมประกันชีวิต, ค่าเฉลี่ยของกลุ่มบริษัทประกันชีวิต

สรุปโดยย่อ

ขนาดใหญ่และขนาดเล็ก โดยวิธีการเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักด้วยมูลค่าเบี้ยประกันภัยรับสุทธิ (net premium)

จากผลการศึกษาพบว่าบริษัทประกันชีวิตมีการกระจุกตัวในภาพรวมของอุตสาหกรรมพอสมควร แต่มีระดับการกระจุกตัวในกลุ่มธุรกิจประกันชีวิตขนาดใหญ่จำนวนไม่กี่รายที่สูงมาก และมีแนวโน้มที่ระดับการกระจุกตัวจะเพิ่มสูงขึ้นอีก แสดงให้เห็นว่าธุรกิจประกันชีวิตในประเทศไทยมีลักษณะทางโครงสร้างตลาดที่เข้าใกล้ตลาดผู้ขายน้อยราย (Oligopoly) มีภาวะการแข่งขันในตลาดน้อย โดยมีการแข่งขันกันเฉพาะในกลุ่ม Dominant Firm เพียงไม่กี่รายและเป็นการแข่งขันแบบไม่ใช้ราคา นอกจากนี้กลุ่มบริษัทประกันชีวิตขนาดใหญ่ใหญ่จำนวนไม่กี่รายนี้กลับมีความได้เปรียบทางการแข่งขันเป็นอย่างมากเมื่อเทียบกับกลุ่มบริษัทประกันชีวิตขนาดเล็กที่มีจำนวนมากกว่ามาก ส่วนทางด้านการวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงินพบว่ากลุ่มบริษัทประกันชีวิตขนาดใหญ่มีศักยภาพและความแข็งแกร่งสูงกว่ากลุ่มบริษัทประกันชีวิตขนาดเล็กและอุตสาหกรรมประกันชีวิตโดยเฉลี่ยในเกือบทุกๆ ด้าน ยกเว้นในส่วน of สภาพความเป็นหนี้เท่านั้น เพราะว่ากลุ่มบริษัทประกันชีวิตขนาดใหญ่มีการใช้เงินทุนจากหนี้สินในอัตราที่สูงนั่นเอง

ชื่อผลงาน	การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการคุ้มครองอุตสาหกรรมในประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นส. วรณ มีรอด (จุฬาฯ)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ. ดร. ไพฑูรย์ วิบูลชุตติกุล
เดือน/ปี	ปีการศึกษา 2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการคุ้มครองอุตสาหกรรมในทศวรรษ 1990 อันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงมาตรการภาษีศุลกากรและมาตรการที่ไม่ใช่ภาษี ✦ เพื่อเปรียบเทียบผลของอัตราการคุ้มครองของอุตสาหกรรมในปี 2533 2535 2538 และ 2540 ข้อมูลที่ใช้ ใช้ข้อมูลทศนิยมตามตาราง ปัจจัย-ผลผลิต (ตั้งแต่รหัสที่ 43-134) ครอบคลุมอุตสาหกรรม 89 ประเภท ข้อมูลที่ใช้ศึกษาอัตราการคุ้มครองอุตสาหกรรมประกอบด้วยข้อมูลด้านปริมาณการนำเข้า-ส่งออก, อัตราภาษีทั้งที่เก็บตามกฎหมายและที่เก็บได้จริง, ข้อมูลด้านปริมาณการผลิตและสัมประสิทธิ์ของปัจจัยการผลิตซึ่งเป็นข้อมูลในทศวรรษ 1990
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	แนวคิดเกี่ยวกับการวัดอัตราการคุ้มครองมีอยู่ว่า การใช้มาตรการภาษีนั่นก่อให้เกิดผลด้านการคุ้มครองต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศที่ผลิตสินค้าแข่งขันกับการนำเข้าเพราะทำให้ผู้ผลิตภายในประเทศสามารถทำการผลิตหรือขยายการผลิตด้วยต้นทุนที่สูงกว่าต้นทุนที่แท้จริงของสินค้านั้นๆ ทั้งนี้เนื่องจากการเก็บภาษีนำเข้าทำให้ผู้ผลิตภายในประเทศสามารถขายสินค้าที่ตนผลิตได้ในราคาที่สูงขึ้นและสามารถทำธุรกิจต่อไปได้ ในระยะแรกคนทั่วไปจะเข้าใจว่า อัตราการคุ้มครองที่ผู้ผลิตได้รับคือ อัตราการคุ้มครองตามราคา (Nominal Rates of Protection) เนื่องจากการผลิตสินค้าจำเป็นต้องมีการใช้วัตถุดิบในการผลิตซึ่งก็ถูกเก็บภาษีนำเข้าด้วยเช่นกัน จึงทำให้การใช้อัตราการคุ้มครองอุตสาหกรรมภายในประเทศจากอัตราภาษีที่ปรากฏไม่ได้สะท้อนการคุ้มครองที่แท้จริงที่อุตสาหกรรมได้รับ ทำให้ Johnson และ Corden (1971) เสนอการใช้อัตราการคุ้มครองที่แท้จริงขึ้น
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้การคำนวณอัตราการคุ้มครองตามราคา, การคำนวณอัตราการคุ้มครองที่แท้จริงของ Balassa (1971) เกิดจากมูลค่าของสินค้าที่ผลิตภายในประเทศบวกด้วยมูลค่าการอุดหนุนลบด้วยมูลค่าของปัจจัยการผลิตประเภทที่มีการค้าระหว่างประเทศทั้งที่ผลิตได้ภายในประเทศและที่นำเข้า

เข้าจากต่างประเทศ และการคำนวณอัตราการคุ้มครองที่แท้จริงของ Corden (1971) เกิดจากมูลค่าของสินค้าที่ผลิตภายในประเทศลบด้วยมูลค่าของปัจจัยการผลิตประเภทที่มีการค้าระหว่างประเทศทั้งที่ผลิตได้ภายในประเทศและจากการนำเข้า

สรุปโดยย่อ

การศึกษาอัตราการคุ้มครองตามราคาในปี 2533 2535 2538 และ 2540 โดยใช้อัตราภาษีตามกฎหมายพบว่า อุตสาหกรรมของไทยโดยรวมมีอัตราการคุ้มครองตามราคาเฉลี่ยเท่ากับร้อยละ 40.00 39.71 18.81 และ 14.17 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่า อัตราการคุ้มครองตามราคาเฉลี่ยของอุตสาหกรรมในแต่ละปีลดลงโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงก่อนและหลังการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างภาษี ในส่วนของอัตราการคุ้มครองตามราคาที่คำนวณจากอัตราภาษีที่เก็บได้จริงนั้นมีค่าไม่ถึงครึ่งหนึ่งของอัตราภาษีตามกฎหมายยกเว้นคือ อัตราการคุ้มครองตามราคาโดยใช้อัตราภาษีที่เก็บได้จริงมีค่าเท่ากับร้อยละ 15.15 13.38 8.62 และ 6.92 ในปี 2533 2535 2538 และ 2540

อย่างไรก็ตาม การศึกษาอัตราการคุ้มครองตามราคาในช่วงพ.ศ. 2533-2540 พบว่า แม้ว่าอัตราการคุ้มครองตามราคาจะมีค่าสูงมากโดยเฉพาะเมื่อพิจารณาจากอัตราภาษีตามกฎหมายแต่ไม่ได้หมายความว่า อุตสาหกรรมที่มีค่า NRP สูงจะต้องเป็นอุตสาหกรรมที่รัฐต้องการให้ความคุ้มครองและความลำเอียงที่เกิดจากมาตรการภาษียังคงมีอยู่แม้ว่า โดยภาพรวมแล้ว อุตสาหกรรมจะได้รับการคุ้มครองที่ลดลง แต่ความแตกต่างของอัตราภาษีรายอุตสาหกรรมซึ่งวัดโดยค่าความแปรปรวนยังลดลงไม่มากนัก

ในด้านของอัตราการคุ้มครองที่แท้จริงตามแนวคิดของ Balassa โดยใช้อัตราภาษีตามกฎหมายในปี 2533 2535 2538 และ 2540 พบว่า อุตสาหกรรมไทยมีค่า ERP เฉลี่ยเท่ากับร้อยละ 95.52 56.79 23.81 และ 14.78 ตามลำดับ ขณะที่ ERP ตามแนวคิดของ Corden ในช่วงเวลาเดียวกันมีค่าเท่ากับร้อยละ 53.13 48.28 21.48 และ 14.73 ตามลำดับ ในด้านของ ERP ที่คำนวณจากอัตราภาษีที่เก็บได้จริง ตามแนวคิดของ Balassa มีค่าเท่ากับร้อยละ 32.04 28.33 16.18 และ 12.48 ขณะที่ ERP ตามแนวคิดของ Corden มีค่าเท่ากับร้อยละ 15.58 13.51 7.65 และ 6.37 ตามลำดับ

โดยสรุปแล้ว นโยบายการปรับลดภาษีและการปรับเปลี่ยนโครงสร้างภาษีตามแผนการปรับลดจำนวนอัตราภาษีจาก 39 อัตรา ให้เหลือ 6 อัตรานั้น ถ้าหากสามารถนำไปปฏิบัติเป็นรูปธรรมได้แล้ว จะช่วยให้ระบบภาษีมีความเป็นกลางมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม โครงสร้างภาษีจากต้นทศวรรษ 1990 ถึงปัจจุบันยังคงจะต้องปรับทางด้านความเป็นกลางต่อไป เนื่องจากอุตสาหกรรมทดแทนการนำเข้ายังคงเป็นอุตสาหกรรมที่ได้รับการคุ้มครองสูงสุด ขณะที่อุตสาหกรรมส่งออกมีอัตราการคุ้มครองที่แท้จริงต่ำ

ชื่อผลงาน	การผลิตและการส่งออกผลิตภัณฑ์ข้าวของไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. อรุณญา ทรัพย์ประเสริฐ (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ. จีรพรรณ กุลดิลก
เดือน/ปี	พฤษภาคม 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ ศึกษาการผลิตและการส่งออกผลิตภัณฑ์ข้าวของไทย ตลอดจนช่องทางในการขยายการส่งออกผลิตภัณฑ์ข้าวของไทย + ศึกษามาตรการและนโยบายของรัฐบาลในการส่งเสริมการผลิตและการส่งออกผลิตภัณฑ์ข้าวของไทย + ศึกษามาตรการกีดกันทางการค้าของประเทศคู่ค้าสำคัญที่มีผลกระทบต่อการส่งออกผลิตภัณฑ์ข้าวของไทย
ข้อมูลที่ใช้	ใช้ข้อมูลปฐมภูมิโดยการออกแบบสอบถามทางไปรษณีย์ไปยังโรงงานแปรรูปต่างๆ จำนวน 652 โรงงานในปี พ.ศ. 2537 โดยการสุ่มเลือกแบบ random มาจำนวน 100 โรงงานและได้รับการตอบแบบสอบถามกลับมาเป็นจำนวน 25 ชุด นอกจากนี้ยังได้ใช้ข้อมูลทุติยภูมิจากแหล่งข้อมูลต่างๆ ในช่วงปี พ.ศ. 2531-2538 ทั้งนี้ผลิตภัณฑ์ข้าวในการศึกษานี้จะใช้ตัวแทนเพียง 5 ผลิตภัณฑ์เท่านั้นคือ แป้งข้าวเจ้า, แป้งข้าวเหนียว, เส้นหมี่ ก๋วยเตี๋ยว, ขนมปังกรอบและแป้งแผ่น
ทฤษฎีและแนวคิดที่ใช้	ได้แก่ทฤษฎีการได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ (comparative advantage) ที่คิดค้นโดย David Ricardo และแนวคิดความได้เปรียบด้านการแข่งขัน (competitive advantage)
แบบจำลอง-เครื่องมือ	อาศัยการวิเคราะห์ทั้งในเชิงพรรณนาและเชิงปริมาณ โดยที่การศึกษาลู่ทางการส่งออกผลิตภัณฑ์ข้าวของไทย จะพิจารณาจากดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏ (Revealed Comparative Advantage : RCA.)
สรุปโดยย่อ	จากผลการศึกษาพบว่าผลิตภัณฑ์ข้าวของไทยมีมูลค่าการส่งออกเพิ่มขึ้นแต่การส่งออกมีการชะลอตัวลงในปี พ.ศ. 2538 เนื่องมาจากประเทศผู้นำเข้าที่สำคัญ อาทิเช่น ญี่ปุ่น, สหรัฐอเมริกา, สิงคโปร์,ฮ่องกง, มาเลเซีย เป็นต้น ได้ชะลอการนำเข้าลง ผลิตภัณฑ์ข้าวที่มีศักยภาพในการส่งออกสูงก็คือ ขนมปังกรอบและแป้งข้าวโดยเฉพาะแป้งข้าวเหนียวซึ่งสามารถขยายสู่ทางการส่งออกได้ดีในตลาดญี่ปุ่นและประเทศในแถบเอเชียอันได้แก่ มาเลเซีย, ฮ่องกงและสิงคโปร์ ส่วนเส้นหมี่ ก๋วยเตี๋ยวมักมีการส่งออกเพิ่ม

ขึ้นทุกปีแต่ว่ามีอัตราการขยายตัวที่ไม่สูงนัก แบ่งแผนเป็นผลิตภัณฑ์ที่มีมูลค่าการส่งออกลดลงอย่างต่อเนื่อง ส่วนปัญหาในการผลิตและการส่งออกที่สำคัญได้แก่ วัตถุดิบมีคุณภาพไม่สม่ำเสมอ, ขาดแคลนแรงงาน, ขาดความรู้และวิทยาการใหม่ๆ, ปัญหาในการกีดกันทางการค้า เป็นต้น ซึ่งการกีดกันทางการค้าที่พบได้แก่ ในประเทศญี่ปุ่นมีการกำหนดโควตาในการนำเข้าและกำหนดมาตรฐานคุณภาพของแป้งข้าวที่นำเข้า ในสหรัฐอเมริกามีการกำหนดควบคุมด้านคุณภาพของสินค้าข้าวที่นำเข้าในระดับที่ค่อนข้างสูง รวมทั้งการกำหนดคุณสมบัติของปลายผลของสินค้าสุดท้ายในสหภาพยุโรปซึ่งค่อนข้างจะมีมาตรการกีดกันทางการค้าที่เข้มงวดที่สุดเนื่องมาจากจะจะมีการรวมตัวกันเป็นตลาดเดียวในอนาคต โดยที่มีมาตรการควบคุมเพื่อกีดกันตั้งแต่ขั้นตอนการเตรียมการ, ขั้นตอนการดำเนินการผลิต, ขั้นตอนบรรจุหีบห่อ-การเก็บรักษา, การขนส่ง เป็นต้น

ชื่อผลงาน	การระดมทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยกับความจำเป็นโตทางเศรษฐกิจ
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นาย เกษม เลี้ยงพรม (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ. อมรทิพย์ แท้เที่ยงธรรม
เดือน/ปี	กันยายน 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างมูลค่าการระดมทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยกับมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติภายในประเทศเบื้องต้น ✦ ศึกษาความยืดหยุ่นของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเบื้องต้นต่อการระดมทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ✦ ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการระดมทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลรายปีตั้งแต่ปี พ.ศ.2518 – 2538 รวม 21 ปี ทั้งข้อมูลการซื้อขายหลักทรัพย์, ดัชนีราคาหลักทรัพย์, มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ฯลฯ และนอกจากนี้ยังได้แบ่งหลักทรัพย์ออกเป็นกลุ่มๆ จำนวน 3 กลุ่มตามสัดส่วนมูลค่าการระดมทุนสูงสุด 3 อันดับแรกคือ หลักทรัพย์กลุ่มธนาคารพาณิชย์ กลุ่มธุรกิจเงินทุนและหลักทรัพย์ และกลุ่มพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ซึ่งมีสัดส่วนคิดเป็นร้อยละ 28.1 , 27.6 และ 13.0 ของมูลค่าการระดมทุนในตลาดหลักทรัพย์ในปี พ.ศ. 2538
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	ทฤษฎีการพัฒนาเศรษฐกิจของ David Ricardo ซึ่งถือว่าการสะสมทุนเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ทำให้เกิดการพัฒนาเศรษฐกิจ และทฤษฎีพัฒนาเศรษฐกิจของ Keynes ซึ่งถือว่าอุปสงค์มีบทบาทสำคัญต่อการขยายตัวและกำหนดกิจกรรมทางเศรษฐกิจในระบบเศรษฐกิจแบบเปิด
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้การวิเคราะห์ทั้งในเชิงพรรณนาและเชิงปริมาณ โดยใช้วิธีกำลังสองน้อยที่สุด (ordinary least square : OLS) ในการหาความสัมพันธ์ของตัวแปรต่างๆ ในแบบจำลอง และปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการระดมทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย โดยอาศัยโปรแกรม TSP
สรุปโดยย่อ	จากการศึกษาพบว่าจำนวนเงินสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์และสถาบันการเงินภายในประเทศและมูลค่าการระดมทุนในตลาดหลักทรัพย์มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติภายในประเทศเบื้องต้น โดยเมื่อเปรียบเทียบกันทั้ง 3 กลุ่มแล้วจะพบว่าหลัก

ทรัพย์สินในกลุ่มธนาคารพาณิชย์จะมีค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์สูงสุด รองลงมาได้แก่กลุ่มธุรกิจเงินทุน-หลักทรัพย์และกลุ่มพัฒนา อสังหาริมทรัพย์ เงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมีความสัมพันธ์เป็นไปในทางเดียวกันกับมูลค่าการระดมทุนในตลาดหลักทรัพย์ ทางด้านของค่าความยืดหยุ่นพบว่า ค่าความยืดหยุ่นของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเบื้องต้นต่อมูลค่าการระดมทุนในหลักทรัพย์กลุ่มพัฒนา อสังหาริมทรัพย์มีค่ามากกว่าในอีก 2 กลุ่มที่เหลือ และค่าความยืดหยุ่นของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเบื้องต้นต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมีค่ามากที่สุด (0.47) เมื่อเปรียบเทียบกับปริมาณสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์-สถาบันการเงิน และต่อมูลค่าการระดมทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ในด้านปัจจัยที่มีผลต่อการระดมทุนในตลาดหลักทรัพย์พบว่าดัชนีราคาหลักทรัพย์ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (SET index), อัตราการเปลี่ยนแปลงของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเบื้องต้น และอัตราแลกเปลี่ยนเงินบาทต่อเงินดอลลาร์ สหรัฐ. ทั้ง 3 นี้เป็นปัจจัยที่มีผลในทางบวกต่อมูลค่าการระดมทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ส่วนระดับราคาสินค้าในประเทศ และส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยภายในประเทศและต่างประเทศเป็นปัจจัยที่มีผลในทางลบ

ชื่อผลงาน	การวิเคราะห์การกำหนดราคาน้ำมันในระดับค้าปลีก
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นายพีรณัฐ แดงสกุล (จุฬาฯ)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ. ดร. พงศา พรชัยวิเศษกุล
เดือน/ปี	ปีการศึกษา 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ ศึกษาระบบโครงสร้างราคาน้ำมันว่า ประกอบด้วยปัจจัยใดบ้างในการกำหนดราคาขายและโครงสร้างราคาในปัจจุบัน ✦ ศึกษาว่า ตัวแปรต่างๆ ที่มีผลต่อราคาขายปลีกนั้น มีการแบ่งการรับภาระในตัวแปรดังกล่าวอย่างไร ✦ ศึกษาถึงแนวโน้มของราคาขายปลีกว่า สอดคล้องกับค่า Price Ratio ที่มีการคำนวณมากน้อยเพียงใด ตลอดจนศึกษาถึงมาตรการที่รัฐนำมาใช้กับโครงสร้างราคาว่า เป็นมาตรการที่ช่วยให้ราคาขายปลีกปราศจากการควบคุมจากทางรัฐจริงหรือไม่
ข้อมูลที่ใช้	ข้อมูลสถิติภูมิรายเดือนในช่วงปี พ.ศ. 2534-2539 คือตั้งแต่ พ.ย. 2534-พ.ย. 2539 รวม 5 ปี การศึกษานี้จะศึกษาเฉพาะน้ำมันเชื้อเพลิงที่ใช้กับรถยนต์เท่านั้น อันได้แก่ น้ำมันเบนซินพิเศษไร้สารตะกั่ว น้ำมันเบนซินพิเศษและน้ำมันดีเซลหมุนเร็ว เนื่องจากน้ำมันทั้ง 3 ชนิดนี้มีปริมาณการใช้ค่อนข้างมากและผู้บริโภคเป็นประชาชนทั่วไป ในการศึกษาเรื่อง โครงสร้างราคาจะเกี่ยวข้องกับราคาที่ประกาศ ณ โรงกลั่น รวมถึงราคาขายปลีกและขายส่ง ตลอดจนราคานำเข้า สำหรับราคา ณ โรงกลั่นตลอดจนตัวแปรอื่นที่ใช้ในการคำนวณ จะใช้ตัวแปรเฉลี่ยทั่วประเทศเพื่อความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	ใช้แนวคิดในเรื่องของตลาด ในทางทฤษฎีนั้น ตลาดน้ำมันถูกจัดให้เป็นตลาดผู้ค้าน้อยราย (Oligopoly Market) ซึ่งถูกจัดแบ่งย่อยออกเป็นตลาดผู้ค้าน้อยรายที่สินค้าในตลาดมีลักษณะเหมือนกันทุกประการ แต่ถูกทำให้แตกต่างกันในด้านการโฆษณา แต่อย่างไรก็ตาม น้ำมันชนิดเดียวกันของทุกปั๊มก็สามารถใช้ทดแทนกันได้ การดำเนินงานของธุรกิจรายใดรายหนึ่งย่อมส่งผลกระทบต่อธุรกิจรายอื่นๆ ดังนั้น ในการกำหนดราคาขายจึงจำเป็นต้องคาดคะเนปฏิกิริยาของธุรกิจหรือผู้ผลิตรายอื่นด้วย ผู้ผลิตในตลาดนี้มักไม่แข่งขันกันทางด้านราคาเพราะจะไม่ใช่ผลดีต่อตนเอง แต่จะพยายามเน้นหนักไปในการแข่งขันด้านการโฆษณา

แบบจำลอง-เครื่องมือ การวิเคราะห์โครงสร้างราคาน้ำมันขายปลีกในประเทศจะใช้แบบจำลองราคาประเภท Price Linkage Model เป็นหลักและใช้วิธี OLS ในการประมาณค่าแบบจำลองที่คิดจากตัวแปรทั้งหมด 1 ครั้งก่อน แล้วจึงนำตัวแปรอิสระที่ได้มาทำการคำนวณด้วยวิธี Stepwise อีกครั้งหนึ่งเพื่อทำการหาตัวแปรที่มีความเหมาะสมที่สุดในการกำหนดราคาขายปลีก รวมถึงนำตัวแปรในอดีตมาร่วมวิเคราะห์ เพื่อดูว่า ตัวแปรในอดีตมีความสำคัญในการกำหนดราคาหรือไม่และนำค่าที่ได้ซึ่งเป็นตัวประมาณการมาคำนวณหาค่า Price Ratio อีกครั้งหนึ่ง

สรุปโดยย่อ

การศึกษาพบว่า ในโครงสร้างราคาน้ำมันในปัจจุบัน ตัวแปรที่สามารถกำหนดราคาขายปลีกคือ ราคา ณ โรงกลั่นหรือราคานำเข้าอย่างเดียวก แต่ตัวแปรด้านอื่นๆ เช่น ภาษีต่างๆ ที่รัฐเป็นผู้กำหนด ไม่มีส่วนสำคัญทางเชิงสถิติในการกำหนดโครงสร้างราคาแต่อย่างใด แสดงถึงโอกาสที่ผู้ค้าน้ำมันไม่สามารถผลักภาระไปให้ผู้บริโภค แต่จะพบว่า ในเชิงสถิติต้นทุนน้ำมันในอดีตไม่มีส่วนในการกำหนด ทำให้ยังคงมีการบิดเบือนทางด้านราคาอยู่บ้าง เนื่องจากในความเป็นจริง การสำรองน้ำมันสำเร็จรูปเพื่อความมั่นคงและการตลาดได้มีการปฏิบัติกันมาตลอด ค่าคงที่ (K) ที่ได้จากสมการมีค่าสูงเนื่องจากผู้ค้าน้ำมันได้มีการตั้งราคาไว้สูง เพื่อรับภาระเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงของต้นทุนในระยะสั้น ผู้ค้าน้ำมันจะผลักภาระเพียงบางส่วนไปให้ผู้บริโภค สำหรับในประเด็นค่า Price Ratio พบว่า ราคาน้ำมันทั้ง 3 ประเภทคือ น้ำมันเบนซินพิเศษไร้สารตะกั่ว น้ำมันเบนซินพิเศษสูตรทดแทนสารตะกั่ว และน้ำมันดีเซลหมุนเร็ว ในอดีตค่า Price Ratio มีความแตกต่างกันค่อนข้างมาก แต่ในช่วงท้ายของข้อมูลกลับมีค่าใกล้เคียงกัน เนื่องจากราคา ณ โรงกลั่นและราคานำเข้ามีการปรับตัวเข้าหากัน จึงทำให้ค่า Price Ratio ที่ได้มีค่าใกล้เคียงกัน โดยค่าที่ได้จะเคลื่อนไหวในช่วงประมาณ 1.50-2.50 แสดงถึง การปรับตัวของราคาขายปลีกที่ไม่สอดคล้องกับต้นทุนในช่วงก่อนหน้านี้ ซึ่งการแข่งขันระหว่างผู้ค้าน้ำมันยังมีน้อยกว่าในปัจจุบัน

ชื่อผลงาน	การวิเคราะห์การจัดองค์การอุตสาหกรรม : ศึกษากรณีอุตสาหกรรมรถปิกอัพ
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. พิมพ์ชนก ยาวุฒิ (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ. สุมาลี สันติพลวุฒิ
เดือน/ปี	พฤษภาคม 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อศึกษาลักษณะโครงสร้างตลาดและอำนาจของอุตสาหกรรมรถปิกอัพ + ศึกษาพฤติกรรมการแข่งขันของหน่วยธุรกิจในการอุตสาหกรรมรถปิกอัพ และ พฤติกรรมของผู้ใช้รถปิกอัพ + ศึกษาผลกระทบจากการดำเนินงานของหน่วยธุรกิจในการอุตสาหกรรมรถปิกอัพที่มีต่อผู้บริโภคในระบบเศรษฐกิจโดยรวม
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทศนิยมระหว่างปี พ.ศ.2528 - 2537 โดยจะใช้ชื่อยี่ห้อแทนชื่อหน่วยธุรกิจคือ อีซูซุ โตโยต้า นิสสัน มิตซูบิชิ มาสด้า-ฟอร์ด และ เปอร์โยต์ จำนวน 6 ราย ที่มีโรงงานประกอบรถอยู่ในประเทศไทย (มาสด้าและฟอร์ดประกอบจากโรงงานเดียวกัน) ส่วนการวิเคราะห์ด้านความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายในการโฆษณากับปริมาณการจำหน่ายจะใช้เพียง 5 บริษัทเท่านั้นคือ อีซูซุ โตโยต้า นิสสัน มิตซูบิชิ และมาสด้า เนื่องจากปัญหาด้านข้อมูล และยังใช้ข้อมูลปฐมภูมิจากการสอบถามผู้ใช้รถปิกอัพ จำนวน 52 ราย ในเขต กทม.
ทฤษฎีแนวคิดที่ใช้	อาศัยทฤษฎีและแนวคิดหลัก 5 ประการ เป็นกรอบอันได้แก่ ทฤษฎีโครงสร้างตลาด ผู้ขายน้อยราย แนวคิดเกี่ยวกับส่วนประสมทางการตลาด แนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินงานในตลาดผู้ขายน้อยราย แนวคิดเกี่ยวกับผลกระทบจากการดำเนินงานของหน่วยธุรกิจและ แนวคิดเกี่ยวกับการวัดการกระจุกตัว
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้การวิเคราะห์ทั้งในเชิงพรรณนาและเชิงปริมาณโดยในการวัดการกระจุกตัวของหน่วยธุรกิจในการอุตสาหกรรมจะใช้อัตราส่วนการกระจุกตัว (Concentration Ratio : CR) , วิธี Herfindahl Summary Index : HSI และวิธี Comprehensive Concentration Index : CCI ในการวิเคราะห์ ส่วนด้านความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายโฆษณาและปริมาณการจำหน่ายนั้นจะใช้การวิเคราะห์สมการถดถอยอย่างง่าย (Simple regression) ด้วยวิธีกำลังน้อยที่สุด (OLS)

สรุปโดยย่อ

จากการศึกษาพบว่า ปริมาณการจำหน่ายเฉลี่ยตั้งแต่ปี พ.ศ.2528 - 2537 รถปิกอัพโตโยต้ามีปริมาณการจำหน่ายมากที่สุดแต่ในช่วงปีหลังคือ พ.ศ. 2536 - 2537 กลับพบว่า รถปิกอัพมิตซูบิชิ กลับมีปริมาณการจำหน่ายที่สูงขึ้นมากกว่ารถของโตโยต้าด้วย และรถปิกอัพที่มีส่วนครองตลาดมากกว่าร้อยละ 20 ต่อปี ได้แก่ รถปิกอัพยี่ห้อ อีซูซุ โตโยต้า และ นิสสัน (29.87 , 30.04 และ 23.56) ตามลำดับ ในการวิเคราะห์ ค่ากระจุกตัวของอุตสาหกรรมจากดัชนีทั้ง 3 ที่กล่าวมาข้างต้น พบว่า ให้ผลการทดสอบออกมาในแนวทางเดียวกัน กล่าวคือ อุตสาหกรรมรถปิกอัพมีการกระจุกตัวลดน้อยลง มีการแข่งขันเพิ่มขึ้น ส่วนการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายในการโฆษณา กับปริมาณการจำหน่ายรถปิกอัพนั้นพบว่า ค่าใช้จ่ายในการโฆษณาสามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงปริมาณการจำหน่ายรถปิกอัพได้ร้อยละ 74 ณ ระดับความเชื่อมั่น 99 % จึงกล่าวได้ว่าค่าใช้จ่ายในการโฆษณามีอิทธิพลต่อปริมาณการจำหน่ายรถปิกอัพโดยรวมพอสมควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ผลิตรถอีซูซุ โตโยต้าและ นิสสัน นั้นใช้การโฆษณาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าผู้ผลิตรายอื่น ๆ โดยสังเกตได้จากอัตราการเพิ่มขึ้นของยอดขายมากกว่าอัตราการเพิ่มขึ้นของค่าใช้จ่ายในการโฆษณาและจากการสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำนวน 52 ราย เกี่ยวกับข้อมูลด้านรถปิกอัพ พบว่ารถปิกอัพที่กลุ่มตัวอย่างใช้มากที่สุดคือ อีซูซุ รองลงมาได้แก่ โตโยต้า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกซื้อรถมากที่สุดคือ การสอบถามผู้ที่เคยใช้มาก่อน รองลงมาคือ การโฆษณาผ่านสื่อต่าง ๆ และลักษณะรถปิกอัพที่กลุ่มตัวอย่างต้องการมากที่สุดคือ ด้านระบบความปลอดภัยต่าง ๆ เช่น ถุงลมนิรภัย เบรก ABS เข็มขัดนิรภัย เป็นต้น

ชื่อผลงาน	การวิเคราะห์การเจริญเติบโตของผลิตภาพการผลิตโดยรวมของอุตสาหกรรมในประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นส. สกนธ์พรรณ เนียมประดิษฐ์ (จุฬาฯ)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ. ดร. ไพฑูรย์ วิบูลย์ชุตติกุล
เดือน/ปี	ปีการศึกษา 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ ศึกษาและวิเคราะห์ระดับการเจริญเติบโตของผลิตภาพการผลิตโดยรวมของภาคอุตสาหกรรมของประเทศไทยในช่วงปี พ.ศ. 2522-2534 ✦ ศึกษาและวิเคราะห์ระดับการเจริญเติบโตของผลิตภาพการผลิตโดยรวมของอุตสาหกรรมแต่ละประเภทในช่วงปี พ.ศ. 2522-2534
ข้อมูลที่ใช้	ข้อมูลทศนิยมมิออนุกรมเวลารายปีในช่วงปี 2522-2534 ซึ่งจะครอบคลุมอุตสาหกรรมทุกประเภทตามการจัดจำแนกมาตรฐานอุตสาหกรรมไทย (Thailand Standard Industry Classification-TSIC) ในระดับ 3 digit โดยมีอุตสาหกรรมที่ใช้ในการศึกษาทั้งหมด 25 อุตสาหกรรม จำแนกเป็นอุตสาหกรรมส่งออกประกอบด้วยอุตสาหกรรมย่อยทั้งหมด 12 ประเภท อุตสาหกรรมแข่งขันกับการนำเข้าประกอบด้วยอุตสาหกรรมย่อย 8 ประเภท อุตสาหกรรมที่ไม่ได้แข่งขันกับการนำเข้าประกอบด้วยอุตสาหกรรมย่อย 5 ประเภท ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วยมูลค่าผลผลิตของแต่ละอุตสาหกรรม จำนวนแรงงาน มูลค่าสินทรัพย์ถาวร มูลค่าสินค้าขั้นกลางของแต่ละอุตสาหกรรม ราคาค่าจ้าง ดัชนีราคาขายส่งของแต่ละสินค้าอุตสาหกรรม
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	แนวคิดเกี่ยวกับการวัดผลิตภาพการผลิตโดยรวม (Total Factor Productivity: TFP) เป็นการวัดกำลังของปัจจัยการผลิตสินค้าและบริการ เพื่อสนองความต้องการของผู้บริโภคแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะคือ ผลิตภาพการผลิตเฉพาะส่วน ซึ่งเป็นการวัดโดยเปรียบเทียบระหว่างผลผลิตที่ผลิตได้กับปัจจัยการผลิตชนิดใดชนิดหนึ่งและผลิตภาพการผลิตโดยรวมที่เป็น การวัดโดยเปรียบเทียบระหว่างผลผลิตที่ผลิตได้กับปัจจัยการผลิตทุกชนิดที่ใช้ในการผลิต ผลิตภาพการผลิตในระยะแรกมักเป็นการวัดผลิตภาพการผลิตเฉพาะส่วนเช่น ผลิตภาพการผลิตของแรงงานและทุนซึ่งวัดในรูปของอัตราส่วนของผลผลิตต่อปัจจัยการผลิตชนิดนั้นๆ

แบบจำลอง-เครื่องมือ แบบจำลองผลผลิตที่แท้จริงโดยผลผลิตที่แท้จริงถูกกำหนดโดยจำนวนปัจจัยการผลิต แรงงาน จำนวนปัจจัยการผลิตทุนที่แท้จริงและปัจจัยการผลิตชั้นกลาง ปัจจัยแรงงานควรวัดจากชั่วโมงการทำงาน แต่การวัดจากชั่วโมงการทำงานทำได้ยากเนื่องจากขาดแคลนข้อมูล จึงใช้จำนวนคนงานของแต่ละอุตสาหกรรมแทน ปัจจัยทุนที่แท้จริงวัดจากสต็อกของทุน โดยการประมาณมูลค่าสต็อกของทุนที่แท้จริง จำเป็นต้องมีข้อมูลเกี่ยวกับมูลค่าการลงทุนเบื้องต้น ดัชนีราคาสต็อกของทุน สต็อกของทุนแรกเริ่ม อัตราค่าเสื่อมของสต็อกของทุนและช่วงวงจรชีวิตของสินทรัพย์ การวิเคราะห์แบบจำลองใช้วิธีวิเคราะห์แบบ Growth Accounting Approach เนื่องจากการวิเคราะห์แบบเศรษฐกิจมิติจำเป็นต้องใช้ข้อมูลอนุกรมเวลาของปัจจัยการผลิตและผลผลิตของภาคอุตสาหกรรมเป็นจำนวนมาก แต่ปัจจุบันข้อมูลเหล่านี้ยังไม่มีการจัดเก็บอย่างครบถ้วนตามที่ต้องการ

สรุปโดยย่อ

จากผลการศึกษาพบว่า อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภาพการผลิตโดยรวมของอุตสาหกรรมในประเทศไทยในปี 2522-2534 มีค่าค่อนข้างต่ำ (ร้อยละ 0.31) หรือมีสัดส่วนต่อการเจริญเติบโตของผลผลิตที่แท้จริงเพียงร้อยละ 3.29 เท่านั้น อย่างไรก็ตาม อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภาพการผลิตโดยรวมในช่วงปี 2529-2534 เพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับช่วงปี พ.ศ. 2522-2529 โดยที่สัดส่วนการเจริญเติบโตของผลิตภาพการผลิตโดยรวมต่อการเจริญเติบโตของผลผลิตที่แท้จริงเพิ่มขึ้นจากประมาณร้อยละ 1.25 ในช่วงต้นทศวรรษ 1980 เป็นร้อยละ 7.18 ในช่วงปลายทศวรรษ 1980

นอกจากนี้ยังพบว่า อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภาพการผลิตโดยรวมในอุตสาหกรรมส่งออกมีค่าสูงกว่าอุตสาหกรรมแข่งขันกับการนำเข้าและอุตสาหกรรมที่ไม่ได้แข่งขันกับการนำเข้า ซึ่งผลจากการศึกษานี้แสดงให้เห็นว่า ประเทศไทยควรเพิ่มผลิตภาพการผลิตโดยรวมอันเป็นปัจจัยสำคัญที่นำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรม

ชื่อผลงาน	การวิเคราะห์การบริโภคแนวพุทธปรัชญา
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณรงค์ เพ็ชรประเสริฐ
ผู้จัดทำ	นางสาวกุลลณี มุทธากลิน (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)
เดือน/ปี	ปีการศึกษา 2539
วัตถุประสงค์	+ เพื่อศึกษาและประเมินสาระแนวคิดเกี่ยวกับการบริโภคของเศรษฐกิจศาสตร์กระแสหลัก + เพื่อศึกษาและวิเคราะห์พัฒนาการของสังคมบริโภคนิยมปัจจุบัน ในบริบทของประวัติศาสตร์สังคม + เพื่อขยายและเชื่อมโยงแนวคิดพุทธปรัชญาเข้าสู่การศึกษาการบริโภคภาคใต้กรอบของเศรษฐกิจศาสตร์แนวพุทธ
ข้อมูลที่ใช้	ใช้การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลทางเอกสาร (Documentary Research) ที่เกี่ยวข้อง และนำเสนอในรูปแบบของการพรรณนาวิเคราะห์ (Analytical Description)
ทฤษฎีและแนวคิด	เริ่มจากการศึกษาและสืบค้นเพื่อทำความเข้าใจรากฐานที่มาพัฒนาแนวคิดของเศรษฐกิจศาสตร์กระแสหลักภายใต้กระบวนทัศน์แบบนิวตัน (Newton) และเดส์คาร์ต (Descartes) ไปสู่ความเข้าใจบริโภคกรรมในกรอบกระบวนทัศน์แบบองค์รวม (Holistic) ของพุทธปรัชญา
สรุป	โดยสรุป แนวคิดของเศรษฐกิจศาสตร์กระแสหลักภายใต้กระบวนทัศน์แบบนิวตันและเดส์คาร์ตนั้นมีรากฐานมาจากปรัชญาประโยชน์นิยม (Utilitarianism) ซึ่งยอมรับว่ามนุษย์มีความต้องการที่ไม่มีที่สิ้นสุด (Unlimited Want) ซึ่งในสภาวะความเป็นจริงมนุษย์มีข้อจำกัดทางธรรมชาติ ดังนั้น สภาวะความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติจึงเป็นสภาวะพื้นฐานที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ และก่อให้เกิดการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อการแสวงหาประโยชน์จากธรรมชาติ โดยไม่คำนึงถึงขีดจำกัดทางธรรมชาติที่มีอยู่ และสำหรับเศรษฐกิจศาสตร์กระแสหลักแล้วกิจกรรมการบริโภคเป็นกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้มนุษย์บรรลุถึงความพอใจหรือประโยชน์สูงสุดตามความต้องการของตนเป็นสำคัญ ในขณะที่พุทธปรัชญาภายใต้กระบวนทัศน์แบบองค์รวม (Holistic View) นั้น สร้างความรู้ ความเข้าใจ ในการดำรงชีวิตของมนุษย์ให้สอดคล้องกับวิถีทางธรรมชาติ ซึ่งมนุษย์ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งขององค์รวมจึงไม่สามารถคำนึงถึงความต้องการที่ไม่มีที่สิ้นสุดของตนเพียงฝ่ายเดียว

การบริโภคในส่วนนี้จึงเป็นกิจกรรมที่ดำเนินไปเพื่อเป้าหมายในการดำรงชีพ และสร้างดุลยภาพระหว่างกายภาพะกับจิตภาวะ และยังคำนึงถึงขีดจำกัดในการรองรับจากธรรมชาติอีกด้วย

ปัญหาของระบบเศรษฐกิจสังคมปัจจุบันนั้นเกิดจากมนุษย์และพฤติกรรมของมนุษย์ (กรรมนิยาม) ของมนุษย์ในสังคม การบริโภคในบริบทของพุทธปรัชญาจึงถือเป็นรูปแบบทางเลือกหนึ่งของมนุษย์ในการก้าวออกไปจากวิถีการบริโภคในสังคมบริโภคนิยม เพื่อให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืนแก่มนุษย์ สังคม และธรรมชาติไปพร้อมๆกัน

ชื่อผลงาน	การวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงทางด้านโครงสร้างของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยเชิงเศรษฐศาสตร์ ตั้งแต่ พ.ศ.2518-2536
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นายเอียรชัย อารยะรัตน์ (เศรษฐศาสตร์ มช)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร.ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์
เดือน/ปี	25 พฤษภาคม 2538
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อวิเคราะห์ถึงการพัฒนาการเปลี่ยนแปลงทางด้านโครงสร้าง พฤติกรรมของนักลงทุนไทยและต่างประเทศในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย พร้อมทั้งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางเศรษฐกิจกับดัชนีราคาตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย
ข้อมูลที่ใช้	ข้อมูลอนุกรมเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2518-2536
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	แนวคิดที่ใช้ได้แก่ 1) การวิเคราะห์โครงสร้างของตลาดหลักทรัพย์ทางด้านอุปสงค์ 2) การวิเคราะห์โครงสร้างของตลาดหลักทรัพย์ทางด้านอุปทาน 3) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะเศรษฐกิจกับภาวะตลาดหลักทรัพย์
แบบจำลอง-เครื่องมือ	1) การศึกษาวิวัฒนาการของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย อาศัยการวิเคราะห์เชิงคุณภาพ 2) การวัดการกระจุกตัว เป็นเครื่องมือที่ใช้สำหรับการวิเคราะห์โครงสร้างตลาดหลักทรัพย์ 3) ดัชนีราคาหุ้นเป็นตัวชี้ภาวะเศรษฐกิจและภาวะตลาดหุ้น
สรุปโดยย่อ	จากการศึกษาพบว่า จำนวนนักลงทุนไทยมีมากกว่าจำนวนนักลงทุนต่างด้าว และนักลงทุนทั้งสองสัญชาติจะมีจำนวนนักลงทุนบุคคลธรรมดา มากกว่าจำนวนนักลงทุนนิติบุคคล และเมื่อพิจารณาจากการถือครองหุ้นของนักลงทุนพบว่า นักลงทุนนิติบุคคลจะถือครองหุ้นมากกว่านักลงทุนบุคคลนิติบุคคล และเมื่อพิจารณาจากการถือครองหุ้นของนักลงทุนพบว่า นักลงทุนนิติบุคคลจะถือครองหุ้นมากกว่านักลงทุนบุคคลธรรมดาทั้งสองสัญชาติ สำหรับการถือครองหุ้นของนักลงทุนต่างด้าวในปี 2535 พบว่า ได้มีการถือครองหุ้นในอัตราที่ใกล้เคียงหรืออัตราที่กำหนดสูงสุดอยู่ในจำนวน 62 หลักทรัพย์จากจำนวนหลักทรัพย์ทั้งหมด 305 หลักทรัพย์ ซึ่งหลักทรัพย์ส่วนใหญ่เป็นหลักทรัพย์ที่มีปัจจัยพื้นฐานที่ดี
	สำหรับการวิเคราะห์โครงสร้างของตลาดหลักทรัพย์ทางด้านอุปทานพบว่าในช่วงแรกหลักทรัพย์ยังมีจำนวนน้อย (ปี 2518 มีเพียง 27 หลักทรัพย์) และได้มีหลักทรัพย์เพิ่มขึ้นมาเรื่อยๆ ต่อมาในช่วงปี 2523-2529 ซึ่งเป็นช่วงที่ตลาดหลักทรัพย์อยู่ในภาวะขบเซาจำนวนหลักทรัพย์มี

เพิ่มขึ้นมาเพียงเล็กน้อย แต่พอมานในช่วงปี 2530-2536 ตลาดหลักทรัพย์ก็ได้มีการแบ่งหมวดอุตสาหกรรมต่างๆ เพิ่มขึ้น และได้มีหลักทรัพย์เพิ่มขึ้นอย่างมากคือ ในปี 2536 มีหลักทรัพย์ทั้งสิ้น 408 หลักทรัพย์ สาเหตุที่มีจำนวนหลักทรัพย์เพิ่มขึ้นอย่างมากในช่วงนี้ ก็เนื่องมาจากเป็นช่วงที่ภาวะเศรษฐกิจกำลังรุ่งเรือง ธุรกิจต่างๆ ต้องการเงินทุนจำนวนมากไปใช้ในการขยายกิจการ จึงได้นำบริษัทเข้ามาจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์เป็นจำนวนมาก นอกจากการพิจารณาด้านจำนวนหลักทรัพย์แล้วยังพิจารณาจากโครงสร้างทางด้านมูลค่าหลักทรัพย์ตามราคาตลาดพบว่า มูลค่าหลักทรัพย์ตามราคาตลาดมีค่าการกระจุกตัวอยู่ในระดับค่อนข้างสูง โดยมีการกระจุกตัวอยู่เพียง 3-4 หมวดเท่านั้น อันได้แก่ หมวดธนาคาร หมวดเงินทุน และหลักทรัพย์ หมวดวัสดุก่อสร้างและเครื่องตกแต่ง และหมวดพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ เป็นต้น ยิ่งกว่านี้การศึกษาเปรียบเทียบระหว่างมูลค่าตามราคาตลาดกับมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ณ ราคาปัจจุบันพบว่า ในช่วงปี 2518-2529 มีค่าอัตราส่วนที่ต่ำมาก ซึ่งแสดงว่าตลาดหลักทรัพย์ยังสามารถขยายตัวได้อีกมาก และ ช่วงต่อมาอัตราส่วนดังกล่าวก็ได้เพิ่มสูงขึ้น จนกระทั่งปี 2536 ค่าอัตราส่วนดังกล่าวเพิ่มสูงถึงร้อยละ 105.19 ซึ่งเป็นอัตราส่วนที่เริ่มจะสูงแล้ว การวิเคราะห์โครงสร้างของตลาดหลักทรัพย์ทางด้านอุปทานนี้ยังวิเคราะห์ต่อไปถึงโครงข่ายทางด้านมูลค่าการซื้อขายหลักทรัพย์อีกด้วย ซึ่งก็พบว่ามูลค่าการซื้อขายหลักทรัพย์จากทั้งในกระดานหลักและกระดานต่างประเทศมีค่าการกระจุกตัวอยู่ในระดับสูง ซึ่งก็เป็นการกระจุกตัวอยู่ในหมวดอุตสาหกรรมเช่นเดียวกันกับการกระจุกตัวของมูลค่าหลักทรัพย์ตามราคาตลาด ในส่วนของการซื้อขายหลักทรัพย์โดยนักลงทุนเฉพาะกลุ่มก็พบว่า นักลงทุนในประเทศมีมูลค่าการซื้อขายสูงสุด รองลงมาคือ นักลงทุนต่างประเทศ บัญชีของบริษัทหลักทรัพย์และกองทุนรวม ตามลำดับ และหากพิจารณามูลค่าการซื้อขายของนักลงทุนต่างประเทศพบว่า อัตราส่วนของมูลค่าการซื้อขายมีแนวโน้มที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ สำหรับปัจจัยพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่นำมาอธิบายการเคลื่อนไหวของดัชนีราคานี้ ได้แก่ อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจ อัตราดอกเบี้ย และสภาพคล่องทางการเงิน ดุลการค้าและดุลบัญชีเดินสะพัด และอัตราเงินเฟ้อ พบว่าสามารถอธิบายการเคลื่อนไหวของดัชนีราคานี้ในระยะยาวได้เป็นอย่างดี

ชื่อผลงาน	การวิเคราะห์การส่งผ่านราคา และการเคลื่อนไหวของราคาข้าวไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. สุนันทา ตันพัฒนา (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ. สมพร อิศวิลานนท์
เดือน/ปี	กรกฎาคม 2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ เพื่อวิเคราะห์การส่งผ่านราคาของข้าวจากระดับราคาส่งออกไปสู่ระดับราคาขายส่ง ณ ตลาดกรุงเทพฯ และระดับราคาข้าวเปลือกเจ้านาปี 5% ณ ตลาดกลางท้องถิ่น ✦ เพื่อวิเคราะห์พฤติกรรมกรรมการเคลื่อนไหว และคาดคะเนแนวโน้มของระดับราคาขายส่ง ณ ตลาดกรุงเทพฯ และระดับราคาข้าวเปลือกเจ้านาปี 5% ณ ตลาดกลางท้องถิ่นทั้งสองจังหวัด
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทุติยภูมิโดยแบ่งออกเป็นระดับราคาข้าวเปลือกเจ้านาปี 5% ณ ตลาดกลางก้านันทรง จังหวัดนครสวรรค์ และตลาดกลางจังหวัดพิษณุโลก จะใช้ข้อมูลรายเดือนระหว่างปี พ.ศ. 2532 - 2538, ระดับราคาขายส่ง ณ ตลาดกรุงเทพฯ และระดับราคาข้าวส่งออกจะใช้ข้อมูลรายเดือนในช่วง พ.ศ. 2528 - 2537
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	ใช้ทฤษฎีโครงสร้างตลาดและพฤติกรรมราคาของสินค้าเป็นหลักในการศึกษาครั้งนี้ โดยที่การส่งผ่านราคาจะแสดงถึงควมมีอิทธิพลในตลาด 2 แห่ง ซึ่งจะใช้ค่าสัมประสิทธิ์ความยืดหยุ่นของการส่งผ่านราคา (Elasticity of Price Transmission) เป็นตัววัด โดยถ้าค่าสัมประสิทธิ์นี้มีสูงก็แสดงว่าตลาดมีอิทธิพลต่อกันมาก
แบบจำลอง-เครื่องมือ	อาศัยทั้งการวิเคราะห์เชิงพรรณนาและเชิงปริมาณ และใช้แบบจำลองสมการถดถอยอย่างง่าย (Simple Regression Model) ในการวิเคราะห์การส่งผ่านราคาข้าว โดยแบ่งแบบจำลองออกเป็น 2 สมการ อันได้แก่ สมการที่แสดงถึงผลกระทบของราคาส่งออกข้าวไทยที่มีต่อราคาขายส่งข้าว ณ ตลาดกรุงเทพฯ และสมการที่แสดงถึงผลกระทบของราคาขายส่งข้าว ณ ตลาดกรุงเทพฯ ที่มีต่อราคาข้าวเปลือกเจ้านาปี 5% ณ ตลาดท้องถิ่น ซึ่งจากความสัมพันธ์ของราคาในแบบจำลองข้างต้นก็จะนำมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความยืดหยุ่นของการส่งผ่านราคา (Elasticity of Price Transmission) ส่วนทางด้านการวิเคราะห์พฤติกรรมกรรมการเคลื่อนไหวของราคาข้าวรวมทั้งการคาดคะเนแนวโน้มของราคาดังนั้นจะอาศัยแบบจำลอง

สรุปโดยย่อ

ความเคลื่อนไหวของราคาตามเวลา (Time - Series Model) ตามวิธีการของ Box-Jenkins

จากการศึกษาพบว่าการพิจารณาระดับราคาข้าวเป็น 3 ระดับ คือ ระดับราคาข้าวเปลือก 5% ณ ตลาดท้องถิ่นทั้งสองแห่ง, ระดับราคาขายส่ง ณ ตลาดกรุงเทพ และระดับราคาส่งออก (F.O.B.) นั้นล้วนมีผลกระทบต่อผู้เกี่ยวข้องในหลาย ๆ ฝ่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มเกษตรกร ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับราคาข้าวเปลือกเป็นอย่างมาก และราคาข้าวเปลือกก็ขึ้นอยู่กับราคาข้าวส่งออก (F.O.B.) ด้วย โดยผ่านทางราคาขายส่งนั่นเอง ทางด้านการศึกษาการส่งผ่านราคา พบว่า การส่งผ่านราคาระหว่างข้าวเปลือก ณ ตลาดท้องถิ่น กับข้าวขายส่ง ณ ตลาดกรุงเทพฯ ของตลาดกลาง จ.พิษณุโลกมีค่าสัมประสิทธิ์ความยืดหยุ่นของการส่งผ่านราคาโดยเฉลี่ยสูงกว่าตลาดกลางก้านันทรัง จ. นครสวรรค์ และข้าวคุณภาพสูงก็มีค่าสัมประสิทธิ์สูงกว่าข้าวคุณภาพต่ำ ส่วนการส่งผ่านราคาระหว่างข้าวขายส่ง ณ ตลาดกรุงเทพฯ กับข้าวส่งออก (F.O.B.) นั้นมีค่าสัมประสิทธิ์ที่ค่อนข้างสูงกว่าเมื่อเทียบกับตลาดท้องถิ่น แต่เมื่อแบ่งตามมาตรฐานข้าวพบว่าข้าวคุณภาพต่ำกลับมีค่าสัมประสิทธิ์ที่สูงกว่าข้าวคุณภาพสูง ทั้งนี้เนื่องมาจากการส่งข้าวคุณภาพสูงนั้นต้องมีการนำมาผสมใหม่อีกครั้งเพื่อให้ได้ตามมาตรฐานการส่งออก ส่วนผลการศึกษาทางด้านพฤติกรรมราคาเคลื่อนไหวของระดับราคาข้าวพบว่า ราคาข้าวในเดือนปัจจุบันมีความสัมพันธ์กับราคาข้าวในเดือนที่ผ่านมาแล้วไม่เกิน 2 เดือน ยกเว้น ราคาข้าวเปลือกเจ้า 5% ณ ตลาดก้านันทรัง จ.นครสวรรค์ และราคาขายส่งข้าวสาร ข้าวขาว 5% ณ ตลาดกรุงเทพฯ เท่านั้นที่มี สัมพันธ์กับราคาข้าวใน 1 เดือนที่ผ่านมา แสดงว่าข้อมูลข่าวสารทางด้านราคามีความสัมพันธ์อย่างมากในการกำหนดราคาข้าวในปัจจุบัน

ชื่อผลงาน	การวิเคราะห์การออมโดยใช้แบบจำลองทางเศรษฐกิจในประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นวลน้อย ตีร์รัตน์
ผู้จัดทำ	นายชัยวุฒิ อัครวิจิตร
เดือน/ปี	ปีการศึกษา 2541
วัตถุประสงค์	+ เพื่อศึกษาโครงสร้างการออมภาคครัวเรือนในประเทศไทย + เพื่อศึกษาถึงพฤติกรรมการออมของครัวเรือนในแต่ละกลุ่มอาชีพ + เพื่อศึกษาถึงคุณภาพระยะยาวของการออมของครัวเรือน
ข้อมูลที่ใช้	ใช้ข้อมูลปฐมภูมิที่เป็นข้อมูลภาคตัดขวางที่ได้จากการสัมภาษณ์ครัวเรือนทั่วประเทศของธนาคารแห่งประเทศไทย ในช่วงปี พ.ศ. 2535-2536 ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล จำนวน 1,465 ตัวอย่าง
ทฤษฎี-แนวคิด	ทฤษฎีการออมและปัจจัยกำหนดพฤติกรรมการออม
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้การศึกษาเชิงพรรณนา และวิธีเชิงปริมาณ (Quantitative Method) ใช้สมการ Multiple Regression เพื่อดูปัจจัยที่กำหนดการออมของครัวเรือนในแต่ละกลุ่มอาชีพว่าเหมือนหรือต่างกันอย่างไร ส่วนการศึกษาว่าปัจจัยใดมีผลต่อการออมของครัวเรือนในระยะยาวจะใช้แบบจำลองเชิงคุณภาพ ได้แก่ Logit และ Probit Model ในการวิเคราะห์
สรุป	ผลจากการศึกษาพบว่า รายได้ถาวรและรายได้ชั่วคราวมีส่วนในการกำหนดการออมของครัวเรือนในทุกกลุ่มอาชีพ ยกเว้นครัวเรือนที่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม ที่รายได้ถาวรไม่ใช่ปัจจัยกำหนด เนื่องจากเป็นอาชีพเกษตรกรรมมีรายได้ไม่แน่นอน ดังนั้นรายได้ส่วนใหญ่จึงเป็นรายได้ชั่วคราว ส่วนรายได้ถาวรมีเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ในขณะที่รายได้ชั่วคราวส่งผลต่อครัวเรือนที่ประกอบอาชีพค้าขาย เจ้าของธุรกิจมากที่สุด ส่วนการพิจารณาค่าความยืดหยุ่นของการออมเมื่อเทียบกับรายได้พบว่า ครัวเรือนทุกกลุ่มอาชีพยกเว้นครัวเรือนอาชีพเกษตรกรรมมีค่าความยืดหยุ่นของการออมต่อรายได้เป็นบวก ปัจจัยอื่นๆที่ส่งผลต่อการออม คือ เขตที่อยู่อาศัยซึ่งมีผลต่อการออมของครัวเรือนที่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม ค้าขาย และรับจ้างซึ่งเขตอาศัยชนบท (นอกเขตเทศบาล) จะส่งผลต่อการออมในทางบวกมากกว่าเขตในเมือง(ในเขตเทศบาล) ปัจจัยด้านขนาดครัวเรือนที่มีผลในทางลบต่อการออมโดยเฉพาะในครัวเรือนที่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมและรับจ้างทั่วไป ปัจจัยด้านอัตราการพึงพิงซึ่งเป็นปัจจัยที่กำหนดการออมของ

อาชีพค้าขายโดยมีผลในทางลบ สำหรับปัจจัยอื่นๆ ได้แก่ อายุของหัวหน้าครัวเรือน การถือครองทรัพย์สินของครัวเรือน การศึกษาของหัวหน้าครัวเรือน เพศของหัวหน้าครัวเรือน ไม่มีผลต่อการกำหนดการออมของครัวเรือน

การศึกษาการออมของครัวเรือนในแต่ละกลุ่มอาชีพพบว่า ครัวเรือนที่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมจะมีปัจจัยกำหนดการออมที่คล้ายคลึงกับครัวเรือนที่ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป ส่วนครัวเรือนที่ประกอบอาชีพข้าราชการ พนักงานของรัฐ/รัฐวิสาหกิจ จะมีปัจจัยกำหนดการออมที่คล้ายคลึงกับครัวเรือนที่ประกอบอาชีพลูกจ้างภาคเอกชน : ลูกจ้างบริษัทร้านค้า

ส่วนการศึกษาเรื่องดุลยภาพระยะยาวของปัจจัยที่กำหนดการออมทั้งหมดในสมการ โดยใช้ Logit Model ในการวิเคราะห์ พบว่า รายได้ถาวร รายได้ชั่วคราว อัตราการพึงพิง และเขตที่อยู่อาศัยของครัวเรือน มีความสัมพันธ์ในระยะยาวต่อการออมของครัวเรือน ส่วนตัวแปรอื่นๆนอกจากนี้ไม่มีความสัมพันธ์ระยะยาวต่อการออมของครัวเรือน

ชื่อผลงาน	การวิเคราะห์ความสามารถในการแข่งขันส่งออกกุ้งสดแช่เย็นแช่แข็งของประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นาย ฐะปะนีย์ มะลิซ้อน (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ. มาพะสิริ เชาวกุล, Ph.D.
เดือน/ปี	ตุลาคม 2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อวิเคราะห์ความได้เปรียบที่ปรากฏ (Revealed Comparative Advantage : RCA) ของประเทศไทย และประเทศคู่แข่งในการส่งออกกุ้งสดแช่เย็นแช่แข็ง + เพื่อวิเคราะห์การขยายตัวของการส่งออกกุ้งสดแช่เย็นแช่แข็งไทยด้วยแบบจำลองส่วนแบ่งการตลาดคงที่ (Constant Market Share Model: CMS) + เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยสำคัญที่มีผลต่ออุปสงค์เพื่อการนำเข้าสินค้ากุ้งสดแช่เย็นแช่แข็งของไทยไปยังประเทศคู่ค้าที่สำคัญ
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทุติยภูมิแบบอนุกรมเวลา โดยแบ่งข้อมูลออกตามวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาคือใช้ข้อมูล 3 ช่วงเวลาในช่วงปี พ.ศ. 2525-2529, 2530 - 2534 และ 2535-2536 ในการวิเคราะห์ค่าดัชนี RCA กับประเทศคู่แข่งชั้นอันได้แก่ อินโดนีเซีย จีน อินเดีย เวียดนาม เม็กซิโก และเอกวาดอร์ และใช้ในการพิจารณาการเปลี่ยนแปลงขยายตัวของการส่งออกของไทยในตลาดประเทศคู่ค้าที่สำคัญด้วยอันได้แก่ ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา สิงคโปร์ และสหภาพยุโรป ส่วนในการวิเคราะห์ปัจจัยสำคัญที่มีผลต่ออุปสงค์การนำเข้ากุ้งสดแช่เย็นแช่แข็งของไทยยังประเทศคู่ค้านั้นจะใช้ข้อมูลช่วงปี พ.ศ. 2509 - 2537
ทฤษฎี - แนวคิดที่ใช้	อาศัยดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏ (Revealed Comparative Advantage : RCA) แบบจำลองส่วนแบ่งตลาดคงที่ (Constant Market Share Model : CMS) และการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่ออุปสงค์การนำเข้า
แบบจำลอง - เครื่องมือ	ใช้ดัชนี RCA โดยคำนวณเป็นค่าเฉลี่ยของข้อมูลในแต่ละช่วงเวลา คือ พ.ศ. 2525 - 2529, 2530 - 2534 และ 2535 - 2536 รวมทั้งสิ้น 3 ช่วงเวลาแล้วจึงนำมาเปรียบเทียบกับระหว่างประเทศไทยกับคู่แข่งชั้น ส่วนทางด้านการวิเคราะห์แบบจำลองส่วนแบ่งตลาดคงที่ (CMS) นั้นก็จะทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ 2 ช่วงเวลา คือ พ.ศ. 2525 - 2529 กับ

พ.ศ.2530 - 2534 และ พ.ศ. 2530 - 2534 กับ พ.ศ. 2535 - 2536 ส่วนในการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่ออุปสงค์เพื่อการนำเข้ากุ้งสดแช่เย็นแช่แข็งของไทยในประเทศคู่ค้านั้นจะใช้แบบจำลองสมการถดถอยพหุคูณเชิงซ้อน (Multiple Linear Regression Model) โดยอาศัยตัวแปรอิสระได้แก่ ราคากุ้งสดแช่เย็นแช่แข็งส่งออกของไทยไปยังประเทศคู่ค้าปรับตัวด้วยดัชนีราคาขายส่งของประเทศไทย (บาท/ตัน) ราคาส่งออกของประเทศคู่แข่งไปยังประเทศคู่ค้าปรับตัวด้วย CPI ของประเทศคู่ค้า (เงินตราประเทศคู่ค้า/ตัน) โดยใช้ราคา C.I.F. และรายได้ประชาชาติต่อหัวของประเทศคู่ค้า

สรุปโดยย่อ

จากผลการศึกษาพบว่าดัชนี RCA สำหรับ ประเทศไทยนั้นมีค่าเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องแต่มีอัตราการเพิ่มที่ลดลงใน 3 ช่วงเวลาดังกล่าว เช่นเดียวกันกับประเทศเวียดนาม, เอกวาดอร์ และอินเดียในขณะที่ประเทศอินโดนีเซีย เม็กซิโก และจีนมีค่าลดลง ทางด้านผลของการวิเคราะห์แบบจำลอง CMS พบว่า มูลค่าการส่งออกกุ้งสดแช่แข็งของไทยในช่วงที่ผ่านมานี้มีมูลค่าเพิ่มมากขึ้น แต่เพิ่มขึ้นในอัตราที่ลดลงโดยเฉพาะในปี พ.ศ. 2537 และ 2538 นั้น มีมูลค่าการส่งออกที่เพิ่มขึ้นในอัตราลดลงอย่างมาก ส่วนในการวิเคราะห์ปัจจัยสำคัญที่มีผลกระทบต่ออุปสงค์เพื่อการนำเข้ากุ้งสดแช่เย็นแช่แข็งของไทยในประเทศญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา และสิงคโปร์พบว่ารายได้ประชาชาติต่อหัวของประเทศคู่ค้า และราคาส่งออกกุ้งสดแช่เย็นแช่แข็งของไทยเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด โดยมีความสัมพันธ์ที่เป็นไปตามทฤษฎีอุปสงค์

ชื่อผลงาน	การวิเคราะห์ค่าความยืดหยุ่นของงบประมาณรายจ่ายรัฐบาลต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศของประเทศไทยในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 1-7
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. อุบล ศิริรัตนวรสกุล (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ. อมรทิพย์ แท้เที่ยงธรรม
เดือน/ปี	ต.ค. 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ ศึกษาโครงสร้างของงบประมาณรายจ่ายของรัฐบาลไทยจำแนกตามลักษณะงาน (4 ด้าน) + ศึกษาและวิเคราะห์ค่าความยืดหยุ่นของงบประมาณรายจ่ายของรัฐบาลในแต่ละด้านที่มีต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศของประเทศไทยโดยรวม ตั้งแต่ปี 2504-2538 และตามแผนพัฒนาฉบับที่ 1-7
ข้อมูลที่ใช้	ให้ข้อมูลจากกรมบัญชีกลาง, สำนักงานประมาณ, สำนักงานสถิติแห่งชาติ, สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2504-2538
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	หลักการกำหนดนโยบายรายจ่ายเพื่อเสถียรภาพทางเศรษฐกิจควรขึ้นกับหลักทรัพยากรและหลักความต้องการ (ของรัฐ) หรือ Need Firster, หลักการจัดสรรรายจ่ายเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจโดยอาศัยวิธีวิเคราะห์ผลประโยชน์ต่อการลงทุน (Benefit-Cost Analysis), วิธีวิเคราะห์ค่าใช้จ่าย (Cost Analysis) และโดยวิธีพิจารณาตามหลักการผลิตภาพเพิ่มของสังคม (Social Marginal Productivity)
แบบจำลอง-เครื่องมือ	การวิเคราะห์เชิงปริมาณโดยใช้สมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple regression analysis) ในรูป log linear แบบจำลองการเติบโตของการใช้จ่ายของรัฐบาลเพื่อการพัฒนา (Development Model of Public Expenditure Growth) ที่พัฒนาขึ้นโดย Musgrave (1989) และ Rostow (1971)
สรุปโดยย่อ	งบประมาณรายจ่ายด้านเศรษฐกิจ, ด้านการศึกษา, ด้านสาธารณสุขและสาธารณสุข, ด้านการป้องกันประเทศล้วนแต่มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ค่าความยืดหยุ่นของงบประมาณรายจ่ายของรัฐในลักษณะงานต่างๆ ที่มีต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศส่วนใหญ่มีค่าต่ำ ยกเว้นในด้านเศรษฐกิจและด้านการศึกษาของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 5 ที่มีค่าสูง

ชื่อผลงาน	การวิเคราะห์โครงสร้างการเจริญเติบโตของการค้าในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นวลน้อย ตรีรัตน์
ผู้จัดทำ	นางสาวกัญญา ประวิทย์ธนา (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)
เดือน/ปี	ปีการศึกษา 2539
วัตถุประสงค์	+ โครงสร้างทางการค้าภายในภูมิภาคของกลุ่มประเทศต่างๆในภูมิภาค APEC + เปรียบเทียบบทบาทของอัตราการเติบโตของการค้าภายในอุตสาหกรรมและอัตราการเติบโตของการค้าระหว่างอุตสาหกรรมต่อการเติบโตของมูลค่าการค้ารวมที่เปลี่ยนแปลงไปในช่วงปี 1985-1989 และปี 1989-1993 + ผลของปัจจัยทางทฤษฎีที่มีต่อสัดส่วนการค้าภายในอุตสาหกรรมเดียวกันระหว่างประเทศไทยกับประเทศคู่ค้าในกลุ่ม ASEAN
ข้อมูลที่ใช้	ใช้ข้อมูลจากฐานข้อมูล COMTRADE Database ของ United Nations สินค้าอุตสาหกรรมโดย SITC 2 หลัก ใน SITC 5-8 ซึ่งครอบคลุม 35 อุตสาหกรรม
ทฤษฎีแนวคิดที่ใช้สรุปโดยย่อ	ใช้การศึกษาในเชิงพรรณนา จากการศึกษาพบว่าทุกกลุ่มประเทศภายในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิกมีการค้าภายในภูมิภาคเป็นส่วนสำคัญของการค้าระหว่างประเทศ และมีมูลค่าเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะในช่วงปี 1989-1993 การค้าภายในอุตสาหกรรมเดียวเพิ่มความสำคัญมากขึ้นกว่าช่วงปี 1985-1989 โดยเฉพาะกลุ่ม East Asia และ ANZCERTA ปัจจัยต่างๆที่มีผลต่อระดับการค้าภายในอุตสาหกรรมเดียวกัน ในกรณีขอประเทศไทยกับประเทศคู่ค้าที่เป็นประเทศสมาชิก ASEAN ได้แก่ ความคล้ายกันในด้านปัจจัยการผลิต ความซับซ้อน และการใช้เทคโนโลยีในการผลิตสินค้าและระดับการลงทุนจากต่างประเทศ ได้สร้างเครือข่ายของการผลิตระหว่างประเทศภายในกลุ่ม ASEAN โดยเฉพาะประเทศญี่ปุ่นที่มีบทบาทสำคัญในการสร้างเครือข่ายการลงทุนดังกล่าว อุปสรรคทางการค้า ได้แก่ สิ่งกีดขวางทางธรรมชาติ คือ ระยะทางระหว่างประเทศส่งผลให้สัดส่วนการค้าภายในอุตสาหกรรมเดียวกันลดลง และสิ่งกีดขวางเชิงนโยบายที่สำคัญ คือ อัตราภาษีศุลกากร ซึ่งในการศึกษานี้พบว่า ไม่มีผลอย่างมีนัยสำคัญต่อสัดส่วนการค้าภายในอุตสาหกรรม

กรรมเดียวกัน เนื่องจากการขยายตัวทางการค้าผ่านการค้าภายในอุตสาหกรรมเดียวกันมีบทบาทที่ทวีความสำคัญมากขึ้นในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ดังนั้นนโยบายการลดอุปสรรคทางการค้าของเอเปคที่จะเกิดขึ้น ไม่น่าที่จะก่อให้เกิดการปรับตัวของต้นทุนเพิ่มสูงขึ้นเหมือนกับกรณีของประเทศที่มีโครงสร้างทางการค้า พึ่งพิงการค้าระหว่างอุตสาหกรรมเป็นหลัก ดังนั้นความร่วมมือทางเศรษฐกิจของกลุ่มประเทศเอเชีย-แปซิฟิกจึงควรดำเนินการร่วมกันในการประสานงานเพื่อลดการกีดกันทางการค้าลงทั้งที่เป็นมาตรการเชิงภาษีและไม่ใช่วิธีมาตรการเชิงภาษี เพื่อสนับสนุนการค้าระหว่างประเทศให้เพิ่มมากขึ้นและเพื่อขยายปริมาณการค้าในภูมิภาคนี้ต่อไป

ชื่อผลงาน	การวิเคราะห์โครงสร้างการผลิตและการส่งออกของสินค้าเกษตรและอุตสาหกรรมเกษตรที่สำคัญของไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นายสนธยา หวังศิริเวช (จุฬาฯ)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ. ดร. บังอร ทับทิมทอง
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	อ. ดร. กนก คติการ
เดือน/ปี	ปีการศึกษา 2539
วัตถุประสงค์	✦ ศึกษาการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการผลิตของสาขาการผลิตสินค้าเกษตรที่สำคัญและวิเคราะห์ปัจจัยที่กำหนดการขยายตัวของผลผลิตตลอดจนความเชื่อมโยงระหว่างกันของสาขาการผลิตการเกษตร ✦ วิเคราะห์ผลจากการเปลี่ยนแปลงของอุปสงค์ขั้นสุดท้ายที่มีต่อการขยายตัวของผลผลิตในสาขาการผลิตสินค้าเกษตรที่สำคัญในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8 รวมถึงผลกระทบที่มีต่อรายได้จากการจ้างงานและมูลค่าเพิ่ม ✦ เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการวางแผนพัฒนาการเกษตรต่อไป
ข้อมูลที่ใช้	การศึกษาการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการผลิตของสาขาการผลิตต่างๆ ใช้ข้อมูลจากตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิตปี 2518, 2523, 2528 และปี 2533 ณ ราคาผู้ผลิต ซึ่งเป็นราคาที่ไม่ได้รวมส่วนเหลือมทางการค้าและค่าขนส่งไว้ โดยปี 2518 และ 2528 เป็นตารางขนาด 180 คูณ 180 สาขาการผลิต ปี 2523 เป็นการจัดทำโดยวิธีรวบรัด (Short-cut Method) คือมีการปรับปรุงข้อมูลจากปี 2518 ให้ทันสมัยขึ้น สำหรับการวิเคราะห์โครงสร้างการผลิตและส่งออกของสาขาการผลิต สินค้าเกษตรและอุตสาหกรรมเกษตรที่สำคัญแบ่งสาขาการผลิตจาก 180 สาขาเป็น 60 สาขา คือ มีการรวมสาขาการผลิตที่ไม่ใช่ภาคการเกษตรได้แก่ ภาคอุตสาหกรรม ภาคบริการอื่นๆ เข้าอย่างเป็นหมวดหมู่ สาขาการผลิตสินค้าเกษตรและอุตสาหกรรมเกษตรที่สำคัญได้แก่ ข้าวสาร ผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง ยางแผ่นดิบรมควัน ผักผลไม้กระป๋องและแปรรูป อาหารทะเลกระป๋องและแปรรูป และน้ำตาล
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	แนวคิดการสร้างตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิต ซึ่งเป็นการรวบรวมกิจกรรมทางเศรษฐกิจของประเทศให้เป็นระบบได้โดยแบ่งกลุ่มกิจกรรมเป็นหมวดหมู่ตามประเภทสาขาการผลิต
แบบจำลอง-เครื่องมือ	แบบจำลองที่ใช้ในการศึกษามาจากโครงสร้างตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิต (The Leontief Static Input-Output Model) แบ่งเป็น 2 ส่วนคือ

1) แสดงปัจจัยที่กำหนดการขยายตัวของผลผลิตในแต่ละสาขาการผลิต โดยปัจจัยที่มีผลกระทบต่ออัตราการเจริญเติบโตของผลผลิตสาขาการผลิตที่ i ในภาคการเกษตรประกอบด้วย การขยายตัวของอุปสงค์ภายในประเทศ, การขยายตัวของการส่งออก, การผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้า และการเปลี่ยนแปลงในสัมประสิทธิ์ปัจจัยการผลิตชั้นกลาง 2) แสดงดุลยภาพของผลผลิต มูลค่าเพิ่ม การจ้างงาน เพื่อนำไปใช้ในการคำนวณค่าดัชนีต่างๆ ประกอบการวิเคราะห์ โดยอุปสงค์ขั้นสุดท้ายแบ่งเป็นอุปสงค์ขั้นสุดท้ายภายในประเทศซึ่งได้แก่ การอุปโภคบริโภคจากภาคเอกชน การใช้จ่ายของภาครัฐบาล การสะสมทุนและส่วนเปลี่ยนของสินค้าคงเหลือ ตามลำดับ

สรุปโดยย่อ

ผลการวิเคราะห์โดยใช้แบบจำลองปัจจัยการผลิต-ผลผลิตพบว่า ในช่วงปี 2518-2533 สาขาการผลิตการเกษตรส่วนใหญ่มีการใช้ปัจจัยการผลิตชั้นกลางรวมสูงและสำหรับสาขาการผลิตการเกษตรขั้นปฐมที่ถูกนำไปใช้เป็นปัจจัยการผลิตสำหรับสาขาการผลิตอื่นได้แก่ ข้าวโพด ข้าวฟ่าง ถั่ว มะพร้าวและพืชเส้นใย สำหรับปี 2518-2523 นั้นเป็นช่วงที่สาขาการผลิตการเกษตรมีการขยายตัวสูงที่สุด โดยปัจจัยสำคัญเป็นผลจากการขยายตัวของอุปสงค์ภายในประเทศและการส่งออก แต่ก็มีแนวโน้มลดลงในช่วงปี 2523-2528 สำหรับผลการวิเคราะห์อัตราการขยายตัวของสาขาการผลิตการเกษตรที่สำคัญวัดโดยมูลค่าเพิ่มที่ได้จากการพยากรณ์สามารถนำมาเปรียบเทียบกับเป้าหมายที่กำหนด ปรากฏว่า ข้าว มันสำปะหลัง อ้อย และยางพารา มีแนวโน้มอัตราการขยายตัวสูงกว่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาการเกษตร ยกเว้นเพียงสาขาประมง การวิเคราะห์ยังชี้ให้เห็นว่า การพัฒนาการเกษตรควรเลือกส่งเสริมสาขาการผลิตที่มีผลกระทบต่อเนื่องสูง ซึ่งได้แก่ ปศุสัตว์ สัตว์ปีก เนื้อสัตว์ น้ำมัน มะพร้าว ข้าวสาร ผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง แป้ง ขนมอบ น้ำตาลและอาหารสัตว์ ทั้งนี้จะเป็นผลดีในการก่อให้เกิดความเชื่อมโยงของผลผลิตต่อสาขาอื่นๆ เป็นที่น่าสังเกตว่าในสาขาการผลิตเหล่านี้ได้แก่ ข้าวสาร ผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง และน้ำตาล ซึ่งได้รับผลกระทบทางบวกจากการเปิดเสรีทางการค้าภายใต้ GATTWTO กล่าวคือ มีแนวโน้มการขยายตัวการส่งออกสูงขึ้น ภายหลังจากการเปิดเสรีการเกษตร

ชื่อผลงาน	การวิเคราะห์โครงสร้างและประสิทธิภาพการดำเนินงานของธุรกิจประกันชีวิตในประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นาย ประสาท นามสมบุญ (มหาวิทยาลัยรามคำแหง)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ.ดร. เกษร หอมขจร
ปีที่เสนอ	2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✖ เพื่อศึกษาถึงโครงสร้างและลักษณะการดำเนินธุรกิจของบริษัทประกันชีวิตในประเทศไทย ✖ เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลกระทบต่อต้นทุนการดำเนินงานของธุรกิจประกันชีวิต ✖ เพื่อวิเคราะห์การประหยัดจากขนาดของธุรกิจประกันชีวิต
ข้อมูลที่ใช้	ใช้ข้อมูลในลักษณะ Pooling Data ระหว่างข้อมูลภาคตัดขวาง (Cross Section Data) ของบริษัทประกันชีวิตจำนวน 12 บริษัทกับข้อมูลอนุกรมเวลา (Time Series Data) ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2533 - 2537
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัยแนวความคิดที่เกี่ยวกับต้นทุนระยะสั้นและต้นทุนระยะยาว
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้การวิเคราะห์เชิงปริมาณโดยได้นำแบบจำลองของ Houston and Siman (1969) มาประยุกต์ใช้และประมาณค่าด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุดแบบทั่วไป (Generalized Least Square : GLS) ทั้งนี้ได้แบ่งแบบจำลองเพื่อการวิเคราะห์ออกเป็น 3 ลักษณะคือแบบจำลองทั้งระบบธุรกิจ, แบบจำลองของกลุ่มบริษัทขนาดใหญ่ (เบี้ยประกันเกิน 500 ล้านบาทต่อปี) และขนาดเล็ก และแบบจำลองของบริษัทที่ดำเนินงานทั้งการประกันชีวิตและประกันวินาศภัยกับบริษัทที่รับประกันชีวิตเพียงอย่างเดียว
สรุปโดยย่อ	ปัจจุบันการประกันชีวิตในประเทศไทยถูกแบ่งเป็น 3 ประเภทตามหลักสากลคือ สามัญ อุตสาหกรรม และกลุ่ม ซึ่งแตกต่างกันตามลักษณะของความคุ้มครอง จำนวนเบี้ยประกันจ่ายและกลุ่มเป้าหมายในการทำประกัน จากการวิเคราะห์โครงสร้างทางการเงินของธุรกิจพบว่าแหล่งที่มาของทุนที่สำคัญที่สุดคือ หนี้สินต่อผู้เอาประกัน (Liabilities to Policyholders) มีสัดส่วนประมาณร้อยละ 77.20 ของแหล่งเงินทุนทั้งหมด และแหล่งที่ใช้ไปของทุนที่สำคัญคือสินทรัพย์การลงทุน (Investment Asset) มีสัดส่วนประมาณร้อยละ 86.51 ของแหล่งที่ใช้ไปโดยมีรายได้หลักคือเบี้ยประกันรับสุทธิ (Net Written Premiums) มีสัดส่วนประมาณร้อยละ 80.10 ของรายได้รวม ส่วนรายจ่ายตามกรมธรรม์

(Benefit Payments), ค่าจ้างและค่าบำเหน็จ (Commissions and Brokerages) เป็นค่าใช้จ่ายที่มีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 83.18 ส่วนแบบจำลองที่เหมาะสมกับการวิเคราะห์ทั้งระบบธุรกิจอยู่ในรูปของ Log Form ซึ่งพบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ -0.0764 แสดงถึงการผลัดในช่วง Increasing Returns to Scale แบบจำลองที่เหมาะสมกับธุรกิจขนาดใหญ่อยู่ในรูป Reciprocal Log Form ขณะที่แบบจำลองที่เหมาะสมกับธุรกิจขนาดเล็กอยู่ในรูปของ Reciprocal Form ซึ่งรายรับเบี่ยประกันรวมอยู่ในรูปส่วนกลับ $1/\log P$ และ $1/P$ ตามลำดับ แบบจำลองที่เหมาะสมของบริษัทดำเนินธุรกิจประกันชีวิตและวินาศภัยอยู่ในรูปของ Reciprocal Form และแบบจำลองที่เหมาะสมของบริษัทที่รับประกันชีวิตอย่างเดียวอยู่ในรูป Log Form ส่วนปัจจัยที่มีผลกระทบต่อต้นทุนเฉลี่ยได้แก่ ประเภทของกรมธรรม์ และอัตราการขาดอายุของกรมธรรม์โดยมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน ส่วนปัจจัยที่มีผลกระทบไปในทิศทางตรงข้ามกันได้แก่ อัตราการเกิดใหม่ของกรมธรรม์, ขนาดของบริษัท, ลักษณะการดำเนินงานของธุรกิจและการสนับสนุนของสถาบันทางการเงิน สำหรับการศึกษากการประหยัดจากขนาดพบว่าธุรกิจที่ทำการศึกษากทั้ง 3 ลักษณะมีการดำเนินงานที่อยู่ในช่วงประหยัดจากขนาด (Increasing Returns to Scale) ในทุกกรณี โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์ของรายรับเบี่ยประกันรวมที่มีความสัมพันธ์ตรงข้ามกับต้นทุนเฉลี่ย

ชื่อผลงาน	การวิเคราะห์งบประมาณรายจ่ายของรัฐบาลที่มีต่อความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ของประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นาย ศิวลาภ สิทธิธรรม (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ.ดร. ชูชีพ พิพัฒน์ศิริ
เดือน/ปี	มีนาคม 2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อพิจารณาการจัดสรรงบประมาณรายจ่ายในช่วง พ.ศ. 2520 - 2537 ว่ามีความสอดคล้องกับนโยบายทางเศรษฐกิจ ภาวะเศรษฐกิจในขณะนั้นเพียงใด + เพื่อวิเคราะห์บทบาทของงบประมาณรายจ่ายของรัฐบาลที่มีต่อความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทุติยภูมิแบบรายปีในช่วงปี พ.ศ. 2520 - 2537
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัยแนวคิดทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ที่เกี่ยวกับการใช้นโยบายการคลัง (Fiscal Policy) ทั้งตามทางของสำนักคลาสสิก, Keynesian, นักนิยมการเงิน (Monetarist) และแนวคิด R.E. (Rational Expectation)
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้ทั้งการวิเคราะห์ในเชิงพรรณนาและเชิงปริมาณ ซึ่งอาศัยการวิเคราะห์สมการถดถอยแบบพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) โดยใช้แบบจำลองแสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการขยายตัวของงบประมาณรายจ่ายของรัฐบาลกับอัตราความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ สำหรับงบประมาณรายจ่ายของรัฐบาลนั้นได้แบ่งออกเป็น 3 ด้านเท่านั้นได้แก่ งบประมาณรายจ่ายด้านเศรษฐกิจ, งบประมาณรายจ่ายด้านการบริหารชุมชนและสังคม และงบประมาณรายจ่ายของรัฐบาลด้านการบริหารทั่วไป
สรุปโดยย่อ	จากผลการศึกษาพบว่า การจัดสรรงบประมาณรายจ่ายของรัฐบาลส่วนใหญ่จะสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติที่กำหนดไว้ทั้งนี้ก็เพื่อความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ และในช่วงแผนพัฒนาฉบับที่ 4 รัฐบาลใช้งบประมาณแบบขาดดุลโดยอิงกับแนวคิดของ Keynes ที่เน้นการขยายตัวทางด้านรายจ่าย แต่เนื่องจากไม่ได้คำนึงถึงรายได้ที่คาดว่าจะเก็บได้จึงทำให้เกิดปัญหาทางการคลังตามมา ซึ่งส่งผลต่อการจัดหางบประมาณรายจ่ายในปีต่อมาด้วยทางด้านการวิเคราะห์เชิงปริมาณพบว่า งบประมาณรายจ่ายของรัฐบาลทางด้านเศรษฐกิจด้านการบริหารชุมชน และสังคมนั้นมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ ส่วนงบ

ประมาณรายจ่ายด้านการบริหารทั่วไปนั้นกลับมีความสัมพันธ์ไปในทิศ
ทางตรงกันข้าม

ชื่อผลงาน	การวิเคราะห์งบประมาณรายจ่ายภาครัฐที่มีต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศและการจ้างงานในประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. วันดี นีร์ฤตภาพร (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ยอดยิ่ง คงทอง , Ph.D.
เดือน/ปี	ก.ค. 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ ศึกษางบประมาณรายจ่ายภาครัฐจำแนกตามลักษณะงานในปี 2520-2538 + ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างงบประมาณรายจ่ายโดยรวมและงบประมาณรายจ่ายจำแนกตามลักษณะงานที่มีต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศและการจ้างงานในประเทศ
ข้อมูลที่ใช้	ข้อมูลอนุกรมเวลา (time series) ระหว่างปี 2520-2538 จากธนาคารแห่งประเทศไทย, สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ โดยแบ่งข้อมูลออกเป็นงบประมาณรายจ่ายโดยรวมและงบประมาณรายจ่ายที่จำแนกตามลักษณะงาน (8 ด้าน)
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	ใช้ทฤษฎี Macro Economics ทางด้านนโยบายการคลังของ Keynes เป็นหลัก, แนวคิดของการใช้นโยบายการคลังเพื่อการรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจภายในประเทศ รวมทั้งใช้แนวคิดของผลกระทบจากนโยบายการคลังต่ออุปสงค์รวมและแนวคิดการกำหนดรายจ่ายเพื่อเสถียรภาพทางเศรษฐกิจที่ขึ้นอยู่กับหลักทรัพยากร (Resource or Budget First) และหลักความต้องการ (Need First)
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้การวิเคราะห์ทั้งเชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) และการวิเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative Analysis) โดยการให้สมการถดถอย (Regression Analysis) และใช้ความล่าช้าของช่วงเวลา (time lag, $t-1$) ของงบประมาณรายจ่ายภาครัฐเป็นข้อมูล
สรุปโดยย่อ	งบประมาณรายจ่ายภาครัฐมีมูลค่าเพิ่มขึ้นโดยตลอด แต่ในอัตราที่ไม่คงที่นักโดยที่งบประมาณรายจ่ายด้านเศรษฐกิจ, ด้านการศึกษาและด้านการป้องกันประเทศมีสัดส่วนที่สูงอยู่ในอันดับต้นๆ และอัตราส่วนระหว่างงบประมาณรายจ่ายภาครัฐต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ พบว่ามีสัดส่วนที่ไม่คงที่คืออัตราส่วนนี้มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นและลดลงสลับกันไป งบประมาณรายจ่ายโดยรวมในปีที่ $t-1$ มีความสัมพันธ์ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศและการจ้างงานในทิศทางเดียวกัน งบประมาณรายจ่าย

ด้านสาธารณสุขและสาธารณสุขการส่งผลกระทบต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศและต่อการจ้างงานมากที่สุด ส่วนงบประมาณรายจ่ายด้านการป้องกันประเทศ, ด้านการรักษาความสงบภายในและการบริหารทั่วไปส่งผลกระทบต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศและต่อการจ้างงานในทิศทางตรงกันข้าม

ชื่อผลงาน	การวิเคราะห์เชิงเศรษฐศาสตร์ของการผลิตข้าวโพดฝักอ่อนภายใต้ความเสี่ยง (Economic Analysis of Baby Corn Production under Risk)
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นางสาวพิไล ภาณุมาศมณฑล (เกษตรเชิงระบบ มท.)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร.ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์
เดือน/ปี	8 พฤษภาคม 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อศึกษาว่าภายใต้ความเสี่ยง ระบบพืชที่มีข้าวโพดฝักอ่อนรวมอยู่ในระบบ สามารถทำกำไรได้มากกว่าระบบพืชที่ไม่มีข้าวโพดฝักอ่อนหรือไม่
ข้อมูลที่ใช้	ข้อมูลที่ใช้เป็นทั้งข้อมูลปฐมภูมิ ซึ่งใช้เทคนิค Rapid Rural Appraisal (RRA) ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเจ้าหน้าที่ส่งเสริม นักวิจัย และเกษตรกร การสำรวจในครั้งนี้ใช้โครงสร้างคำถามในการสัมภาษณ์เกษตรกรจำนวน 88 ครัวเรือน ในพื้นที่จังหวัดราชบุรี ในปีการผลิต 2536/37 ข้อมูลที่ได้เป็นข้อมูลที่สามารถอธิบายสภาพเศรษฐกิจ-สังคม กิจกรรมในฟาร์ม การจัดการของพื้นที่เป้าหมาย
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	แนวคิดการศึกษานี้ใช้วิธี Quadratic Programming เพื่อหาความแปรปรวนของรายได้ (Income-Variance) สำหรับการหาแผนงานฟาร์มที่มีประสิทธิภาพภายใต้ความเสี่ยง ในการศึกษาจะทำการเปรียบเทียบระบบพืชที่มีพืชซึ่งทำสัญญาผูกพันกับระบบพืชที่ไม่มีข้าวโพดฝักอ่อนรวมอยู่ในระบบ ทั้งในสภาพพื้นที่ลุ่มและที่ดอน
แบบจำลอง-เครื่องมือ	1) Descriptive Analysis นำมาใช้เพื่ออธิบายระบบการทำฟาร์ม สภาพทางเศรษฐกิจ-สังคม ความเหมาะสมของการใช้ทรัพยากร และสภาพเสี่ยงของเกษตรกร 2) การวิเคราะห์งบประมาณ นำมาใช้เพื่อหาผลตอบแทนของการผลิตพืช 3) แบบจำลอง Quadratic Programming ใช้เพื่อหาแผนงานฟาร์มที่มีประสิทธิภาพภายใต้ความเสี่ยง โดยเปรียบเทียบกับระบบที่ปลูกข้าวโพดฝักอ่อนเป็นหลัก และระบบที่ไม่ได้ปลูกข้าวโพดฝักอ่อน
สรุปโดยย่อ	ผลการศึกษาพบว่า ในสภาพพื้นที่ลุ่ม ระบบพืชที่มีข้าวโพดฝักอ่อนรวมในระบบจะสามารถทำกำไรได้สูงกว่าระบบพืชที่ไม่มีข้าวโพดฝักอ่อนรวมอยู่ในระบบ อย่างไรก็ตาม ในระดับการลงทุนที่ต่ำ ระบบพืชที่มีข้าวโพดฝักอ่อนรวมในระบบจะมีความเสี่ยงที่สูงกว่าระบบที่ไม่มีข้าวโพดฝักอ่อน แต่ในระดับของการลงทุนที่สูงขึ้น ความเสี่ยงจะมีแนวโน้มลดต่ำลง สำหรับสภาพพื้นที่ดอนระบบพืชที่มีข้าวโพดฝักอ่อนรวมอยู่ในระบบสามารถทำกำไรได้สูงกว่า และยังมีความเสี่ยงที่ต่ำกว่า ณ ทุกระดับของรายได้ที่คาดว่าจะได้รับด้วย

ชื่อผลงาน	การวิเคราะห์ดุลยภาพบางส่วนในตลาดข้าวของโลก
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	ทิพรัตน์ วีระวัฒน์ (จุฬาฯ)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ. ดร. สมชาย รัตนโกมุท
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	ดร. กนก คติการ
เดือน/ปี	ปีการศึกษา 2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ ศึกษาโครงสร้างตลาดข้าวของโลก ✦ ศึกษาผลการเปลี่ยนแปลงของราคาข้าวในตลาดโลก อันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงของปริมาณการส่งออกและการนำเข้าของกลุ่มประเทศส่งออกและนำเข้า ซึ่งผลดังกล่าวจะกระทบต่อราคาข้าวในโลก ✦ ศึกษาการเปลี่ยนแปลงทางด้านสวัสดิการจากส่วนเกินผู้ผลิตและส่วนเกินผู้บริโภคในการค้าข้าวของโลก
ข้อมูลที่ใช้	ใช้ข้อมูลทฤษฎีภูมิที่เกี่ยวกับข้าว ซึ่งเป็นข้อมูลที่เป็นตัวเลขและสถิติที่ใช้เกี่ยวกับการค้าข้าวในตลาดโลก ทางด้านประเทศผู้ส่งข้าวออกและประเทศผู้นำเข้าข้าวรายสำคัญของโลกระหว่างปี 2523-2536 และข้อมูลตัวเลขการค้าข้าวของไทยกับต่างประเทศระหว่างปี 2531-2535
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	ทฤษฎีการได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ (The Principle of Comparative Advantage) กล่าวว่า ประเทศต่างๆ ควรมุ่งผลิตสินค้าที่ตนสามารถผลิตได้โดยเสียต้นทุนต่ำกว่าเพื่อเปรียบเทียบกับการผลิตของประเทศอื่น แล้วส่งสินค้าที่ตนผลิตได้ไปขายแลกเปลี่ยนกับสินค้าที่ตนต้องการซึ่งประเทศอื่นผลิต การค้าระหว่างประเทศจึงอยู่ในลักษณะที่แต่ละประเทศเลือกผลิตสินค้าชนิดที่ตนมีความชำนาญและมีปัจจัยผลิตเพียงพอ โดยทุกประเทศจะได้รับผลประโยชน์จากการแบ่งงานกันทำ โดยผลิตสินค้าที่มีต้นทุนการผลิตต่ำสุดและส่งออกสินค้านั้น ราคาสินค้าชนิดเดียวกันในแต่ละประเทศก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดการค้าระหว่างประเทศขึ้น
แบบจำลอง-เครื่องมือ	การศึกษาเชิงพรรณนาในส่วนที่เกี่ยวกับโครงสร้างโดยทั่วไปของตลาดข้าว โดยจะกล่าวถึงตลาดข้าวโลก ความสำคัญของตลาดข้าวไทยในตลาดโลกและตลาดข้าวของไทย สำหรับการวิเคราะห์ดุลยภาพเพียงบางส่วนใช้การประมาณหาสมการอุปสงค์และอุปทานข้าวของตลาดโลก โดยวิธีกำลังสองน้อยที่สุดและใช้แบบจำลองนอนลิเนียร์โปรแกรมมิ่งในการวิเคราะห์แบบจำลองดุลยภาพของตลาดโลก แบบจำลองประกอบด้วยสมการอุปสงค์และอุปทานของตลาดโลก โดยอุปทานของข้าวใน

สรุปโดยย่อ

ตลาดโลกขึ้นอยู่กับปริมาณข้าวที่ส่งออกของแต่ละประเทศและอุปสงค์ของข้าวในตลาดโลกขึ้นอยู่กับปริมาณข้าวที่นำเข้าของแต่ละประเทศ เส้นอุปทานแทนได้ด้วยเส้นต้นทุนหน่วยสุดท้าย ซึ่งเท่ากับสมการราคาในตลาดแข่งขันสมบูรณ์ เส้นอุปสงค์แทนได้ด้วยเส้นรายรับหน่วยสุดท้ายซึ่งเท่ากับสมการราคาในตลาดแข่งขันสมบูรณ์

ผลจากการประมาณสมการอุปทานข้าวของตลาดโลก โดยศึกษาผลการเปลี่ยนแปลงปริมาณการส่งออกข้าวของโลก อันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงของราคาส่งออกข้าวในตลาดโลกและราคาส่งออกข้าวของปีที่ผ่านมาพบว่า ปริมาณส่งออกและราคาส่งออกมีความสัมพันธ์กันไปในทิศทางเดียวกัน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ในการส่งออกข้าวส่วนที่เป็นค่าคงที่เท่ากับ 16.143599 และสัมประสิทธิ์ต่อราคาของการส่งออกข้าวเท่ากับ 0.000652 และความยืดหยุ่นของอุปทานต่อราคาข้าวของตลาดโลกเท่ากับ 0.21050

ผลจากการประมาณสมการอุปสงค์ข้าวของตลาดโลก โดยศึกษาผลการเปลี่ยนแปลงปริมาณการนำเข้าข้าวของโลก อันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงของราคานำเข้าข้าวในตลาดโลกและจำนวนประชากรที่บริโภคข้าวของประเทศผู้นำเข้าข้าวในแต่ละปีพบว่า ปริมาณนำเข้าและราคานำเข้ามีความสัมพันธ์กันไปในทิศทางตรงกันข้าม โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ในการนำเข้าข้าว ส่วนที่เป็นค่าคงที่เท่ากับ -14.788595 และสัมประสิทธิ์ต่อราคาของการนำเข้าข้าวเท่ากับ 0.0001141 และความยืดหยุ่นของอุปสงค์ต่อราคาข้าวของตลาดโลกเท่ากับ -0.04230

ผลจากการประมาณผลของสวัสดิการทางการค้า ณ จุดดุลยภาพของตลาด โดยมีปริมาณดุลยภาพที่ทำการซื้อขายข้าวกันระหว่างประเทศผู้นำเข้าและประเทศผู้ส่งออกทั้งหมดของโลกเท่ากับ 19.611 ล้านตัน และราคาดุลยภาพของข้าวในตลาดโลกเท่ากับ 375.362 ดอลลาร์ต่อตัน จะได้สวัสดิการทางสังคมสูงสุดเท่ากับ 208 ล้านดอลลาร์โดยแบ่งเป็นส่วนเกินผู้ผลิตหรือผู้ส่งออกเท่ากับ 178.41 ล้านดอลลาร์และส่วนเกินผู้บริโภคหรือผู้นำเข้าเท่ากับ 29.58 ล้านดอลลาร์

ผลสรุปข้างต้นสามารถนำไปวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงผลประโยชน์ในรูปของส่วนเกินทางเศรษฐกิจของโลกทั้งประเทศผู้ส่งออก

และผู้นำเข้า เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงในดุลยภาพของตลาดจาก
นโยบายการตลาดหรือข้อตกลงทางการค้าของประเทศต่างๆ ได้

ชื่อผลงาน	การวิเคราะห์ตลาดส่งออกไก่สดแช่แข็งของไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นาย โกมล วชิรเดชกุล (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ. ศานิต แก้วเอี่ยม
เดือนปี	พฤษภาคม 2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงส่วนแบ่งตลาดเนื้อไก่สดแช่แข็งของไทยในตลาดโลก + เพื่อวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงส่วนแบ่งตลาดเนื้อไก่สดแช่แข็งของไทยในประเทศลูกค้าที่สำคัญคือ ญี่ปุ่น และเยอรมันนี โดยเปรียบเทียบกับประเทศ คู่แข่งขัน + เพื่อวิเคราะห์ถึงปัจจัยต่างๆ ที่มีผลกระทบต่ออุปสงค์การส่งออกเนื้อไก่สดแช่แข็งของไทย
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทุติยภูมิ แบบอนุกรมเวลา ตั้งแต่ปี พ.ศ.2523 - 2537 สำหรับตลาดญี่ปุ่นและในปี พ.ศ. 2528-2537 สำหรับตลาดเยอรมันนีและในตลาดโลก (เนื่องจากไทยเริ่มส่งออกไก่สดแช่แข็งไปยังประเทศเยอรมันนีตั้งแต่ปี พ.ศ.2528)
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัยทฤษฎีอรรถประโยชน์และกฎของอุปสงค์ (Law of Demand) เป็นพื้นฐานในการวิเคราะห์ครั้งนี้
แบบจำลอง-เครื่องมือ	อาศัยการวิเคราะห์ทั้งในเชิงพรรณนาและเชิงปริมาณโดยในการวิเคราะห์เชิงปริมาณนั้นได้แบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 3 ส่วนคือ การวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงส่วนแบ่งตลาดเนื้อไก่สดแช่แข็งของไทยกับประเทศคู่แข่งขันในประเทศ ผู้นำเข้าที่สำคัญ ภายใต้ข้อสมมุติที่ว่าไม่มีข้อจำกัดทางด้านอุปทาน, การวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงส่วนแบ่งตลาดเนื้อไก่สดแช่แข็งของไทยในตลาดโลก โดยจะใช้แบบจำลอง Constant Market Share : CMS และการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลกระทบต่ออุปสงค์ส่งออกไก่สดแช่แข็งของไทย โดยใช้แบบจำลองสมการ ถดถอยพหุคูณ (Multiple Linear Regression) ซึ่งแบบจำลองอุปสงค์การส่งออกเนื้อไก่สดแช่แข็งของไทยนั้นมีตัวแปรอิสระได้แก่ราคาส่งออกไก่สดแช่แข็งของประเทศคู่แข่งขันของไทยในประเทศลูกค้าปรับตัวด้วย CPI (C.I.F), ราคาส่งออกไก่สดแช่แข็งของประเทศคู่แข่งขันของไทยในประเทศลูกค้าปรับตัวด้วย CPI (C.I.F), รายได้ประชาชาติของประเทศลูกค้าปรับตัวด้วย CPI